660

Jessica North

VACANȚĂ ÎN MAURITIUS

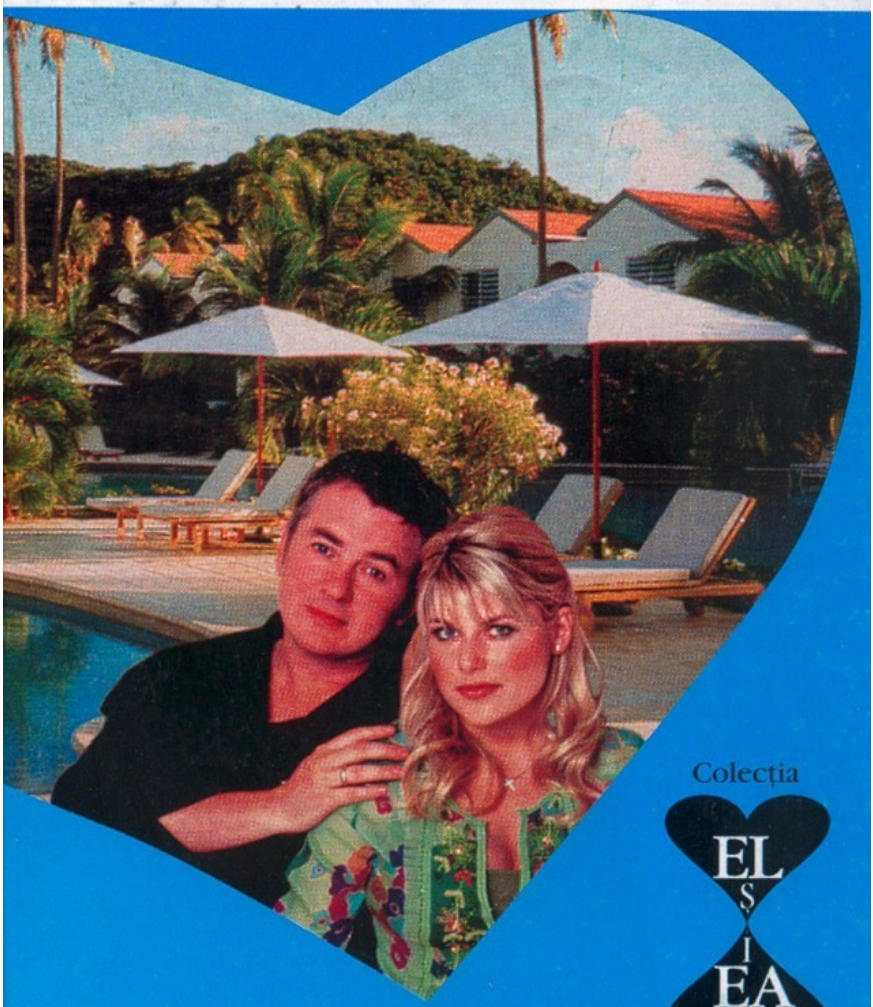

Colecția

EL S I EA

ALCRIS

Jessica North
Vacanţă în Mauritius

Fiona Merryn era aproape singură pe lume, când i se oferă şansa unei vacanţe în Mauritius, fermecătoarea insulă tropicală, despre care nu ştiuse nimic până atunci, cu excepţia numelui. Astfel, se hotărî, bineînţeles, să plece acolo, unde îşi revăzu rudele şi-l întâlni pe seducătorul Wayne Mansarda, logodnicul verişoarei sale, Lys.

Traducerea şi adaptarea în limba română de
CORNELIA SHILI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— „MAURITIUS?” spuse doamna Congleton, cu asprime. N-am auzit niciodată de locul ăsta. Nici nu cred că există.

— Cum, aşa, draga mea? O certă părinteşte parohul; sunt sigur că îţi aminteşti unde e, dacă te gândeşti puţin mai bine… O insulă în Oceanul Indian, unde trăiau păsările dodo şi unde aveau timbrul acela extrem de rar – de doi peni victorieni.

Doamna Congleton pufni cu dispreţ.

— Dacă tot ceea ce poţi să-mi spui despre această ţară se referă la o specie de păsări care nu mai există şi la un tip de timbru extrem de rar, nu pot fi interesată de acele locuri, crede-mă.

— Cultivă plante pentru zahăr şi ceai acolo, explică

Fiona, ca o şcolăriţă. Unchiul meu este proprietarul unei plantaţii de zahăr. Una dintre cele mai importante, mi se pare. Doamna Congleton tăcu câteva momente. Părea să dezaprobe total acest plan nebunesc, după părerea ei, care o făcea pe Fiona să se gândească să plece la celălalt capăt de lume. Trebuia să recunoască însă faptul că această insulă se ocupă, totuşi, de câteva lucruri concrete, necesare vieţii zilnice, ca zahărul şi ceaiul.

— E foarte drăguţ din partea unchiului şi a mătuşii mele că s-au gândit să-mi ofere un cămin. În plus, vor plăti toate taxele pentru mine, continuă cu diplomaţie Fiona, simţind că e foarte aproape de victorie.

Doamna Congleton împături cu grijă scrisoarea pe care Fiona i-o înmână cu degete tremurânde. Avusese întotdeauna pentru Fiona o afecţiune specială, care crescuse odată cu venirea ei în casa parohială, după moartea doamnei Merryn, cu două luni în urmă.

Trăise alături de această fetiţă experienţe pe care nu avusese cum să le cunoască înainte. Se simţiseră cu toţii foarte fericiţi de prezenţa ei, pentru că le dăduse bucurii pe care persoanele fără copii nu puteau să le trăiască. Apoi – hodoronc, tronc – sosise această invitaţie.

— Chiar vrei să pleci? întrebă doamna Congleton cu o voce secătuită, parcă, de efortul de a aborda acest subiect.

Fiona ezită, pentru că nu voia să rănească inima acestor persoane atât de dragi ei şi care făcuseră atât de mult pentru ea, deşi, când citise scrisoarea unchiului său, simţise că i se ia o piatră de pe inimă.

— N-aş vrea să spun „nu”, înainte de a mă gândi foarte bine la asta, admise ea precaută.

Pastorul făcu o mişcare, vădit tulburat. Îşi iubea şi îşi cunoştea soţia, aşa că simţise ce era în sufletul ei după acest răspuns. Draga şi bună Katherine, mai avea încă multe de învăţat despre complexitatea minţii umane. Era foarte rănită acum şi el nu putea face nimic.

— Desigur, Fiona, e o decizie pe care nu o poţi lua într-un minut, spuse el, simţind ochii îndureraţi ai soţiei sale aţintiţi asupra lui, ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul. Cât

timp ţi-a lăsat unchiul tău pentru a te hotărî?

— O săptămână, răspunse Fiona.

— Trebuie să iei de una singură această decizie, interveni, vădit afectată de situaţie, doamna Congleton.

— Poate să pară oribil ceea ce vă spun acum, după tot ceea ce aţi făcut pentru mine, dar simt că aş vrea să pot sta pe picioarele mele, să nu depind de nimeni. Plecând acolo, pot avea această şansă… Am trăit toată viaţa în Penfold, toată lumea mă cunoaşte, sunt în siguranţă…

— Dar preferi aventura, spuse pastorul, privindu-i faţa tânără şi plină de viaţă.

Fiona încuviinţă.

— Atât timp cât Mummy a avut nevoie de mine, spuse ea cu ochii strălucind, nu m-am gândit niciodată că aş putea trăi în altă parte, dar acum…

— Acum vrei să-ţi încerci aripile, răspunse parohul. De ce nu mergi să vorbeşti despre toate acestea cu doctorul Aveley? Cred că el a fost pe-acolo. Poate îţi va spune nişte lucruri care te vor putea ajuta să te hotărăşti.

Fiona se ridică, încet, în picioare.

— Da, cred că voi merge, spuse ea, şi ieşi din cameră.

Urmă un moment de linişte, după ce uşa se închise în urma ei, apoi doamna Congleton oftă din tot sufletul.

— Va pleca, spuse ea, foarte convinsă de această părere şi pastorul încuviinţă.

— Da, va pleca şi se pare că va fi foarte bine pentru ea.

— Cum poţi să spui asta? răspunse doamna Congleton. Va pleca şi e cea mai mare greşeală pe care o putea face. Francis, nu spun toate astea pentru că sunt o bătrână egoistă.

— Tiu, draga mea. Dar… de ce te temi aşa pentru ea?

— Pentru că ştiu câte ceva despre viaţă şi despre bărbaţi, dar Fiona nu ştie încă nimic în legătură cu aceste lucruri.

— Îmi amintesc ce ne spunea doamna Merryn de atâtea ori; sora sa a fost întotdeauna foarte ambiţioasă.

— Aşa este, aprobă doamna Congleton. Sunt îngrijorată însă când mă gândesc ce fel de bărbaţi va întâlni într-un loc ca acela.

Tiu că va fi foarte generoasă dacă se va îndrăgosti. Cum va şti că e omul potrivit?... Nu are experienţă. Francis, nu e nimic de râs în situaţia asta.

— Mă gândeam la perioada în care m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine, explică el, prinzându-i mâna.

— E o situaţie cu totul diferită acum, răspunse doamna Congleton indignată. Eu te cunoşteam de ani de zile.

— În orice caz, dacă te măritai cu cel pe care l-au vrut părinţii tăi, acum erai contesă, îi reaminti el.

— Aş fi fost într-adevăr foarte bogată, dar foarte nefericită. Sunt bucuroasă că nu i-am ascultat. Eşti foarte inteligent, Francis, continuă surâzând, doamna Congleton. M-ai făcut să admit că dragostea poate fi mai înţeleaptă decât experienţa. E însă în această invitaţie ceva foarte concret, care nu-mi place deloc. Nu pare să fi fost scrisă de sora mamei ei. Domnul Brindsley a făcut asta, în numele soţiei lui.

— Nu trebuie să uităm că Fiona e foarte atrăgătoare, aşa că îşi va găsi locul oriunde va merge.

Cu aceste cuvinte, doamna Congleton păru consolată. În ceea ce-l privea, dacă anxietatea simţită înainte fusese ca o nebuloasă, de-acum devenise foarte clară şi ameninţătoare.

Problemele Fionei erau de altă natură. Ar fi vrut să poată alege ambele căi.

Penfoldul, cu toate lucrurile atât de familiare şi de dragi ei, dar şi Mauritius, atât de misterios, prin urmare, extrem de incitant.

Invitaţia fusese acceptată şi, într-un timp incredibil de scurt, Fiona se pomeni în vârtejul pregătirilor. Mai întâi de toate, rezolvară toate problemele legate de paşaport şi cele privind transferul banilor.

„Am aranjat” – scria Robert Brindsley – „ca toate creditele ce îţi sunt necesare să fie la dispoziţia ta în

Londra, Cape Town şi Durban”.

Scrisoarea continua cu tot felul de astfel de precizări interminabile, care o zăpăciră pe Fiona de-a binelea.

„Ai fi putut face această călătorie cu avionul, dar m-am gândit că nu ai experienţă în acest sens şi, pe de altă parte, călătorind pe mare vezi mult mai multe locuri. De asemenea, aşa te vei obişnui treptat cu clima de aici, ceea ce va fi foarte bine pentru tine”.

„Dumnezeule!” îşi spuse Fiona, după ce parcurse încă nişte pagini în acelaşi stil. „În afară de istoria insulei, nu i-a scăpat nimic”. În ciuda generozităţii unchiului ei, Fiona ezită să cheltuiască în contul banilor pe care trebuia să-i ridice la Londra, dar doamna Congleton îi spuse cu înţelepciune:

— Dacă unchiul tău vrea să facă toate acestea, înseamnă că se gândeşte şi la poziţia sa. Nu trebuie să faci nimic ce l-ar putea pune într-o situaţie stânjenitoare. Îmi amintesc precizarea lui, că te priveşte ca pe o fiică, ceea ce înseamnă că nu te poţi prezenta acolo ca ruda lor săracă. Sunt convinsă că acesta este motivul pentru care ţi-a scris să nu faci niciun fel de economie în cumpărarea celor necesare pentru acest voiaj.

— Da, cred că da, aprobă Fiona. Oricum, aş fi preferat să folosesc doar proprii mei bani pentru asta.

Doamna Congleton ştia foarte bine că banii Fionei n-ar fi fost de-ajuns nici măcar pentru cele strict necesare, dar se abţinu de la orice fel de comentariu. De fapt, în inima sa, aprecia independenţa Fionei, gândindu-se cât de multe fete ar fi fost gata să prindă toate avantajele care decurgeau dintr-o atitudine atât de generoasă ca cea a domnului Brindsley.

Timpul despărţirii de Penfold sosise. Încă o lună sau două până ce perii şi cireşii înfloriţi vor străluci în soarele de aprilie. Fiona se întrebă, pentru o clipă, cum avusese forţa să ia această hotărâre. Doar numele atât de exotice ale florilor despre care îi spusese pastorul că le va întâlni la Mauritius o mai consolară puţin. Oricum, nu se va răzgândi. Ceva o chema într-acolo, cu toată puterea.

Astfel, plecă…

De cabina vaporului se îndrăgosti din primul moment în care o văzuse. În primele zile, surâsul doamnei Congleton aprobând cu căldură aranjamentul cabinei, îi stărui în minte obsesiv. Prezenţa pastorului o simţise alături multe zile după despărţire şi zâmbetul lui o însoţise peste tot, ca o binecuvântare.

Apoi, treptat, păru că alunecă într-o nouă viaţă şi regretă că prietenii săi, atât de dragi, nu vor putea intra – după toate probabilităţile – nici măcar o singură clipă, în această viaţă nouă.

Fiona îşi petrecu cea mai mare parte a orelor voiajului său pe puntea vasului, alături de o tânără mamă şi cei trei copii ai săi. Era o încântare, de ambele părţi, să-şi petreacă timpul împreună. Imediat ce se apropiară de Ecuator, Fiona începu să realizeze cât de diferit era totul faţă de ceea ce văzuse până atunci. Marea însăşi fusese o revelaţie pentru o fată care nu mai ieşise niciodată dincolo de frontierele ţării sale. Asfinţitul de soare, cu culorile lui atât de diverse, îi făcea inima să-i bată cu putere.

Cu trei zile înainte de a ajunge la Cape Town, Margery, mama celor trei adorabili copii, începuse să împacheteze.

— Tiu că e prea devreme pentru a-mi face bagajele, îi spuse ea Fionei, dar pur şi simplu trebuie să-mi umplu timpul cu ceva. Am stat liniştită până acum şi m-am bucurat de acest voiaj, dar acum, că sunt la doar trei zile distanţă de Don, mi-e foarte greu să mai suport acest spaţiu dintre noi.

Nu era greu să înţeleagă sentimentele tovarăşei sale de călătorie, dar gândul că pe ea nu o aştepta nimeni la ţărm o stăpânea cu şi mai multă putere.

Odată ajunsă, totuşi, totul îi păru atât de primitor şi de prietenos încât avu impresia că nu se află pentru prima dată în acele locuri.

O scurtă vizită prin Cape Town o făcu să observe că „Mount Nelson”, hotelul la care se cazase, conform sfaturilor unchiului său, era unul dintre cele mai elegante

din oraş. Îşi aminti spusele doamnei Congleton şi, într-adevăr, chiar şi după această alegere, Fiona văzu, o dată în plus, că atât domnul Brindsley cât şi mătuşa ei, intenţionau ca ea să trăiască la acelaşi nivel cu ei, nu ca o rudă mai săracă, dependentă de actele lor de caritate.

În consecinţă, în ciuda modestiei cu care fusese obişnuită în casa pastorului, Fiona ţinu cont de părerea doamnei Congleton şi îşi cumpără ceva mai multe haine decât plănuise iniţial.

Adderley Street, pe care erau situate cele mai importante magazine din oraş, era o stradă atât de lungă, încât Fiona, dărâmată de povara cumpărăturilor, fusese nevoită să ia un taxi, pentru a ajunge la hotel.

În holul luxosului aşezământ, o „maşinărie” – cum o denumise în gând Fiona, păru gata să o poarte, credea ea, până în vârful muntelui Table. O denumi „maşinărie”, dar imediat ce ajunse în apropierea acesteia, îşi schimbă ideea, pentru că nu era decât o cabină întunecată, trasă de cabluri. Pur şi simplu nu părea deloc sigură.

— Nu trebuie să te alarmezi, răsună o voce extrem de plăcută, chiar în spatele ei. Eşti în siguranţă absolută. Eu m-am vânturat, deja, de vreo trei-patru ori cu drăcovenia asta şi, în plus, e folosită de foarte mulţi ani.

Fiona se întoarse încet, curioasă. Deşi tânărul îi vorbise în engleză, era ceva în accentul său şi în modul de a aranja frazele, care, sigur, era foarte neenglezesc. Rotindu-se şi mai mult, Fiona se află faţă-n faţă cu un tânăr înalt, zvelt şi brunet, care avea, probabil, vreo douăzeci şi patru de ani. Era foarte ars de soare, iar buzele lui fine îi zâmbiră foarte prietenos de sub o mustaţă subţire, de culoarea abanosului. Instinctiv, Fiona îi întoarse zâmbetul, ca pentru a-i fi recunoscătoare pentru încurajare.

— Mulţumesc pentru încurajare spuse ea, apreciativ. Arată ca o sperietoare, nu-i aşa? Dar dacă eşti sigur că nu-i nicio problemă…

— Foarte sigur, insistă el, dar continuă apoi cu ezitare în glas. Dacă îmi permiţi, voi urca împreună cu tine. Te vei simţi, poate, mai în siguranţă.

— Oh, în mod sigur, spuse entuziasmată Fiona. Apoi, dându-şi seama de absurdul dialogului lor, izbucniră amândoi în râs şi odată cu acest râs atât de spontan şi de vesel, între cei doi se instală, subit, un sentiment cald, de prietenie.

Pentru o secundă, îşi aminti sfatul doamnei Congleton, de a nu intra în vorbă cu necunoscuţi, mai ales cu bărbaţi, dar era ceva atât de adolescentin în fizionomia acelui băiat, că nu se putea gândi la el ca la un bărbat, astfel încât, instantaneu, înlătură posibilitatea oricărui pericol. Era foarte sigură că el nu va profita de atitudinea ei prietenească.

— Oricum, cred că mă puteţi ajuta cu câte ceva, în situaţia asta, în care sunt complet străină de aceste locuri, spuse Fiona şi el zâmbi.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă, răspunse el, dar şi eu sunt doar în trecere prin părţile astea. Sunt – ezită el – sunt cu ceva afaceri pe-aici şi, cum mă aflu pentru prima oară în Cape, tocmai ieşisem să dau o raită.

Fiona făcu un semn din cap, în sensul că înţelege. Încă cineva în situaţia ei… Se comportă ca şi cum l-ar fi cunoscut de-o viaţă. Îi spuse numele ei şi îl aflase, astfel, şi pe-al lui. Se numea Marcel Henogat şi lucra în oficiul tatălui său.

— Ceea ce nu e întotdeauna avantajos, spuse el. Taţii au întotdeauna ideile lor proprii despre cum trebuie să-şi facă viaţa fiii lor. Cei în vârstă, chiar şi atunci când, de fapt, nu sunt chiar atât de în vârstă, se gândesc doar la muncă. Niciun fel de distracţie.

— Tânăra fată râse cu poftă de această remarcă a interlocutorului său.

— Viaţa nu e doar divertisment, ştiu asta, continuă Marcel, dar sunt fericit în zile ca acestea, când pot scăpa puţin din mica mea insulă şi de sub ochii cercetători ai tatălui meu.

O anume parte a discursului său, atrase atenţia Fionei în mod deosebit.

— Mica ta insulă? îl întrerupse ea repede.

— Mauritius. În Oceanul Indian.

— Tiu, răspunse ea, uimită de această coincidenţă. Exact acolo merg eu.

— Băiatul o privi cu ochii măriţi de surpriză. Într-adevăr, era o coincidenţă care ar fi surprins pe oricine.

— Ce amuzant, surâse el. Spuneai că vei sta la unchiul şi mătuşa ta. Cum îi cheamă?

E o localitate atât de mică încât ne cunoaştem, cu toţii, între noi.

— Brindsley, răspunse Fiona, cu sufletul la gură. Robert Brindsley.

— Ah, da. Îşi aminti el. Zahăr. L-am întâlnit în probleme legate de afaceri.

— Vorbeşte-mi puţin despre Mauritius, spuse Fiona, nerăbdătoare de a şti cât mai multe lucruri în cât mai puţin timp, despre lumea nouă în care va intra.

— După părerea mea, e cel mai frumos loc din lume, dar te voi lăsa să descoperi asta tu însăţi. Sau – cu permisiunea ta – ţi-l voi arăta, aşa cum doar cineva care şi-a petrecut toată viaţa acolo ar fi în stare.

— Dar tu eşti francez, nu-i aşa?

— Francez şi mauritian. Nu trebuie să uiţi că până la războaiele napoleoniene am fost colonie franceză.

Fiona simţi că se află pe un teren străin ei, aşa că schimbă subiectul. Oricum, erau foarte multe lucruri de discutat despre frumuseţea extraordinară a locurilor în care tocmai se aflau.

În seara aceea, fuseseră să danseze împreună şi Fiona ţinuse să-i spună câte ceva despre sentimentele avute în primele momente ale noii sale vieţi.

— Am simţit că mi-am lăsat în urmă toţi prietenii, spuse ea, şi Marcel înclină capul, pentru a o face să înţeleagă că ştia ce voia să spună.

După asta, o întrebă cu ce tren va pleca la Durban.

Reţinuse tot ceea ce-i spusese în confidenţele ei de început, până în cele mai mici amănunte.

— Voi lua acelaşi tren şi eu, spuse el. Nu în acelaşi compartiment, bineînţeles, dar dacă îmi permiţi te voi

căuta.

— Fiona se declară foarte bucuroasă de intenţia lui, gândindu-se că aşa nu-şi va petrece de una singură ziua în care trebuia să rămână în Durban.

Călătoria fusese mai puţin confortabilă decât crezuseră ei, iar variaţiile de temperatură şi de vegetaţie o surprinseseră cu totul pe Fiona. Odată ajunşi la Durban, Marcel o conduse pe Fiona la hotelul în care unchiul ei îi rezervase camera, apoi plecă în căutarea locului în care el însuşi trebuia să tragă.

— Mă voi întoarce cât de curând posibil, îi promise el.

Fiona îi mulţumi şi urcă în camera sa, gândindu-se să facă, înainte de toate, o baie fierbinte, dar apucă doar să lase valiza din mână când se auzi o bătaie insistentă în uşă.

O aştepta cineva în holul hotelului. Un bărbat. Îi trimisese cartea sa de vizită.

Era, bineînţeles, prietenul şi confidentul unchiului său, Wayne Mansarda. Fiona oftă. Dacă ar fi întârziat puţin… Măcar o jumătate de oră.

Coborî deci pentru a-l întâlni. Când o zări, bărbatul, care, spre surprinderea Fionei, nu avea mai mult de treizeci de ani, lăsă la o parte ziarul în care se adâncise şi se ridică să o întâmpine. Involuntar, fata îşi ţinu respiraţia la vederea lui. Înalt şi zvelt, cu o alură complet diferită de cea pe care şi-o imaginase ea, o surprinse de-a binelea. Crezu, de asemenea, că, fiind prietenul unchiului ei, avea de-a face cu un om extrem de amabil. Se dovedi însă contrariul.

Se plictisise să se uite după mine, se gândi ea şi exact atunci el îi spuse acuzator:

— Ai întârziat.

— Îmi pare rău, răspunse Fiona, dar se opri imediat. De ce trebuia să se scuze în faţa acestui om atât de nesuferit, pentru ceva pentru care nu era vinovată?

— Dacă v-ar fi interesat, aţi fi putut vedea că trenul a avut întârziere, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare.

Bărbatul făcu un semn din mână că nu-l interesează continuarea discuţiei în acel sens şi spuse:

— Acum că eşti aici, putem pleca. Voi cere să coboare bagajele.

— Dar nu puteţi face asta, protestă Fiona. Pur şi simplu vreau să fac o baie şi să-mi schimb hainele; tocmai am sosit de la un drum lung.

Bărbatul îi cuprinse umerii şi-i vorbi ca unui copil răzgâiat.

— Domnişoară Merryn, cred că pur şi simplu nu înţelegi situaţia. Unchiul tău, împreună cu nişte prieteni de-ai lui, printre care şi eu, a închiriat un avion care ne-a adus până aici. Am avut cu toţii nişte afaceri în această zonă, dar trebuie să ne întoarcem acasă în cea mai mare grabă. Am reţinut deja avionul şi câtăva pasageri, din cauza ta, mult mai mult decât era prevăzut. Trebuie să decolăm imediat. Aeroportul nu e chiar locul potrivit în care să poţi parca după bunul plac, ar trebui să ştii asta.

— Foarte bine, spuse ea cu răceală. Vom pleca imediat după ce voi da un telefon.

— E absolut necesar? întrebă el, dar Fiona îl întrerupse.

— E decizia mea, spuse tânăra, aparent mai calm. Apoi, simţind că bărbatul din faţa ei ţinea morţiş să-şi continue discursul, Fiona adăugă cu şi mai multă linişte:

— Aş putea să-ţi explic motivul pentru care e atât de important să fac asta, dar mi-ar lua mult mai mult timp decât telefonul.

Pentru un moment, ochii lui scăpărară, dar se mulţumi să ridice din umeri.

Cu capul sus, dar cu inima bătându-i de furie, Fiona se îndreptă spre recepţie şi ceru numărul de telefon al hotelului la care ştia că se cazase Marcel. Nu fusese atât de nervoasă niciodată în viaţa ei.

Era absolut imposibil acest Wayne Mansarda. Spera că nu venea prea des în casa unchiului său.

I se făcu legătura cu numărul cerut şi Fiona intră grăbită în cabina care-i fu indicată.

După câteva fraze, Marcel înţelese situaţia. Pentru o clipă, Fiona simţi puţină răceală în vocea lui, dar îşi schimbă ideea când el concluzionă:

— Ne vom întâlni foarte curând, fii sigură de asta, chérie. Au voir!

— La revedere, Marcel, dragul meu, spuse ea mecanic şi agăţă telefonul în furcă.

Se întoarse spre Wayne Mansarda, care se postase în apropiere, pentru a asculta convorbirea.

— Ciudat, reflectă el. Nu credeam că eşti o persoană atât de prietenoasă şi unde mai pui că ţi-ai făcut un prieten nou cu o rapiditate surprinzătoare.

Fiona urî brusc amestecul de amuzament şi ironie din vocea lui molatecă, dar se enervă şi mai mult când îşi simţi obrajii şi pieptul colorându-i-se.

— Nu cred că ar trebui să fiţi atât de interesat de asta, domnule Mansarda, spuse Fiona cu o voce pe care nu şi-o cunoscuse până atunci. Oricum, e foarte puţin probabil că vă voi stânjeni vreodată cu prietenia mea.

Apoi se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre portarul hotelului, care ieşise afară cu bagajele ei, aşteptând taxiul.

Putea fi satisfăcută. Avusese ultimul cuvânt.

În schimb, rămase cu gustul amar al unei experienţe absolut exasperante. Ştia însă foarte bine că el se abţinuse să-i dea vreo replică, nu pentru că n-ar fi fost în stare, ci pentru a nu-i da satisfacţia demonstraţiei temperamentale a pierderii controlului.

Era convinsă că avea de-a face cu o persoană de acest tip.

Capitolul 2

De fapt, mânia şi resentimentele simţite faţă de Wayne Mansarda serviseră unui scop pozitiv. Îi ocupaseră toată mintea, făcând-o să uite şi de emoţiile primului ei zbor cu avionul şi de frica de a nu i se face rău. Wayne Mansarda nu avusese dreptate să-i vorbească pe acel ton.

Ar fi putut înţelege situaţia dificilă în care se aflase, deja, de-a lungul călătoriei până la Durban şi, în plus, ar fi trebuit să-i ceară iertare pentru că, în toată acea grabă, nu-i permisese nici măcar să facă o baie.

Era sigură că acel comportament aberant al prietenului unchiului său provenea dintr-un complex de inferioritate. Îi plăcea să domine, pentru a-i determina pe alţii să conchidă că e extraordinar.

Când o prezentase celorlalţi pasageri – soţii Rooksbridge plus doi domni de vârstă mijlocie – care îi aşteptaseră, e adevărat, cu foarte multă răbdare, Fiona fusese absolut surprinsă de modul în care vorbise despre ea…

— Domnişoara Merryn a fost foarte amabilă şi a renunţat la confortul ei, pentru a nu ne întârzia şi mai mult. Era doar de câteva minute la hotel când am ajuns eu acolo şi a fost de acord să plecăm imediat.

Urmă un murmur de apreciere din partea celorlalţi pasageri, dar, pentru moment, Fiona nu păru deloc dispusă să le acorde atenţie. Nu-şi putu crede urechilor, auzind discursul lui Wayne Mansarda, dar, după o clipă, zări străfulgerările saturniene din ochii săi, ceea ce o făcu să înţeleagă faptul că războiul dintre ei continua, însă făcuse totul de dragul salvării aparenţelor.

Pentru el, era aşadar război. Când îl întâlnise pe Marcel, ştiuse imediat că vor fi prieteni. Wayne era, însă, un duşman implacabil şi iraţional.

În timp ce aşteptau ca bagajele să le fie aşezate în locul special destinat de deasupra lor, doamna Rooksbridge se întoarse spre soţul său, spunându-i surprinsă:

— Vernon, nu crezi că e o asemănare foarte curioasă? Cu Lys, vreau să spun. Par a fi gemene şi sunt doar verişoare, nu-i aşa? continuă ea s-o fixeze, cu insistenţă, pe Fiona.

— Da, răspunse cu sfială Fiona. Mama a fost sora mătuşii mele, Nella. Suntem atât de asemănătoare, eu şi Lys?

— Uimitor, insistă doamna Rooksbridge. Sigur că sunt câteva diferenţe superficiale, cum e, de exemplu, părul; al tău e puţin mai închis la culoare, dar poate pare aşa pentru că îl aranjezi în alt mod. De asemenea, nu foloseşti atât de mult machiaj, ca Lys, dar în afară de toate astea, asemănarea e absolut uimitoare. Nu-i aşa, Vernon?

— Într-adevăr, foarte curios, încuviinţă domnul Rooksbridge. Abia aştept să văd care va fi reacţia dragei noastre Lys.

— Poate nu va avea importanţă, conchise ea.

Apoi, văzându-l pe Wayne apropiindu-se, îşi continuă comentariul:

— Wayne, nu-i aşa că e uimitoare asemănarea cu Lys?

— Asemănarea? spuse el distrat.

— Cu Lys, se grăbi să precizeze doamna Rooksbridge.

Pentru câteva momente, ochii lui negri îi cercetară faţa cu atenţie.

— Nu, spuse el impasibil. Nu am observat niciun fel de asemănare. Putem pleca, în sfârşit?

După puţin timp, decolară.

Domnul şi doamna Rooksbridge se aşezară, fireşte, unul lângă celălalt, iar ceilalţi doi pasageri, părând să aibă o sumedenie de lucruri de vorbit în franceză, nu fuseseră deranjaţi, astfel încât Wayne se văzuse nevoit să se aşeze lângă Fiona. Situaţia le displăcuse, în egală măsură, amândurora.

După un timp, impacientată de tăcerea apăsătoare care domina atmosfera, Fiona făcuse un gest involuntar de nervozitate, care îl determinase pe Wayne să-şi întoarcă privirile spre ea.

— Te simţi rău? o întrebă el.

— Nu, răspunse Fiona, distantă, mulţumită că, într-adevăr, nu avea astfel de probleme, aşa încât răspunsul său sunase convingător.

— Foarte bine, replică el, chiar mai mulţumit decât ea de această situaţie.

Acum că spărseseră gheaţa, Wayne făcu un efort pentru susţinerea conversaţiei. Probabil voia să-i schimbe impresia creată iniţial mai înainte de a se întâlni cu unchiul său.

— Zburăm direct, o informă el. Poate ţi se va părea foarte cald când vom ateriza, dar suntem la sfârşitul verii şi vei putea vedea, în curând, cât de plăcut e să trăieşti pe insulă. Nu te grăbi, aşadar, să tragi concluzii.

Gândindu-se că ultimele cuvinte rostite de Wayne erau un apropo, Fiona îşi întoarse faţa spre el, temându-se că ostilitatea venea doar din partea ei. Nu reuşi însă să citească nimic pe faţa lui impasibilă, afundată fără nicio expresie, în cartea deschisă dinainte.

La rândul său, Fiona îşi întoarse capul spre fereastră şi privi concentrată afară. Realiză acum de ce unchiul său îi vorbise atât de insistent despre monotonia călătoriei cu avionul. Erau atât de puţine lucruri de văzut, în comparaţie cu un voiaj pe mare. Personalul avionului începu împărţirea prânzului şi Fiona, întreruptă din reflecţiile sale, realiză pentru prima oară cât de flămândă era. Mâncase foarte puţin în ultimele douăzeci şi patru de ore, aşa că savură acum totul cu o plăcere deosebită.

Nu avu idee cât de mult moţăise după masă, dar zgomotul roţilor care atinseseră pământul o făcură să creadă că trecuse un timp considerabil. Realiză apoi, cu stupoare, că în timpul somnului îi căzuse capul pe umărul lui Wayne şi rămăsese aşa până se trezise.

— Îmi pare îngrozitor de rău, se bâlbâi ea, ridicându-se repede. Trebuia să mă treziţi, continuă Fiona, dar se întrerupse văzându-i amuzamentul din ochi. Iertaţi-mă.

Coborâseră din avion şi Fiona simţi aerul îngrozitor de cald care îi tăie respiraţia, dar nu avu prea mult timp să se gândească la toate astea, pentru că unchiul său se îndreptă deja în întâmpinarea ei.

Fiona îl recunoscu imediat, deşi trecură câţiva ani de la întâlnirea lor, când el şi mătuşa ei le făcuseră o scurtă vizită. Deşi puţin mai îmbătrânit, era acelaşi om cu figură amabilă, care rămăsese în memoria ei.

— Sunt foarte bucuros să te revăd, draga mea. Sper că vei fi fericită cu noi, spuse el, prinzându-i mâinile cu căldură.

Nu apucă să-i răspundă, pentru că doamna Rooksbridge se şi amestecă în vorbă:

— Nu ţi se pare că e o asemănare uluitoare cu Lys?

Faţa domnului Brindsley deveni brusc foarte serioasă.

— Nu mi se pare, îi tăie el elanul. Ah, Wayne, dragul meu, iată-te! zise el, bucuros că găsise o cale de scăpare. Vii la Kilclief?

— Mai târziu, răspunse Wayne.

Mai am ceva de lucru pe-aici.

Domnul Brindsley încuviinţă înţelegător.

— E lacom de muncă, acest băiat, remarcă el. Are însă dreptate să fie aşa. Să mergem, Fiona, continuă el. Formalităţile pentru intrarea în ţară ne vor lua foarte mult timp. Ah, am uitat să-ţi spun. Mătuşa ta te roagă să o ierţi că n-a venit să te întâmpine, dar nu se simte prea bine azi. Îi lipseşte Lys. Şi din acest motiv sunt atât de fericit că ai sosit acum. Poate reuşeşti s-o mai înveseleşti.

— Voi face tot ce voi putea, bineînţeles, spuse Fiona cu însufleţire. Trebuie că se simte singură.

— Şi tu la fel, draga mea, răspunse el cu blândeţe. Nu am adus încă vorba despre asta, dar îmi dau seama cât de mult ai pierdut. Am cunoscut-o pe mama ta cu mult înainte de a te fi născut tu. A fost cea mai dulce femeie pe care am întâlnit-o.

Vocea lui sună foarte cald şi sincer, spunând toate acestea.

— Iată-ne ajunşi, continuă el pe un ton mai vioi. Ai toate documentele la îndemână? Aici sosesc şi bagajele tale.

Într-adevăr, sfârşiră repede cu formalităţile şi se îndreptară spre maşina unchiului său.

— Bagajele tale vor fi aduse cu un camion, spuse el, deschizând portiera.

— Am observat că sunt deja gata să ne urmeze,

răspunse Fiona.

O ajută apoi să se urce în maşină, după care se aşeză la volan şi porni motorul.

— N-am de gând să-ţi umplu capul cu tot soiul de informaţii, ţinu el să precizeze. Vei afla tot ceea ce e necesar în timp util, dar nu te sfii să întrebi, dacă vrei să ştii ceva. Până la sfârşitul verii nu suntem foarte prinşi cu problemele proprietăţii, dar când vom fi mai ocupaţi, va trebui să apelezi la Wayne. Cunoaşte toată afacerea, de la A la Z.

— E managerul dumneavoastră? întrebă Fiona.

Domnul Brindsley râse cu poftă:

— Wayne, managerul meu? Aş fi vrut s-audă asta, răspunse el amuzat. Nu, draga mea, e cel mai drag vecin al meu. Proprietăţile noastre sunt alăturate şi folosim aceeaşi moară.

— Ce prostie din partea mea. Nu ştiu de ce am crezut că…

— Nu, Fiona. Se va căsători în curând. Din acest motiv a plecat Lys la Cape Town. Trebuie să-şi facă trusoul de nuntă şi să cumpere câteva lucruri necesare pentru noua lor casă. Apropo, Lys te-a sunat, desigur, la Mount Nelson.

— Nu, răspunse Fiona. Sau, poate a făcut-o, dar eu n-am prea stat la hotel.

— Da, dar, oricum, putea să-ţi lase un mesaj.

Răspunsul său sună ca pentru sine şi Fiona simţi că în remarca lui se ascundea ceva mai mult decât ceea ce spusese.

Vorbiseră apoi despre plantaţie şi afacerile cu zahăr.

— Locul în care avem plantaţia se numeşte Kilclief. Sunt foarte mândru de afacerea mea, Fiona, şi vorbesc foarte mult despre asta. Ştiu că sunt lucruri cu care îi pot plictisi pe alţii, dar pur şi simplu nu sunt în stare să mă abţin.

Aşa se întâmplă când pui foarte mult suflet în ceva.

— Aşa este, răspunse Fiona, simţind că este întru totul de acord.

— Casa este o parte foarte importantă a proprietăţii noastre, ceea ce ne asigură o poziţie socială de invidiat, aşa cum vei putea observa.

Coti pe o stradă, apoi pe încă una şi zise:

— Am ajuns.

Trecură de o poartă înaltă de fier, cu ziduri foarte groase, apoi Fiona putu zări casa în care urma să locuiască atât de mult timp cât va dori. Se îndrăgostise de ea imediat. Spre deosebire de alte case din insulă pe care le văzuse deja, aceasta avea două etaje, străjuite fiecare de o verandă acoperită. Era construită din lemn vopsit alb, iar ferestrele erau toate încastrate în ziduri foarte puternice. Aceasta, aflase mai târziu, pentru protecţia împotriva furtunilor torenţiale şi a cicloanelor. Casa părea pustie la acea oră. Cu excepţia grădinarului care tăia iarba, nu se zărea nicio mişcare.

— Sunt foarte mândru de această grădină, spuse domnul Brindsley şi Fiona recunoscu faptul că avea toate motivele.

— Nu e un moment în care putem spune că e în toată splendoarea ei, dar în iulie vei vedea cu adevărat de ce suntem în stare.

Maşina era parcată întotdeauna sub un portal, de fapt o prelungire a verandei, pentru a se putea intra sau ieşi din casă sub protecţia unui acoperământ, în cazul unei ploi.

Pe verandă apăru un african îmbrăcat tot în alb.

— Michael, majordomul meu, explică domnul Brindsley. E cu mine de foarte mulţi ani. L-am trimis să o anunţe pe mătuşa ta că am sosit, pentru a înştiinţa fata din casă care se va ocupa de tine.

Unchiul său îi vorbise majordomului într-o limbă pe care Fiona n-o mai auzise niciodată înainte, deşi toate cuvintele îi sunară foarte familiar.

Fiona se aştepta ca întâlnirea cu mătuşa ei să fie foarte emoţionantă, pentru că, după câte îşi amintea, asemănarea dintre doamna Merryn şi sora sa era foarte mare.

Apariţia doamnei Brindsley însă o făcu să rămână pironită locului de uimire. Era mătuşa sa, fără îndoială, femeia care îşi făcu intrarea pe verandă, dar incredibil de schimbată. În toată fizionomia ei se citea ceva ce o făcea să pară total indiferentă la ceea ce era în jur.

— Ai sosit, spuse ea cu o voce plângătoare şi piţigăiată. Trebuie că eşti sfârşită.

Fiona protestă, spunând că, în afara faptului că are nevoie să facă o baie şi să-şi schimbe hainele, totul era perfect, dar se întrerupse la intrarea servitoarei, îmbrăcată şi ea în alb, asemenea lui Michael.

— Oh, ea e Aline, spuse doamna Brindsley, după care se întoarse spre noua venită, vorbindu-i într-o limbă care părea mai degrabă o bolboroseală de silabe.

Aline înţelese, evident, şi aşteptă zâmbind să fie urmată.

Domnul Brindsley se apropie şi el, spunându-i soţiei sale pe un ton foarte sugestiv:

— Ai reuşit să o faci să se simtă binevenită, nu-i aşa?

Nella Brindsley ridică din umeri.

— Îţi aminteşti, sper, că n-a fost ideea mea să vină aici.

— Ştiu, recunoscu el. Totuşi, e… Păru să-i vină însă o idee nouă şi se opri la jumătatea frazei. Nella, doamna Rooksbridge a făcut o întreagă tevatură în legătură cu asemănarea Fionei cu Lys. Sunt eu orb, tu ce zici, seamănă?

Doamna Brindsley făcu un gest ca şi cum îşi reaminti abia atunci de prezenţa Fionei şi spuse încet:

— Da, seamănă. Şi explicaţia îţi e cunoscută. De fapt, există destule deosebiri, dar cineva care o vede prima oară poate fi izbit de această asemănare. Sau cineva care…

Tăcu, dar în privirea ei apăru ceva foarte straniu, ca urmare a gândului care o făcu să se-ntrerupă.

În dimineaţa următoare, Fiona se trezi la zgomotul vântului şi al ploii. Rămase întinsă totuşi în pat, pentru că era foarte devreme şi în casă nu se auzea niciun zgomot. În plus, depresia apărută după întâlnirea cu mătuşa sa, se

accentuă vizibil.

Nu se gândise înainte că invitaţia venea, de fapt, doar din partea unchiului său, dar acum, situaţia de aici o făcea să vadă în altă lumină vizita sa. Se gândea deja să plece foarte curând, chiar dacă din scrisoarea unchiului ei reieşea că e invitată pentru a rămâne o perioadă mai îndelungată aici, eventual permanent.

Nu realizase toate acestea din timp, iar Mauritius nu era chiar aproape de casă, pentru a sta doar un weekend, după care să găsească o scuză. Tot ce îi rămânea, aşadar, deocamdată, era să se facă plăcută, pentru a îndepărta ideile preconcepute ale mătuşii ei, oricare ar fi fost acestea.

Oftă. Lucrurile nu se petrecuseră aşa cum visase. Deja era în dizarmonie cu logodnicul verişoarei sale şi cu mătuşa sa.

Părerea lui Wayne nu conta, iar mătuşa sa, fiind totuşi sora mamei sale, poate îşi va schimba atitudinea. Oricum, pentru moment, nu avea niciun chef să mai dea ochii cu ei. Erau însă şi cele două gemene, pe care le văzuse cu o seară înainte, la cină. Nu era totuşi sigură că ele o plăceau.

Simţea nevoia de a nu se mai gândi la nimic.

O bătaie în uşă o făcu să întredeschidă ochii, cu inima bătând.

— Intră, zise ea şi două chipuri mici, în pijama îşi făcuseră subit apariţia. Erau cele două gemene. Mână în mână, înaintară spre pat şi se opriră lângă Fiona, analizând-o speculativ. Apoi, privind-o solemn, una dintre ele spuse:

— Eu sunt Sally.

— Şi eu sunt Jane, spuse şi cealaltă.

— Iar eu sunt Fiona.

— Ştim asta, dar tu eşti cu mult mai mare decât noi. Putem să-ţi spunem pe nume?

— Bineînţeles, mama mea şi mama ta au fost surori. Înseamnă că suntem verişoare. Atunci, suntem aproape surori.

— Oh, şi nu mergi să dansezi toată noaptea şi nici nu ai dureri de cap?

Fiona râse cu poftă.

— Nu, nu am dureri de cap, nu merg să dansez noaptea.

Următoarea jumătate de oră trecuse cu o repeziciune uimitoare, în compania lor. Apoi se auzi o voce chemându-le pe nume.

Fetiţele chicotiră vesele.

— E Angélique, bona noastră, explică Jane. E supărată că suntem aici. Se poate simţi după vocea sa.

— Pentru că aţi fugit din pat? întrebă Fiona.

— Oh, nu de asta, deşi ea pretinde că da. E supărată că ai venit tu aici şi nu mai avem nevoie de bonă şi o să-şi piardă slujba.

Amintindu-şi că unchiul său îi spusese, la un moment dat, că va sta uneori cu copiii, Fiona se gândi că temerile guvernantei ar putea fi întemeiate.

Se auziră paşi în spatele uşii, apoi o bătaie scurtă şi câteva silabe bălmăjite repezit. Cele două gemene nu făcură însă nicio mişcare, deşi răspunseră în aceeaşi stranie limbă.

— În ce limbă i-aţi răspuns? întrebă ea.

— În africană, răspunse Sally.

— În cazul ăsta, poate ar fi bine să mă învăţaţi şi pe mine câte ceva, sugeră Fiona.

— Da, da, o vom face, spuseră gemenele într-un glas, voioase.

— Acum, e mai bine să plecaţi, spuse Fiona. Vreau să mă ridic şi eu din pat. La ce oră e micul dejun?

— Oh, oricând vrei, spuse micuţa Jane. Noi luăm micul dejun în camera noastră, mama în patul său, iar tata va coborî în sufragerie curând.

Auzind toate astea, Fiona se ridică şi le purtă spre uşă fără prea multă ceremonie, pentru a reuşi să se pregătească şi ea, cât mai repede cu putinţă, pentru a-l mai găsi pe unchiul său la masă.

Domnul Brindsley tocmai începuse să mănânce când

ajunse Fiona în sufragerie.

— Bună dimineaţa, spuse el, bucuros să o vadă. Ia loc, te rog, e atât de mult timp de când mi-a ţinut cineva companie la micul dejun.

Fiona privi în jur cu mult mai mult interes decât îi permitea politeţea. Ochii domnului Brindsley îi urmăriră, curioşi, pe ai Fionei.

— Ce zici?... Îţi place aici?

— E foarte frumos. E mai frumos decât în toate visele mele, spuse cu sinceritate evidentă Fiona.

— Ah, într-adevăr? Zâmbi, bucuros, domnul Brindsley.

— Da. M-am gândit întotdeauna că e frumos aici, dar e chiar mai plăcut decât credeam.

— Apropo, zise el, în timp ce Fiona începu să-şi bea cafeaua. Aici nu bea nimeni, nici apă, nici lapte, fără a fierbe totul înainte. Aşa e mai sigur.

— Oh, spuse Fiona, punând ceaşca la loc pe masă.

Domnul Brindsley izbucni în râs.

— Ţi-am arătat şarpele din grădina Edenului, nu-i aşa? N-ai de ce să te temi. Trebuie doar să fii prevăzătoare.

Fiona îi promise că va fi foarte atentă, dar se gândi imediat că nu trebuie să amintească nimic despre asta în scrisorile pentru doamna Congleton.

— Ai permis de conducere? Schimbă domnul Brindsley subiectul. Ai putea folosi maşina fiicei mele.

— Ah, dar Lys va fi de acord cu asta? Vreau să spun… Eu deja i-am luat dormitorul. Nu va fi prea mult dacă îi voi lua şi maşina? Când se va întoarce, nu mă va privi ca şi cum aş vrea să-i iau locul în casa asta?

Domnul Brindsley râse cu poftă din nou.

— E un nonsens să gândeşti aşa. Când se va întoarce, se va căsători cu Wayne şi nu va mai avea nevoie de nimic din ceea ce avusese înainte, aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme.

Nu mai era nimic de adăugat şi, curând după aceea, domnul Brindsley părăsi încăperea.

Ploaia se oprise acum şi soarele strălucea cu putere.

Îşi petrecu toată dimineaţa jucându-se cu gemenele şi ele o învăţară primele cuvinte din limba africană, vorbită de guvernanţă lor. Cunoscând câte ceva despre istoria insulei, care fusese stăpânită, pe rând, de portughezi, olandezi, francezi şi englezi, Fiona recunoscu influenţa franceză a limbii creole, în tainele căreia tocmai se străduia să pătrundă. Nu era o limbă foarte complicată, dar, cu toate acestea, se gândi ea, avea nevoie de ceva timp pentru a şi-o însuşi.

Prânzi împreună cu mătuşa sa, apoi, şi aceasta o chestionă în legătură cu preocupările sale. După ce Fiona recunoscu faptul că nu ştia să coasă, că înota foarte prost şi că nu mai jucase tenis de ani de zile, doamna Brindsley ridică din umeri, contrariată:

— Nu înţeleg de ce Helen nu te-a învăţat toate astea. Sunt foarte necesare pentru o fată. Joci, măcar, bridge?

— Mă tem că nu. Mama n-a fost niciodată prea sănătoasă, pentru a se preocupa de astfel de lucruri.

Doamna Brindsley făcu un gest din care Fiona înţelese că mătuşa sa nu admite în totalitate acest punct de vedere, după care schimbă subiectul.

— Astăzi va trebui să-ţi petreci timpul de una singură. Eu am o partidă de bridge şi voi lua fetiţele cu mine. Îmi pare rău că nu ne vei însoţi, dar…

— Nu face nimic, spuse Fiona, ezitând. Trebuie să-mi despachetez lucrurile şi să scriu nişte scrisori, aşa că nu mă voi plictisi.

Rămasă singură, la puţin timp după prânz, Fiona îi dădu servitoarei cheile şi se instală în verandă pentru a-şi rezolva corespondenţa. Sfârşise însă foarte repede de scris, deşi fuseseră multe de spus şi Fiona încercă apoi să recapituleze cele învăţate cu gemenele, dar recunoscu imediat că avea nevoie de ajutor. Privi pe fereastră, încercând să găsească pe cineva la care ar fi putut apela în acest sens, când auzi o maşină parcând sub verandă. Era Wayne Mansarda. Cu siguranţă, nu tocmai persoana potrivită pentru a-l întreba ceea ce o interesa în acel

moment.

— Mă tem că în afară de mine nu mai e nimeni în casă, spuse ea, văzându-l intrând.

— Nu are nicio importanţă, spuse el. Am venit să te văd pe tine.

— Pe mine? răspunse Fiona, nevenindu-i să creadă. De ce?

— O simplă vizită de curtoazie, răspunse el zâmbind. Eram curios să văd cum te simţi.

— Mulţumesc, mă simt foarte bine. E tot ceea ce vreţi să ştiţi?

— Ce altceva ar mai putea fi? zâmbi el, curtenitor.

— Mă întrebam şi eu, aşa, răspunse candid Fiona, dar adăugă apoi, puţin mai hotărâtă:

— Domnule Mansarda, de ce vă sunt atât de antipatică?

Wayne îşi ridică sprâncenele, surprins:

— Crezi, într-adevăr, că îmi eşti antipatică, domnişoară Merryn?

— Aşa credeam. Cred că v-am displăcut chiar înainte de a mă vedea, insistă ea. Se vede în ochii dumneavoastră că nu agreaţi prezenţa mea aici.

— Asta e adevărat, recunoscu el.

— Dar de ce? întrebă ea, intrigată. De ce?

— Am un motiv, spuse el cu răceală. Nu-mi place să mi se ceară ceva ce nu pot să refuz.

— Ce anume? întrebă Fiona intrigată.

— De ce a trebuit să vin eu la Durban să te iau?

— Dar sunteţi logodit cu Lys, deci faceţi parte din familie, aşa că…

— N-am fost niciodată de acord cu venirea ta aici şi unchiul tău ştie asta.

Capitolul 3

— N-aţi fost de acord? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Dar nu era problema dumneavoastră.

Wayne ridică din umeri.

— Era problema dumneavoastră? întrebă ea din nou. Cu ce vă schimba, asta, viaţa?

— Poate cu nimic, poate în totalitate. N-o să crezi, poate, dar nu m-am gândit la mine.

— La cine, atunci?

— La tine.

— La mine? întrebă Fiona cu ochii cât cepele. Dar nu ştiaţi nimic despre mine.

— Ştiam o mulţime de lucruri, la mâna a doua, evident. Totuşi, am descoperit câteva lucruri în plus, la prima mână.

— Ce anume?

Nu că ar fi fost chiar atât de important pentru ea ce gândea el, dar dacă au deschis, totuşi, această discuţie, voia să pună lucrurile la punct.

— Am ştiut condiţiile de aici, spuse el, încet.

— Condiţiile? Scutură ea din cap, surprinsă. Vreţi să spuneţi că e periculos pentru sănătate, sau ce?

— Nu e periculos, dacă îţi iei toate măsurile de precauţie. Nu, nu asta.

— Atunci, ce? Domnule Mansarda, acum chiar trebuie să-mi spuneţi, pentru că aţi mers prea departe.

Wayne ezită şi Fiona îşi dădu seama că face un efort, pentru a-şi alege cuvintele. Primi apoi răspunsul, şi se dovedi total nepregătită pentru el.

— Mi-am dat seama că nu te vei simţi bine, văzând reacţia celor de aici.

— Vreţi să spuneţi că nu sunt binevenită aici?… Că nu mă vor printre ei?

Wayne nu-i răspunse, dar Fiona îşi aminti reacţia lipsită de căldură a mătuşii ei, din momentul întâlnirii lor. De asemenea, azi, în prima ei zi într-o ţară străină, o lăsase singură.

— Dar pentru unchiul meu pare că sunt binevenită, totuşi.

— Da, răspunse Wayne cu jumătate de gură, ceea ce o făcu pe Fiona să-şi continue protestele.

— El a fost foarte drăguţ cu mine din primul moment,

mi-a vorbit atât de frumos despre mama mea şi, în plus, scrisoarea lui de invitaţie fusese foarte amabilă. N-ar fi fost aşa, dacă…

— Nu.

— Atunci, a făcut toate astea pentru că…

— Aşadar, nu poţi să vezi niciun alt motiv în spatele amabilităţii? spuse el, trecându-şi uşor mâna peste faţă.

— Dacă vedeţi vreun motiv sinistru în invitaţia unchiului meu, pur şi simplu refuz să vă cred. Sunt sigură că mătuşa mea nu mă vrea aici, dar…

— Şi cum ai de gând să reacţionezi în faţa acestei situaţii?

— Dacă vă închipuiţi că am de gând să plec din cauza asta, veţi fi foarte dezamăgit. Voi rămâne şi îmi voi găsi calea mea.

Un răspuns exact pe măsura aşteptărilor lui Wayne.

— În cazul acesta, nu uita că dacă vei avea vreodată nevoie de mine, voi fi gata să te ajut.

Pentru o clipă, vocea cu care pronunţase aceste cuvinte o făcu pe Fiona să simtă un fior pe şira spinării, deşi răspunsul ei sună foarte formal:

— Mulţumesc foarte mult, dar nu cred că va fi nevoie. Mulţumesc, totuşi, încă o dată. Wayne schiţă un salut şi se îndreptă spre ieşire. Fiona rămase în picioare, petrecându-l cu privirea. Şi, pentru că buzele îi deveniră brusc foarte uscate, Fiona îşi petrecu buzele peste ele, amintindu-şi motivul pentru care se simţea astfel. Pur şi simplu trebuia să bea un ceai, orice, şi dacă îl lăsa să plece…

— Domnule Mansarda, strigă ea cu disperare.

Wayne se întoarse atât de repede, încât păru că se aşteptase să fie chemat:

— Ai uitat să-mi spui ceva?

Fiona râse, puţin forţat:

— Poate sună prosteşte, dar eu nu vorbesc limba creolă şi aş vrea să beau un ceai.

— Păi, va trebui să înveţi creolă. Până atunci însă, dacă vrei ca Michel să-ţi aducă un ceai, trebuie doar să suni din clopotul aflat lângă uşă. Nu l-ai observat? Când va

sosi Michel, îi vei spune simplu: „Amene de the”. Hai, repetă.

Fiona repetă aceste cuvinte de mai multe ori, până când auzul exigent al domnului Mansarda fu îndeajuns de mulţumit… După asta, Wayne scutură cu putere clopotul. Se îndreptară apoi spre masa din grădina aflată în faţa verandei. La sosirea majordomului, Fiona repetă grăbită cele câteva cuvinte nou învăţate.

Evident, el o înţelese, dar spre consternarea ei, în loc să plece pentru a-i executa ordinul, Michel îi adresă o întrebare, pe care Fiona o pricepu doar intuitiv. Pentru moment, intră în panică. Apoi, cu tot curajul de care se simţi în stare în acel moment, se întoarse spre Wayne:

— Veţi lua ceaiul cu mine?

— Cu toată plăcerea, domnişoară Merryn, spuse el cu un zâmbet abia perceptibil.

Fiona se întoarse spre majordom şi, după un „Oui” foarte clar, îi făcu un semn de concediere.

— Grozavă fată, spuse Wayne, aprobând-o. Te-ai descurcat minunat.

Era absurd cum putea s-o încânte aşa un compliment primit de la un om pe care-l antipatiza. Hotărâse însă să se comporte inteligent şi să alunge disensiunile. Curând după aceea, Fiona descoperi cu surpriză că interlocutorul său avea o conversaţie foarte interesantă şi putea fi chiar o prezenţă agreabilă. O altă surpriză însă, o constitui întoarcerea neaşteptată a mătuşii sale, însoţită de cele două gemene, care săriră imediat în braţele lui Wayne. Plin de voioşie, cu cele două fetiţe atât de drăgălaşe pe genunchi, Fiona recunoscu faptul că avea în faţă un tablou de o frumuseţe rară. După doar câteva momente, mama lor le luă uşor de umeri şi le trimise la Angélique, împotriva tuturor protestelor. Apoi, Nella Brindsley se afundă într-unul din fotolii, întrebând nemulţumită:

— De ce există persoane care programează partidele de bridge la orele astea, în care eu nu sunt în stare să mă concentrez? spuse ea, căscând. V-aţi distrat bine împreună?…

— Domnul Mansarda a fost foarte amabil… Eu n-am ştiut cum să comand ceaiul. Mătuşa ei o privi un moment fără să înţeleagă, apoi pufni în râs.

— Dumnezeule, am uitat! Foarte rău din partea mea, nu-i aşa, Wayne? Spre totala surpriză a Fionei, Wayne Mansarda răspunse:

— Da, într-adevăr. A fost foarte urât din partea dumneavoastră s-o neglijaţi astfel pe Fiona, doamnă Brindsley.

Poate doar o persoană sensibilă ca Fiona ar fi putut simţi antagonismul acelui moment, care o făcu să ofteze când Wayne le părăsi fără nicio vorbă.

Doamna Brindsley îl urmări gânditoare.

— Nu trebuie să iei în seamă prea mult lipsă de maniere a lui Wayne. E absolut fermecător, când ajungi să-l cunoşti. Şi, bineînţeles, unul dintre cei mai bogaţi celibatari din zonă. Banii contează foarte mult în zilele noastre, crede-mă.

— Dar e logodit cu Lys, spuse uimită Fiona, simţind aluzia din tonul mătuşii sale.

Doamna Brindsley zâmbi şi-i spuse Fionei încet, fără a-şi ridica ochii de la brăţara scumpă cu care se juca:

— Aşa este.

În dimineaţa următoare, domnul Brindsley o luă pe Fiona în portul Louis. Fusese un drum de vreo douăzeci de mile, în care traversară insula spre nord-vest.

Era o dimineaţă foarte caldă, aşa că briza uşoară datorată vitezei maşinii îi prinse foarte bine Fionei. Nu vorbise foarte mult până atunci, încercând să găsească formula cea mai potrivită pentru a-l întreba despre ceea ce-i spusese Wayne. Era foarte dificil să pună în cuvinte foarte exact ceea ce spusese el, şi cu atât mai dificil impactul pe care l-au avut asupra ei cuvintele lui. Fiona oftă adânc. Era mai bine să tacă, se gândi ea, dar, în acelaşi timp, să nu excludă faptul că ceea ce-i spusese Wayne putea fi cât se poate de adevărat şi, în consecinţă, nu trebuia să piardă din vedere măsurile de precauţie.

Unchiului său nu-i scăpase, desigur, oftatul Fionei

aşa că se întoarse spre ea, întrebând-o:

— Îţi face rău căldura asta?

Bucuroasă de modul în care unchiul său găsise o explicaţie pentru oftatul ei involuntar, Fiona răspunse:

— Da, e puţin cam cald pentru mine prin locurile astea, dar, oricum, va trebui să mă obişnuiesc.

— Se apropie iarnă acum, aşa că în curând vei putea vedea cât de plăcut e să stai pe insulă. Am o vilă la Grande Baie. Acum putem să stăm acolo doar în timpul zilei, dar când se va mai răcori va fi foarte frumos să petrecem şi noaptea acolo. Evident, eu pot să rămân acolo doar în weekend, dar Lys şi mătuşa ta stau acolo toată iarna.

— Când se va întoarce Lys acasă? întrebă Fiona.

Mâinile unchiului său strânseră volanul până se albiră.

— În orice zi, de acum înainte.

Apoi, continuă ca pentru el.

— A stat deja destul pe-acolo. Deşi era foarte curioasă să ştie de cât timp lipsea Lys de acasă, Fiona schimbă subiectul, întrebând despre locurile prin care tocmai treceau.

— Iată-ne ajunşi, exclamă domnul Brindsley, după câteva ore bune de mers, oprind la marginea drumului, foarte aproape de o clădire ce trebuia să fie, cu siguranţă, o bancă.

— Nu uita să închizi bine portiera când cobori, o sfătui domnul Brindsley.

Poate multora li se poate părea un gest normal şi firesc să deschizi un cont în bancă, dacă ai un unchi nu doar foarte cunoscut, dar şi foarte generos. Fiona însă îi mulţumi în repetate rânduri unchiului său pentru acest fapt, dar el o trase puţin într-o parte, spunându-i:

— Singurul mod în care mi-ai putea mulţumi, într-adevăr, e să începi să te ocupi puţin de educaţia gemenelor. Sunt înduioşător de ignorante, nu-i aşa?

— Cunoştinţele lor generale sunt destul de bune pentru vârsta lor, spuse Fiona cu tact, dar…

— Da, ştiu; un foarte mare „dar”. Vezi ce poţi face cu

ele. Dacă reuşeşti să le faci să scrie un pic mai bine şi să citească mai fluent, mă voi declara satisfăcut.

Fiona fu de acord să înceapă lecţiile imediat, astfel ca atunci când va veni timpul ca gemenele să meargă la şcoală în Africa de Sud să nu fie prin nimic dezavantajate de viaţa lor insulară.

Fiona începu aşadar prepararea gemenelor în chiar dimineaţa următoare.

Le citi cu pasiune dintr-o carte fascinantă de aventuri, oprindu-se la momentul culminant, spre disperarea celor două surori, care o ascultaseră până atunci cu sufletul la gură.

— Ne oprim aici, declară Fiona. Mă doare în piept de atâta citit cu voce tare.

Consultându-se mai întâi între ele, gemenele începură protestele.

— Bine, zise Fiona, continuăm, dar va trebui să mă ajutaţi.

Când se bătu gongul pentru ora prânzului, Fiona coborî supusă, întrebându-se însă în gând dacă se va obişnui vreodată cu obiceiurile ţării în care îşi pusese în minte să locuiască.

În timp ce moţăia în scaunul ei, zări nu departe de locul în care se afla un pachet subţire, cu numele ei. Cum nu se afla nimeni prin preajmă, îl deschise imediat.

Era o carte, între paginile căreia se afla o scrisoare: „Sper că te va ajuta. Wayne Mansarda”. Întoarse cartea şi nu mică îi fu mirarea văzând că era o carte de gramatică a limbii creole.

Privi pachetul nedumerită câteva clipe, apoi scuturã din cap ca pentru a înţelege mai bine.

Ce îl poate determina pe un bărbat care a fost atât de nesuferit la început să devină mult mai amabil şi mai curtenitor decât toţi ceilalţi?

Gemenele îşi îmbunătăţiră încet, încet scrisul şi cititul, dar relaţia cu mătuşa sa rămăsese aceeaşi.

Părea incredibil faptul că doamna Brindsley fusese sora mamei ei, se gândea Fiona. Nu exista nici cea mai

mică asemănare între ele. Mătuşa Nella, îşi continuă Fiona gândurile, era cu vreo şase ani mai tânără, era foarte adevărat, dar discrepanţa dintre modul lor de a fi te făcea să crezi că nici măcar nu s-au întâlnit vreodată.

— S-a interesat întotdeauna doar de bani şi de distracţii, pe când eu nu voiam decât să am o casă în care să trăim liniştiţi tu, tatăl tău şi cu mine, îi spunea adeseori mama sa.

Că doamna Brindsley îşi ocupă toate dimineţile cu îngrijirea tenului, era poate normal pentru cineva care trăia într-o climă atât de caldă, dar mătuşa sa era acel gen de persoană care părea întotdeauna extrem de prinsă cu tot felul de treburi care o plictiseau la culme, dar care se cereau rezolvate urgent. În rest, nevoile ei păreau să se reducă la partidele de bridge şi la numeroasele petreceri la care participă.

Deşi domnul Brindsley îi sugerase Fionei să-şi însoţească mătuşa, aceasta nu numai că nu o invita niciodată, niciunde, dar, în plus, părea extrem de satisfăcută dacă nu o vedea prin preajmă prea des. Dacă n-ar fi fost gemenele, Fiona s-ar fi simţit absolut pierdută. Lecţiile pe care acceptase cu bucurie să le ţină cu ele o făceau să se simtă acolo utilă şi cât de cât împlinită.

Camera în care stătea cu fetiţele era la etaj, cu deschidere la verandă, dar situată totuşi într-o parte mai lăturalnică a casei. Camera alăturată, una foarte mică, Angélique o folosea drept bucătărie, pentru a prepara mâncarea fetelor. Plină de tact, Fiona obişnuia să intre acolo doar în limitele strictului necesar.

Nu era prea mulţumită de modul în care erau hrănite gemenele şi, mai mult decât atât, văzuse mâncarea descoperită, ceea ce putea fi destul de periculos într-o ţară caldă ca aceea. Nu spusese însă nimic, deocamdată, pentru că guvernanta era deja speriată de sosirea ei acolo şi atmosfera era oricum tensionată.

Într-una din zile însă, când Fiona intră în sufragerie, unde gemenele, în mod normal, la acea oră o aşteptau pentru lecţii, găsi încăperea goală.

Angélique tocmai trecea pragul bucătăriei, cu o tavă în mâini, pe care erau aşezate două pahare cu limonadă. Într-unul dintre pahare înota o muscă imensă.

— Angélique, spuse Fiona, dar nu apucă să continue că servitoarea îşi şi vârî degetul în pahar, prinzând cu dexteritate musca şi zvârlind-o pe podea.

— Goleşte imediat paharul, spuse Fiona, enervată la culme.

— Nu, răspunse Angélique, privind-o cu insolenţă.

Nu era o situaţie cu care te puteai juca şi Fiona aruncă atunci ea însăşi lichidul din pahar. Instinctul îi spuse însă că nu poate trece cu vederea insolenţa fetei, aşa că se întoarse pe călcâie, gândindu-se să-i spună totul, imediat, unchiului său. În cele din urmă, totuşi, se mulţumi doar să închidă uşa care le despărţea.

— E-n regulă, Fiona, spuse unchiul său, intrând furios. Am auzit totul. Apoi, îndreptându-se spre Angélique, adăugă: Allez!

Fata părăsi subit camera, nu înainte însă de a-i arunca Fionei o privire cât se poate de ameninţătoare.

Domnul Brindsley aşteptă ca paşii guvernantei să se stingă pe scări, după care îşi fixă privirile în ochii Fionei.

— Regret foarte mult cele întâmplate, spuse el, vădit afectat. Cum s-a ajuns aici?

— Cred că se teme că ar putea fi dată afară, din cauza mea. Poate se gândeşte că stau între ea şi copii.

— Da, dar, o ponderă el, trebuie să înţeleg faptul că tu eşti aici în calitate de fiică a mătuşii tale şi a mea. Angélique e necesar să ştie că în cazul în care tu vei ieşi cu noi să luăm masa împreună undeva, sau mergem la prieteni…

— Dar? îl întrerupse Fiona, involuntar, însă se opri imediat. În mod cert, Robert Brindsley era convins că mătuşa sa o va invita să o însoţească, dacă îi cerea el. A-i spune că nu avea dreptate, era un nonsens. Nu intenţiona să creeze nici cele mai mici conflicte între ei.

— Vrei s-o însoţeşti pe mătuşa ta, nu-i aşa? întrebă domnul Brindsley şi Fiona se văzu nevoită să se îndoiască

de calităţile de percepţie ale unchiului său.

Capitolul 4

— Vei merge cu mătuşa ta, nu-i aşa? repetă el.

Cuvintele părură să rămână cu insistenţă în aer după ce părăsiră buzele domnului Brindsley, dar Fiona nu găsi niciun răspuns. Ce ar fi putut spune, pentru a nu înrăutăţi şi mai mult situaţia?

Domnul Brindsley răsuflă cu putere şi gura i se lărgi într-o grimasă subţire.

— În regulă. Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse el scurt şi se pregăti să plece.

— Unchiule, zise Fiona, dar deşi privirile lui o cercetau cu căldură, răspunse cât se poate de sec:

— Lasă asta în seama mea, drăguţă, spuse el, şi păru de neclintit în ideea de a avea cât mai repede posibil o discuţie cu soţia sa, pe această temă.

Într-adevăr, puţin după aceea, îi auzi paşii îndreptându-se spre camera mătuşii sale. Era mai bine dacă n-ar fi venit niciodată la Mauritius, se gândi Fiona. Poate ar fi momentul să le sugereze că ar vrea să se întoarcă acasă.

Nella Brindsley era în camera sa, ocupată, ca de obicei, cu lucruri legate de întreţinerea frumuseţii sale.

De cum intră soţul ei în încăpere, exclamă:

— Dumnezeule, Robert, am crezut c-ai plecat.

— Plecasem, dar din fericire am descoperit că mi-am uitat nişte documente şi m-am întors să le iau.

— Care e problema? întrebă ea în timp ce îşi pensa o sprânceană.

— Sunt o mulţime de probleme, spuse el, privind spre femeia încă atractivă, a cărei inimă el nu o găsise niciodată.

— Nella, ai reuşit vreodată să vezi ce se întâmplă în casă, exact sub nasul tău?

— Dacă îţi închipui că am stat atentă la jocurile servitorilor, atunci îţi pot spune, într-adevăr, că nu m-au

interesat niciodată.

Dacă îţi aminteşti, a fost unul din primele lucruri care te-au impresionat la mine când am venit aici.

— Tiu, dar câteodată trebuie să controlezi cât de cât lucrurile, până nu e prea târziu.

Adevărul acestor vorbe era atât de evident, încât doamna Brindsley se abţinu de la orice fel de comentariu.

— Tocmai am concediat-o pe Angélique.

Nella Brindsley se întoarse brusc şi-l ascultă cu toată atenţia.

— Oh, Robert, pentru Dumnezeu, de ce ai făcut asta? Cred că ţi-ai ieşit din fire, ca de obicei. Va trebui să încep din nou să caut o guvernantă şi să-mi pierd timpul instruind-o. Angélique învăţase, în sfârşit, cum să prepare mâncarea pentru copii.

— Din contră. E inadmisibil să le dea copiilor limonada, după ce tocmai scosese, cu degetele, o muscă din el.

Uitând de toate legile cultivării frumuseţii, doamna Brindsley plescăi din buze, spunând:

— Cine a spus asta? întrebă ea veninoasă. Sunt sigură că ţi-a prezentat eronat situaţia. De data asta chiar că m-am înfuriat de-a binelea, Robert. Ţi-am spus că vom avea o mulţime de probleme şi, totuşi, ai insistat s-o aduci pe Fiona aici. Acum vezi că am avut dreptate.

— N-a fost vina Fionei, insistă, enervat, domnul Brindsley.

Nella Brindsley se ridică plină de graţie de pe scaunul mesei de toaletă şi se îndreptă spre dulap, unde începu, tacticoasă, să-şi aleagă hainele pentru acea zi.

— Ar fi trebuit s-o ţii pe Angélique sub supraveghere, ridică domnul Brindsley vocea. Nella, nu pot să înţeleg un lucru. Fiona e copilul surorii tale şi tu n-o suporţi deloc.

Doamna Brindsley se întoarse viclean spre el, privindu-l direct în ochi:

— Foarte curios, nu-i aşa, răspunse ea caustic, de vreme ce ştiam cât de mult îţi doreşti tu să o vezi aici.

Domnul Brindsley strânse din buze, ca şi cum s-ar fi

simţit vinovat, dar răspunsul său sună mai tăios decât oricând înainte.

— Nella, gândeşte-te, suntem singurele sale rude! A fost cel mai normal lucru din lume să vină aici, iar pentru noi cel mai decent gest a fost să-i propunem asta.

— Oh, Robert, te rog, cum poţi să fii atât de ipocrit? Ai crezut că dacă vine aici şi foloseşte tot ceea ce i-a aparţinut Lysei, mă vei determina astfel să simt că i-a luat locul în casă şi-i voi scrie să se-ntoarcă mai înainte ca această fată să pună cu totul stăpânire pe tot ceea ce-i revine ei, de drept. Nu poţi nega asta, Robert.

Mai întâi i-a ocupat dormitorul, pe urmă a început să folosească alte lucruri de-ale fiicei noastre şi acum maşina.

— I-am dat o cameră din casa mea, iar maşina a fost cumpărată cu banii mei. De ce eşti absurdă, Nella?

— Deci, te-ai păcălit pe tine însuţi, spuse ea, privindu-l cu insistenţă. N-ai reuşit însă să mă păcăleşti pe mine şi, cu atât mai puţin, pe Wayne.

— Wayne? Ce are el de-a face cu toate astea? întrebă domnul Brindsley, scos din sărite.

— E logodit cu Lys, aşa este?

— Da, e logodit cu Lys, dar nu văd legătura, insistă domnul Brindsley.

— Ei, bine, văzând cum Fiona devine favorita ta, ar putea crede că Lys nu va mai fi atât de bogată ca înainte.

— Nu mă interesează protestele lui, începu el, dar se întrerupse brusc.

Prea târziu, totuşi, pentru că Nella Brindsley, cam leneşă în general, era foarte ageră, totuşi, la minte.

— Ah, atunci a protestat, într-adevăr. I eu de ce n-am ştiut nimic despre asta?

Domnul Brindsley făcu un gest din care se putea deduce că n-are niciun chef să vorbească despre asta.

— Nu are niciun fel de importanţă. Ceea ce e important, e că te-am rugat să o iei pe Fiona cu tine peste tot, pentru a clarifica statutul ei aici.

— Dar, Robert, cum pot să fac aşa ceva? Fata asta e complet pe dinafară cu totul. Habar n-are să joace bridge…

— Uită-te mai bine la tine, răspunse el, fără niciun fel de menajament. Ţii că ai făcut praf contul tău din bancă din cauza tuturor distracţiilor tale cu prietenele? Crezi că sunt chiar atât de nebun să nu verific toate astea?

Nella Brindsley tăcu. O enervase întotdeauna faptul că soţul său putea controla această situaţie. El era primul care era informat, întotdeauna, nu ea. Era nevoită să ţină cont, permanent, de interesele lui, nu de ale ei proprii, îşi spuse ea.

Doamna Brindsley era una dintre acele femei care susţineau cu înverşunare, tot timpul, că nu sunt tratate la justa lor valoare.

Când îl întâlnise prima oară pe tânărul Robert, se gândise, mai înainte de toate, că alături de el va putea trăi în lux şi îmbelşugare. Visase întotdeauna să fie mereu în centrul atenţiei, o stea în jurul căreia gravitează totul din jur. Nu realizase însă niciodată că pentru asta trebuia să aibă o putere de atracţie mult mai mare decât cea pe care o avea.

Nu se măritase din dragoste şi nici nu reuşise să-şi facă prieteni adevăraţi.

Pentru o singură persoană din toată lumea asta, doamna Brindsley avea un sentiment de dragoste foarte puternic. Aceasta era Lys. Ea va trăi altfel. Va avea tot ceea ce-i lipsise ei. Visa pentru fiica ei o viaţă strălucitoare. De aceea, nu era deloc mulţumită de logodnicul pe care şi-l alesese. Tia încă de pe acum că alături de el viaţa sa se va scurge uniform, legată de problemele atât de plictisitoare ale vieţii de zi cu zi, ale tuturor celor ce trăiesc în acele locuri.

Doamna Brindsley nu se gândise niciodată că putea fi doar vina ei că nu avea o viaţă mai plină şi mai diversă.

Robert Brindsley o privi cu atenţie, ghicind, cu siguranţă, câte ceva din cele ce-i treceau prin minte. Devenise, astfel, mult mai amabil când îi vorbi din nou.

— Uite ce e, draga mea. Îţi voi reînnoi contul, bineînţeles.

— Cu o condiţie, însă, presupun, nu-i aşa? răspunse

sarcastic doamna Brindsley.

— E atât de nerezonabilă, această condiţie? Am făcut, totuşi, ceva pentru tine.

— Care e această condiţie?

E ceva legat de Fiona, presupun.

— Da, spuse el. Trebuie să faci astfel încât să simtă că face parte din familie sau, oricum, să faci astfel ca să întâlnească alte persoane tinere, chiar dacă nu o vei lua întotdeauna cu tine.

— Da, cred că pot face asta. În orice caz, în acest weekend cred că vom merge la Grande Baie. Va putea întâlni acolo o mulţime de persoane.

— Bună idee, spuse el mai cald, bucuros de această cooperare.

Câteva clipe mai târziu, Robert Brindsley părăsi camera soţiei sale, dar ea rămase locului, gândindu-se şi tot gândindu-se. Apoi, plină de hotărâre, urcă în camera Fionei.

Aceasta citea ceva, dar nu părea a se concentra prea mult. La intrarea mătuşii sale, dădu să se ridice, dar aceasta îi făcu semn să rămână aşezată.

— Trebuie să vorbim, spuse aşezându-se pe un alt scaun, în faţa ei. Înainte de toate, vreau să-ţi spun cât de mult regret cele întâmplate cu Angélique. Era, desigur, mai bine dacă ai fi venit să vorbeşti cu mine despre tot ceea ce s-a petrecut între voi, dar nu despre asta am venit să discutăm acum.

Vorbea cu atâta toleranţă în glas şi îşi alegea cuvintele cu atât de multă grijă, încât se vedea, cât de colo, că se simţea foarte vinovată.

— Îmi pare atât de rău, dar nu m-am gândit niciodată… Oricum, trebuie să uităm asta, spuse ea, cu insistenţă. Cum spuneam, draga mea, am vrut, în orice caz, de mult timp să discutăm ceva.

— Aş vrea să te întreb dacă ai realizat vreodată cât de mult a complicat situaţia mea, venirea ta aici.

— De ce? răspunse cât se poate de surprinsă, Fiona. Am încercat să nu creez, nimănui, niciun fel de probleme,

tot timpul de când am sosit aici.

— Te-ai ferit de mine? Dar de ce?

— Pentru că am simţit că prezenţa mea aici vă deranjează.

— Ce absurd, râse fără niciun pic de căldură, doamna Brindsley. Doar că am avut impresia că îţi face mai bine solitudinea, în această situaţie sufletească în care te afli, după pierderea mamei tale. În plus, faptul că nu faci niciun fel de sport şi nici nu joci cărţi, m-a pus într-o grea încurcătură.

— Dar… începu Fiona, vrând să spună că nu faptul că nu-i plăceau toate astea, o făcea atât de deosebită de alte fete de vârsta ei, dar pur şi simplu a fost crescută în circumstanţe diferite. Fu însă întreruptă de mătuşa sa, mai înainte de a da glas acestor gânduri.

— Lasă-mă să termin tot ce am de spus. Vreau să vorbim şi despre Wayne. Nu-l prea agreezi, nu-i aşa? N-ai prea ascuns asta şi, dată fiind circumstanţa actuală, s-a creat o situaţie extrem de delicată, pentru unchiul tău şi pentru mine.

— Îmi pare foarte rău, spuse Fiona, pe un ton din care se putea deduce că avea totuşi un motiv, în acest caz.

— Extraordinar, spuse, strălucind de voioşie, doamna Brindsley. Vrei să spui că ai făcut un efort pentru a te comporta cu el drăguţ, chiar şi doar atât cât ai făcut-o?

Se ridică apoi şi o sărută uşor pe frunte, încântată, pe nepoata sa.

Întoarsă în camera sa, Nella Brindsley zâmbea, încă, reflectând. Reuşise să întoarcă lucrurile astfel încât cele întâmplate între ele două să pară din vina Fionei. Lucrurile păreau să se aranjeze, toate, după placul său. Preocupat să o vadă cât mai repede pe Lys acasă, îşi spunea ea, Robert nu a băgat în seamă alt fapt, care îl va lua, într-adevăr, pe nepregătite. Era cât se poate de clar pentru ea că între Wayne şi nepoata sa exista o atracţie naturală foarte mare. Nu sunt puţine cazurile în care antipatia de început era doar primul semn al dragostei. Dacă toate acestea se vor adeveri, Lys va fi liberă. Tatăl ei nu va avea cum să insiste

atunci ca fiica sa să se mărite cu un bărbat care nu o voia.

Domnul Brindsley nu mai pomenise nimic despre cele întâmplate, de faţă cu Fiona, nici la cină, nici a doua zi dimineaţă, la micul dejun, pe care obişnuiau să-l ia împreună. Totuşi, după ce terminară de mâncat, domnul Brindsley o întrebă pe Fiona dacă s-a gândit la vreun program pentru ea, pentru acea zi.

— Ca de pildă vizitarea plantaţiei, spuse el.

Pot să te aştept încă o jumătate de oră, dacă te gândeşti că poţi fi gata în acest timp.

— E prea mult chiar, spuse Fiona, bucuroasă. Dar ce facem cu copiii?

— Oh, nu-ţi face probleme. Vor fi bine, spuse el, nedându-i nicio informaţie în plus. Fiona simţi însă că orice aranjament s-ar fi făcut în acest sens, cu siguranţă, nu se făcuse cu cooperarea mătuşii sale. Ignoră însă acest gând, ştiind câte probleme se pot ivi în viaţa reală dacă cineva îşi imaginează lucrurile ca şi cum ar fi fost deja prezente. Poate era prea sensibilă în faţa tuturor aceste lucruri.

Fiona constatase cu surpriză cât de mult crescuseră trestiile de zahăr de când le văzuse ultima oară, în drumul spre Port Louis.

— Sunt persoane care susţin că le văd crescând, îi spuse unchiul ei. E desigur o exagerare, dar, într-adevăr, de la zi la zi cresc foarte mult.

Domnul Brindsley coti apoi scurt şi opri în faţa unei clădiri foarte mari, dominată, într-o parte, de un turn.

— Aici e rafinăria îi spuse el. Nu se lucrează în acest timp, dar am aici un birou, împreună cu Wayne. Cred că el e deja aici.

Intră în clădire şi Fiona îl urmă, deşi, aflând că Wayne era acolo, ar fi preferat să n-o facă.

Nu-l găsiră însă în birou şi domnul Brindsley îi spuse, preocupat:

Probleme de muncă, în mod sigur, dar se va întoarce.

Dacă vei avea puţină răbdare, draga mea, îmi voi citi corespondenţa, după care vom da o raită prin jur.

Mai înainte însă ca unchiul său să-şi termine de citit

scrisorile, Wayne îşi făcu apariţia, aşezându-se, fără prea multă ceremonie, într-unul din scaunele aşezate lângă birou. Îşi aprinse tacticos o ţigară, după care spuse:

— Noul şef de echipă nu-i bun de nimic.

Îl enerva oricine încerca să obţină nişte avantaje datorită lui, îşi spuse Fiona, ascultând distrată discuţia despre problemele plantaţiei.

Fură întrerupţi de soneria insistentă a telefonului. După câteva momente de conversaţie, domnul Brindsley se întoarse, impacientat, spre Fiona.

— A intervenit ceva, spuse el. Mătuşa ta trebuie să ajungă la Mahebourg şi nu găseşte un om de încredere pentru a o conduce acolo. E mai bine să te duc acasă, Fiona, vei vedea proprietatea altă dată. Să mergem.

— Nu e necesar să vină altă dată. O însoţesc eu, spuse Wayne cu o insistenţă care îl făcu pe domnul Brindsley să se întoarcă spre nepoata sa:

— Ce zici de asta?

Fiona observă imediat tensiunea creată de Wayne, aşa că ezită, în căutarea răspunsului, pentru a nu ofensa orgoliul nici unuia dintre ei.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Mansarda, răspunse Fiona sub imperiul impulsului, întâlnind privirea lui Wayne.

E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Se întoarse apoi spre unchiul său pentru a-şi exprima părerea de rău, dar el ridică din umeri, spunându-i scurt:

— Cum vrei.

După plecarea domnului Brindsley, Wayne o invită pe Fiona în maşina sa şi făcură, astfel, împreună, un adevărat tur al proprietăţii sale.

— În mod sigur nu te plictiseşti? o întrebă el după un timp.

Fiona scutură, negând, din cap şi Wayne îşi continuă explicaţiile despre zahăr, producţie, distilări şi fermentaţii. Nu numai că nu se plictisea, gândi domnişoara Merryn, dar nu-şi amintea de când nu se mai simţise atât de bine.

După o jumătate de oră, îşi încheiaseră periplul pe

domeniul lui Wayne Mansarda şi se opriră în faţa unei vile.

— Poate îţi face plăcere să intrăm puţin în noua mea casă, spuse Wayne. Nu e încă terminată, pentru că am vrut să ţin cont şi de părerea Lysei, dar vin câteodată aici, pentru a mă pătrunde de atmosferă, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Da, spuse Fiona cu entuziasm. Mi-ar plăcea să intrăm.

Îl urmă, aşadar, pe veranda noii vile, care îi plăcu din primul moment.

Puţin mai mică decât cea a unchiului său, era construită în stilul în care visase întotdeauna că va arăta propria ei casă. Prinsă de toate aceste gânduri, Fiona abia auzi cuvintele lui Wayne:

— Vrei un ceai?

— Ar fi extraordinar, exclamă ea, revenită la realitate, dar e posibil?

— Ah, da, dacă nu ţii, neapărat, să-l bei cu lapte.

Îndreptându-se apoi spre bucătărie, Wayne o întrebă:

— Ai realizat că e prima noastră întâlnire fără harţă?

— Într-adevăr? Da, cred că da, răspunse Fiona zâmbind.

— Sigur, asta nu te face să simţi că m-ai făcut să-mi pierd capul? întrebă el, privind-o în ochi.

— Te rog, tocmai am început să cred că mi-e uşor să te plac.

Wayne o privi un moment în tăcere, apoi râse cu poftă.

— Asta înseamnă că ai făcut un efort considerabil să mă placi încă de la început.

Fiona nu răspunse, ceea ce îl determină să insiste:

— Aşa este?

— Era normal să fac asta, pentru că vei face parte din familie, în curând, răspunse ea, după o scurtă pauză.

— Ah, atunci ai făcut-o pentru a fi politicoasă. Dumnezeule, fată dragă, trebuie să ştii că există persoane, chiar în familie, cu care nu te poţi întâlni fără să te cerţi.

— Poate ai o idee greşită despre ceea ce înseamnă o

familie, spuse ea, stârnită de cinismul lui.

— Atunci ar fi bine să îmi spui care e ideea ta cu privire la familie, îi sugeră el şi Fiona îşi plecă privirea.

— Nu e chiar atât de uşor să explici asta, mai ales cuiva care îţi cere s-o faci, pentru că asta înseamnă că acea persoană nu are nicio idee proprie despre acest fapt.

— Te ascult, dă-i drumul, îi ceru el.

— Făcând parte dintr-o familie, înseamnă că te poţi sprijini pe oricare dintre membrii ei, spuse Fiona, şcolăreşte.

— Vrei să spui că într-o familie îţi pierzi individualitatea?

— Într-un fel, poate, dar vezi, nu din cauza familiei, ci pentru a ţine cont de acel tot care este familia. Nu ştiu dacă mă poţi înţelege. E dificil să-ţi explic. E adevărat că trebuie să dai şi tu ceva, fiind parte dintr-o familie, dar ceea ce primeşti în schimb e atât de mult că… Şi când oamenii sunt atenţi unii cu alţii…

— Când se iubesc unii pe alţii? întrebă el şi Fiona acceptă cu gravitate expresia.

— Da, asta e. Când se iubesc, nu pot simţi că se deranjează unul pe altul. Nu, nu îşi pierd individualitatea. Nu cred…

Wayne nu răspunse, dar peste câteva momente îi spuse că era timpul să o ducă acasă şi părăsiră vilă în tăcere, ca sub imperiul unei stranii goliciuni în sufletele lor.

A doua zi, plimbându-se în maşina Lysei, Fiona îl zări pe Marcel. Tocmai lăsa capota maşinii sale, cu aerul că ceva era în neregulă cu aceasta.

— Ce surpriză extraordinară, spuse el, când Fiona se opri în dreptul lui, strigându-l pe nume.

— Dar mi-ai promis că mă vei căuta, răspunse Fiona, cu toate că simţi foarte bine răceala din glasul lui.

— Îmi pare foarte rău, spuse Marcel, am tot vrut s-o fac, dar a intervenit ceva care m-a oprit.

— Ce anume? spuse Fiona.

— Când am ajuns acasă, am constatat că tatăl meu e

în conflict cu unchiul tău. A fost dificil să…

— Ce legătură are asta cu noi? întrebă Fiona, dezamăgită. Era foarte multă diferenţă între acel Marcel pe care-l întâlnise în Cape Town şi acest băiat atât de rece şi de distant. Fiona simţi că nu-i place deloc diferenţa aceasta.

— M-am gândit doar la tine, draga mea, spuse el repede. Dacă era vorba doar de ceea ce simt eu, n-aş fi ezitat.

— Dar de ce nu mai putem fi noi prieteni din cauza conflictelor de afaceri dintre unchiul meu şi tatăl tău?

Marcel îi răspunse cu o altă întrebare:

— Vrei să rămânem prieteni? întrebă el încet.

Fiona răspunse, înroşindu-se.

— Da, sigur că vreau.

— Atunci, nu trebuie să luăm în seamă certurile bătrânilor, spuse el voios. Prietenia noastră e, în fond, doar problema noastră; nu văd de ce ar trebui să-i implicăm şi pe alţii în această situaţie.

— Sunt de acord, răspunse Fiona.

— Atunci vom face un picnic împreună. Când? Mâine?

— Excelent, spuse Fiona, amintindu-şi ce bine se simţiseră împreună la Cape Town.

— Ştii unde este Souillac Bay? Crezi că poţi ajunge acolo? Poţi găsi o hartă la unchiul tău?

— Am eu însămi una. Mă voi descurca. La ce oră?

— La trei. E în regulă? Atunci – au revoir, spuse el prinzându-i mâna şi sărutându-i-o.

Era acelaşi Marcel dinainte, se gândi Fiona, în timp ce o maşină cunoscută trecu pe lângă ei. Era Wayne. Trecu atât de încet pe lângă ei, încât Fiona avu impresia că intenţionează să oprească, dar Wayne îi depăşi, totuşi, privindu-i cu suspiciune. Instantaneu, resentimentele Fionei apărură din nou, după asta, deşi simţise ea însăşi o stare de inconfort la întâlnirea cu Marcel. În fond, relaţiile ei personale nu erau problema lui Wayne şi Fiona ţinu să facă acest lucru cât se putea de clar.

Conştientizând faptul că Wayne încă o mai urmărea cu privirea, începu să braveze artificial şi, fără a se gândi la eventualele consecinţe, ajunsă în maşina ei, îşi sărută singură mâna, în locul în care o sărutase Marcel, după care demară în trombă.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, domnul Brindsley anunţă că a găsit pe cineva care se va ocupa de educaţia gemenelor până va sosi timpul ca ele să plece la şcoală în Africa de Sud. O tânără profesoară călugăriţă, de la o mănăstire apropiată, va veni în fiecare dimineaţă, pentru câteva ore.

Doamna Brindsley fusese cam nemulţumită de această situaţie, dar se văzu nevoită să accepte, totuşi, pentru a nu cădea în sarcina ei găsirea unei alte variante.

Fiona însă regretă foarte mult schimbarea situaţiei. Simţise o mare bucurie dându-le lecţii celor două gemene şi îi va lipsi compania lor drăgălaşă.

Ar fi regretat însă şi mai mult dacă n-ar fi putut ajunge la Grande Baie, în după-masa aceea, pentru a se întâlni cu Marcel. La fel de adevărat era şi faptul că o întristase, la început, propunerea acestuia de a se întâlni în secret. Înţelesese, însă, până la urmă, motivul pentru care Marcel îi sugerase acest lucru. Cu toate că avea conştiinţa încărcată, simţindu-se vinovată de prietenia cu fiul unui duşman al unchiului ei, trecuse peste asta, gândindu-se că ea şi Marcel hotărâseră a fi prieteni, mai înainte ca vreunul dintre ei să fi fost în temă cu toate aceste disensiuni. Iar pentru Fiona prietenia însemna loialitate.

Astfel, îi spusese mătuşii sale că dă o raită prin împrejurimi cu maşina Lysei, aşa cum făcuse deja de câteva ori şi-i ceru permisiunea de a-şi face un pachet pentru picnic.

Marcel îi spusese că va aduce el totul, dar Fiona consideră că era mult mai interesant şi distractiv dacă va avea şi ea câte ceva.

Pentru moment, vremea era foarte plăcută, dar nu era exclusă nici posibilitatea de a ploua prin acele locuri, puţin. Pregătindu-se, astfel, pentru orice eventualitate, Fiona se îmbarcă în maşina Lysei şi porni spre Souillac Bay.

Până acolo, trecu printr-o serie de orăşele ale căror nume erau total lipsite de importanţă, apoi drumul coti uşor la dreapta, de-a lungul coastei. Nu-l zări pe Marcel niciunde şi intrase în panică la început, dar după scurt timp, maşina lui opri la umbra unor copaci.

Fusese o zi minunată. Înotaseră în apa caldă cu multă bucurie, deşi, extrem de prevăzători, din cauza stâncilor de corali, care le tăiau mereu calea. Marcel îi sugeră însă să uite acest inconvenient, de dragul frumuseţii pe care coralii o răspândeau în jur. După aceea se aşezară la masă şi mâncară cu atâta poftă şi veselie, încât crezură că nu le va fi destul tot ceea ce întinseseră în faţa lor, deşi aduseseră mâncare ca pentru zece persoane. La sfârşit, Marcel îi întinse o băutură rece, extrem de delicioasă, producţie proprie, după cum îi mărturisise Fionei, dar a cărui compoziţie refuză s-o dezvăluie.

— Ai făcut foarte mult efort pentru acest picnic cu mine, spuse Fiona, mulţumindu-i din priviri, în timp ce el extrase din termos, din nou, câteva bucăţele de gheaţă pentru băutura lor secretă.

— Există persoane pe care e o plăcere să le serveşti, spuse el. Şi, oricum, mi-am primit recompensa: compania ta.

Poate dacă ar fi fost rostite de altcineva, aceste cuvinte ar fi părut false; lui însă i se potriveau perfect, de aceea, Fiona ridică paharul pentru a-l saluta.

După masă leneviră la umbra copacilor şi Fiona îi vorbi despre dificultăţile întâmpinate la Kilclief. Marcel o încurajă atât de mult şi cu atâta simpatie, încât reuşi să-i ridice moralul.

— Iartă-mă, Marcel, spuse Fiona, nu am dreptul să te plictisesc cu toate astea. Nu te-am lăsat să spui nimic despre tine.

— Oh, dar eu n-am nimic de zis, o asigură el. Lumea e aranjată perfect, din punctul meu de vedere.

— M-am gândit că vrei să vorbim, totuşi, despre problemele tatălui tău cu unchiul meu, îi sugeră ea.

— A, asta da. Dar eu voi face, totuşi, conform dorinţelor mele – ca astăzi, de exemplu.

— Da, bineînţeles, fu de acord Fiona. Totuşi nu putu să nu observe că Marcel era mult mai rezervat în a vorbi despre el.

Îşi luaseră ceaiul mult mai devreme decât se obişnuia, pentru a pleca înainte de lăsarea întunericului.

— Marcel, în mod sigur nu-mi ascunzi ceva important? spuse ea, surprinzându-l.

— Ce ar putea fi? Pară el, sau, cel puţin, aşa îi păruse Fionei. De ce crezi că…

— Aş vrea să ştiu, îl întrerupse ea. Îmi pari schimbat, ca şi cum te-ai teme de ceva.

Marcel râse din nou şi-şi scutură capul.

— Imaginaţia ta e foarte bogată. Un singur lucru mă nelinişteşte: faptul că ziua noastră împreună s-a sfârşit. Vino, e timpul să plecăm.

Merseră împreună până la locul în care îşi parcaseră maşinile şi Fiona intră într-a sa.

— A fost o zi minunată, spuse ea, scoţând o mână pe fereastră. Îţi mulţumesc foarte mult.

Marcel îi prinse încheietura mânii şi o sărută cu fineţe, murmurând:

— Plăcerea a fost de partea mea, chérie, răspunse el, mecanic.

Apoi, în acelaşi mod foarte brusc în care îi spusese că trebuie să plece, Marcel o sfătui:

— Porneşte acum şi te voi urma. E prea târziu ca să te las să ieşi singură de-aici.

Supusă, Fiona porni motorul, dar când privi în spate, îşi dădu seama că Marcel, deşi era în maşina sa, nu dădea niciun semn că ar urma-o.

— Nu merge, spuse el fatalist. Bateria mea e terminată. Am văzut dinainte că nu e chiar în regulă, dar

nu m-am gândit că îmi va crea probleme chiar azi.

— Şi ce vei face, Marcel? întrebă Fiona. Nu poţi rămâne aici şi nu există nicio altă posibilitate, pentru a ajunge acasă, nu-i aşa?

— E adevărat, admise Marcel. Trebuie să rămân aici şi poate poţi vorbi tu la vreun garaj să trimită o maşină care să mă remorcheze.

— Nu poţi să faci asta, protestă Fiona. Dacă rămâi aici poate fi foarte periculos. Tot ceea ce putem face e să te remorchez. Ai o funie?

Din fericire avea, dar încă mai protestă că e mai bine să rămână cu maşina acolo.

— Nu vreau să profit de bunătatea ta, spuse el. De la mine, din Rose Hill, până la tine, în Kilclief e foarte mult de mers. Ai ajunge foarte târziu acasă.

— Cu cât plecăm acum de-aici mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea, n-are sens să mai discutăm.

Nu se putea spune că-şi încheiară ziua, aşadar, într-un mod prea plăcut. Era pentru prima oară când Fiona se văzu nevoită să remorcheze o maşină şi, în plus, jumătate din drum era în pantă.

Prin urmare, răsuflă uşurată când Marcel îi făcu semn să se oprească, în momentul în care le ieşi în drum o vilă micuţă şi cochetă, în care, după toate aparenţele, nu era nimeni, la acea oră.

— Nu voi fi niciodată în stare să-ţi mulţumesc destul de mult pentru gestul tău, spuse Marcel, sărind din maşină şi îndreptându-se în grabă spre ea. A fost foarte dificil pentru tine, ştiu asta. Eşti palidă, scumpo. Vino. Trebuie să te odihneşti puţin. Îţi voi da un pahar cu vin.

— Nu, Marcel, spuse ea, dar, imediat, se gândi că ar fi foarte nepoliticoasă refuzându-l.

Îl urmă, aşadar, deşi puţin cam fără voie, în timp ce el vorbea foarte repede, deschizând uşa şi aprinzând lumina.

Uşa se deschise direct într-un hol şi Marcel o invită să se aşeze pe undeva, în timp ce el va căuta două pahare. Se întoarse, într-adevăr, cu două pahare, după câteva

minute şi-i înmână Fionei unul dintre ele.

— Pentru fericirea noastră continuă, toastă el şi Fiona nici nu apucă să ducă bine paharul la gură, când o altă voce se auzi în spatele ei, speriind-o de moarte.

— Cred că ar fi mai bine să te duc acasă, domnişoară Merryn, spuse Wayne Mansarda, cu voce rece, oprindu-se în uşă.

Cu un reflex incredibil, într-o clipă, Marcel se postă între ei doi.

— Domnişoara Merryn se află sub protecţia mea, spuse el cu asprime.

— Şi tu trebuie să ieşi imediat din casa asta, în care te-ai strecurat cu atâta necuviinţă, spuse Wayne. Dacă nu te vei conforma, voi merge la cel mai apropiat post telefonic şi-l voi anunţa pe unchiul ei. Alege.

— E intolerabil, explodă Marcel. Nu ştii nimic despre motivul pentru care am intrat aici, dar insinuezi că ar fi ceva necurat la mijloc.

Wayne nu răspunse, dar pentru un moment, ochii celor doi bărbaţi scăpărară într-un duel fără niciun alt gest. După asta, Marcel se întoarse spre Fiona.

— E absolut intolerabil. Nu ştiu cum m-ai putea ierta pentru toate astea, dar după această atitudine atât de absurdă a acestui om, e mai bine să plecăm, înainte ca lucrurile să se încurce şi mai rău, spuse Marcel.

— Fiona se ridică. Da, voi pleca, răspunse ea, dar nu cu domnul Mansarda.

— Cum vrei, spuse Wayne cu indiferenţă, dar nu mă poţi împiedica să te urmăresc.

Fionei îi veni să urle, dar trebuia să facă tot ceea ce spunea Wayne, pentru a nu crea probleme în plus, nici pentru ea, nici pentru Marcel.

— Foarte bine, îi spuse Fiona, extrem de rece, lui Wayne. Dar ţine minte: va trece foarte mult timp până voi uita toate astea. Apoi, se întoarse spre Marcel, spunându-i în timp ce îl prinse de mână: Mulţumesc pentru timpul petrecut împreună astăzi. M-am simţit minunat. După asta, zâmbi cât se poate de forţat, în direcţia lui Wayne, dar

privind peste el: Şi acum, sper că mă vei lăsa să trec, domnule Mansarda.

Fusese o reacţie melodramatică, se gândi Fiona, în timp ce urca în maşina ei, dar Wayne o enervase mai mult decât oricine altcineva, în toată viaţa sa. Era atât de nervoasă, încât pur şi simplu nu putu suporta ideea că o urmăreşte, la doar câţiva metri în spatele ei. Apăsă deci pe accelerator şi se îndepărtă cât putu de mult. După un timp, însă, îşi mai reveni şi opri la o haltă, aşteptându-l. Aşa cum bănuise, Wayne se apropie, opri maşina lângă a ei, coborî nervos şi veni ţintă spre ea.

— E ceva în neregulă? întrebă el, abia stăpânindu-şi furia.

— O mulţime de lucruri, dar nu în legătură cu maşina, spuse ea, arţăgoasă. Domnule Mansarda, aş vrea să vorbim.

— Dă-i drumul, spuse el mai calm, aprinzându-şi o ţigară.

— Cum ai îndrăznit?… Cum ai îndrăznit??… începu ea, pe un ton de o nervozitate extremă.

— M-am temut, spuse el încet, că nu eşti capabilă să-ţi porţi singură de grijă.

— Eram în siguranţă deplină. L-am cunoscut pe Marcel mai înainte de a veni aici. Suntem prieteni.

— El e francez. Ştiu că e născut aici şi că familia lui e stabilită pe aceste locuri de generaţii şi generaţii, dar tradiţiile mor greu pe această insulă, aşa că aici, chiar şi în aceste timpuri, orice fată care iese cu un francez, fără a fi însoţită de o damă de companie sau de cineva din familie, e condamnată de societate, explică Wayne.

Fiona scoase un ţipăt de mânie, involuntar.

— E cel mai de necrezut lucru pe care l-ai putut spune, domnule Mansarda.

— Ai acceptat să-l urmezi într-o casă străină, spuse el brutal.

— Un stabiliment pentru trecători, dacă nu ştiai asta până acum. Ar putea fi construite mai multe astfel de aşezăminte în aceste locuri.

— Ar fi foarte rău, spuse el indignat.

— Nu poţi să înţelegi motivul pentru care ar fi foarte folositor? Wayne nu răspunse şi Fiona continuă. Am fost împreună la un picnic, maşina lui s-a stricat şi am fost nevoită să-l remorchez, iar când am ajuns în faţa acelei case, el m-a invitat să mă relaxez şi să bem un pahar de vin împreună. Ar fi fost foarte nepoliticos din partea mea să-l refuz.

— Ştii că este logodit? întrebă el.

— Logodit? răspunse Fiona indignată. Nu, nu cred asta. Mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus. Vrei doar să… să…

— Da? Vreau doar să ce? Draga mea, foloseşte-ţi mintea. De ce aş fi spus-o dacă n-aş fi fost sigur de asta? Ce motiv aş fi avut?

Fiona tăcu. Poate că Wayne avea dreptate. Multe dintre reacţiile lui Marcel, la început fără importanţă, puteau fi citite acum în altă lumină.

Marcel fusese foarte plăcut şi distractiv la Cape Town, dar la Durban, deci mult mai aproape de casă, devenise mult mai precaut. De asemenea, odată ajuns acasă, a întrerupt orice contact cu ea. Plus propunerea lui de a se întâlni în mod clandestin. Fiona ura din toate puterile acest cuvânt. Dacă Wayne ştia că Marcel e logodit, atunci, desigur, nu avusese cum să creadă în sinceritatea acestei legături.

— Nu ştiu dacă ai aflat, dar există şi un tren direct de la Souillac la Rose Hill, spuse Wayne mai liniştit. Ar fi aşteptat puţin, dar ar fi putut opta pentru această variantă, decât să te fi pus pe tine în situaţia în care te-a pus.

Fiona oftă adânc, parcă din toată fiinţa ei.

— Cred că ar trebui să-ţi fiu, într-adevăr, recunoscătoare, spuse ea, fără prea multă tragere de inimă.

Wayne râse.

— Dar nu eşti, nu-i aşa?

— În acest moment, cred că nu, răspunse ea, puţin ruşinată. Dar cred că voi fi, încet, încet. Dacă voi putea

vreodată, la rândul meu, să fac ceva pentru tine, o voi face.

— Mulţumesc, răspunse Wayne, după o scurtă tăcere. Nu voi uita asta.

Nu plecaseră în weekend la Grande Baie, aşa cum plănuiseră iniţial. Începuseră ploile şi Fiona văzuse ce însemna, asta, cu adevărat. În această situaţie, atât Wayne cât şi domnul Brindsley începuseră să se teamă pentru recolta lor. Din fericire, proprietatea unchiului său era situată pe o pantă, astfel încât avuseseră de suferit mult mai puţin de pe urma acestor ploi atât de abundente decât mulţi dintre prietenii familiei. Evenimentele mondene fuseseră reduse la zero, astfel că doamna Brindsley se închisese în camera ei. Cu toate acestea, soţul său insistă, mai mult ca niciodată, să pună la punct căsătoria fiicei lor cu Wayne Mansarda. Wayne, refuza, de asemenea, cu încăpăţânare, fixarea locului şi datei evenimentului.

— Imediat ce Lys va fi aici, spuse el, dar nu înainte, în niciun caz.

— Dar dacă îi vom spune că s-a fixat data căsătoriei, se va întoarce imediat, răspunse domnul Brindsley, impacientat.

— Toată lumea crede că îţi e indiferent că se întoarce sau nu, pentru că au trecut deja şase luni şi nu i-ai spus niciodată să vină acasă, insistă domnul Brindsley.

— Am considerat că, dacă ar fi vrut, s-ar fi întors.

— Doamne, omule, acesta nu e cel mai bun mod de a trata o femeie, explodă domnul Brindsley. Dacă laşi o femeie să facă tot ceea ce vrea ea, vei constata curând că nu mai eşti tu stăpân în casa ta.

— Lys şi cu mine ne înţelegem perfect unul pe celălalt din toate punctele de vedere, spuse Wayne, şi ţi-aş fi foarte recunoscător dacă n-ai interveni între noi.

Fiona, martoră fără voia ei la această discuţie, îl văzu pe domnul Brindsley înroşindu-se de mânie. Cu toate acestea, doar în seara următoare aduse din nou vorba despre acest subiect:

— Când crezi că îţi vei termina noua casă, Wayne? întrebă brusc şi fără a-şi ridica ochii din cartea pe care o

citea.

Wayne răspunse simplu:

— E terminată deja.

— Ştii ce vreau să spun, Wayne... Când vei aduce acolo mobila, draperiile şi toate astea?

— Ah, o aştept pe Lys pentru asta. E treabă de femeie, nu cred că Lys ar putea fi prea mulţumită de ceea ce aş face eu, răspunse Wayne.

— Dar ai putea ruga altă femeie să te ajute, spuse domnul Brindsley.

— Aţi putea să-mi daţi o mână de ajutor, doamnă Brindsley? întrebă Wayne.

— Oh, nu, te rog.

Mă plictisesc la culme chestiile astea. Dar de ce nu apelezi la Fiona? E destul de liberă în perioada asta şi cred că are un gust la fel de bun ca al Lysei.

Fiona ar fi dat oricât ca mătuşa ei să nu fi sugerat toate acestea şi aştepta cu sufletul la gură reacţia lui Wayne, pentru că nu se cădea să-l refuze de faţă cu unchiul şi mătuşa ei.

— Îmi vei putea da o mână de ajutor, domnişoară Merryn?

— Oh, da, sigur că da, se pomeni Fiona spunând.

— Dar Fiona e în vacanţă, nu se cade să o punem la muncă, spuse domnul Brindsley.

— Nu e o muncă mai grea decât cea de a da lecţii gemenelor, spuse încet doamna Brindsley.

Câteva zile mai târziu, Wayne o întrebă dacă este gata să îl ajute să pună la punct tot ceea ce a mai rămas de făcut la noua lui casă şi o anunţă că va fi ajutată de o călugăriţă din oraş.

— Vorbeşte franceză, engleză şi creolă, aşa că o vei putea folosi şi ca interpretă, spuse Wayne.

Fiona se împrieteni într-adevăr cu micuţa călugăriţă, care se bucura ca un copil de prilejul ivit pentru a se face utilă.

După ce terminară totul, călugăriţa îşi împachetă vechea ei maşină de cusut, iar Fiona dădu o ultimă raită

prin toată casa, pentru a verifica dacă nu cumva uitaseră ceva important. În inima sa, Fiona ştia, fără falsă modestie, că fără aportul ei, casa aceasta n-ar fi avut aspectul atât de perfect pe care-l avea. Ea şi Wayne creaseră ceva împreună şi sentimentul acesta îi apropiară foarte mult. Doar că el va locui în această casă, iar ea va veni din când în când, ca oaspete. Nimeni, niciodată, nu va şti cu adevărat cât de mult îşi dorea ea să locuiască în această casă, pentru aranjarea căreia pusese atâta suflet.

Fiona se aşeză la birou şi îşi sprijini capul în mâini.

Capitolul 6

Deodată, Fiona începu să-şi spună, din nou şi din nou, cu toată convingerea: „Dar nu din cauza lui Wayne – nu pentru că-l iubesc pe Wayne”.

Se ridică speriată. Nu putea fi adevărat. Nu putea să-l iubească! Era o idee atât de absurdă că nici măcar nu putea să înţeleagă cum îi trecuse prin cap. În primul rând, pentru că era logodit cu Lys şi, în al doilea rând, pentru că pur şi simplu nu se potriveau. Era foarte adevărat că în ultimul timp nu mai avuseseră niciun conflict şi că îi era foarte recunoscătoare pentru că o salvase dintr-o situaţie care ar fi putut avea urmări foarte neplăcute cu Marcel, dar ăsta nu era un motiv ca să te îndrăgosteşti de un bărbat.

Încet, încet Fiona începu apoi să se liniştească. Wayne trebuia să sosească foarte curând pentru a o duce înapoi la Kilclief şi n-avea niciun chef să-i vadă faţa plină de lacrimi. Îşi scoase oglinda din poşetă şi se cercetă cu atenţie. Era ceva ce l-ar fi făcut să-şi dea seama de starea ei? Cu excepţia faptului că îi străluceau foarte tare ochii, nu se putea ghici nimic din furtună din sufletul ei. Fiona se forţă să zâmbească şi intră în verandă, pentru a fi sigură că aude zgomotul maşinii lui Wayne.

După un timp, îl văzu apărând, într-adevăr. Se dădu jos din maşină şi veni până la marginea verandei.

— E prima oară când te văd stând cu mâinile în sân,

în ultima săptămână. Chiar nu mai era nimic de făcut? spuse el grijuliu.

— E totul gata, zâmbi Fiona.

Wayne nu răspunse, dar faţa lui devenise brusc foarte gânditoare, apropiindu-se şi mai mult de ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Ce să se întâmple? spuse Fiona, cu o voce intenţionat mieroasă. Nimic. Ce putea să se întâmple?

— Nu ştiu…

Am crezut un moment… Ah, da, spuse el cercetându-i faţa cu atenţie. Eşti moartă de obosită. E vina mea că te-am lăsat să faci toate astea.

— Oh nu, spuse ea cu seriozitate. N-am avut nimic de făcut, cu excepţia faptului că am dat câteva indicaţii altora. Şi, oricum, nu m-ar fi putut obosi o astfel de muncă. Vrei să vezi ce-a ieşit?

Wayne ezită, dar Fiona dispăru deja în casă, aşa că nu avu altă şansă, decât s-o urmeze.

După ce făcură un tur al casei, privind cu atenţie peste tot, Wayne exclamă:

— Dar e un miracol ce ai făcut tu aici! Mulţumesc foarte mult.

— Mi-am dorit întotdeauna să pot decora un interior, spuse ea încet.

Wayne o privi într-un mod foarte ciudat. Fiona nu-i mai văzuse acea expresie până atunci.

— Eşti sigură că doar de-asta?

Fiona nu ştiu cum să ia această remarcă a lui şi se grăbi să răspundă:

— Sigur că da, orice femeie e bucuroasă să aibă o astfel de ocazie.

— Eşti atât de convinsă? Eu nu.

Apoi, ca şi cum ar fi fost deja obosit de subiect, adăugă:

— E mai bine să mergem, acum.

— N-a sosit încă trăsura pentru sora Marie, spuse Fiona, grijulie.

— Ah, n-are importanţă, răspunse sora Marie, care se

postase în hol, lângă maşina ei de cusut. Va sosi la timp. Nu trebuie să mă aşteptaţi.

— Vei veni cu noi, cu maşina, soră Marie, spuse Wayne foarte ferm, luând maşina de cusut şi ridicând-o în braţele lui vânjoase. Te vom duce noi la mănăstire.

În ciuda protestelor măicuţei, care nu voia să-i deranjeze cu nimic, Wayne le invită să urce în maşină. Fiona ezită să se aşeze în faţă, aşa că ocupă unul din locurile din spate, lângă călugăriţa care îi fusese o parteneră de muncă atât de eficientă.

La puţin timp după asta, Fiona simţi o mână durdulie scuturându-i amical braţul.

— E foarte drăguţ şi amabil logodnicul tău, spuse, zâmbind, sora Mâie. E drăguţ şi are un suflet foarte bun, să nu te îndoieşti de asta.

— Nu e…

Fiona se întrerupse brusc. Bună călugăriţă fusese foarte entuziasmată, de toate, în această perioadă şi n-avea rost să-i schimbe acum impresia, spunându-i că nu era ea fata cu care Wayne se va căsători. În plus, după experienţele avute înainte, nu credea că „drăguţ şi bun” e tocmai caracterizarea potrivită pentru Wayne. Nu putea uita, totuşi, modul brutal în care o despărţise de Marcel. Putea avea altă atitudine.

O lăsară pe sora Marie în faţa mănăstirii. Plină de mulţumire, aceasta nu mai contenea cu frazele calde şi amabile, dar Wayne o întrerupse brusc cu un salut politicos, după care urcă în maşină şi porni, nerăbdător să se îndepărteze.

La Kilclief, spre deosebire de celelalte seri, Wayne coborî şi el din maşină, spunând amuzat:

— Fac parte din familie – sau aproape – cred că îmi vor da ceva de băut, nu-i aşa?

— Da, desigur, răspunse Fiona îmbujorându-se.

Nu găsiră pe nimeni pe verandă şi Fiona îi spuse grăbită:

— Voi trimite pe cineva să-ţi aducă ceva de băut.

— Aş vrea să bem împreună, răspunse Wayne.

— Dar eu nu beau, spuse Fiona, apăsând cuvintele.

— Îţi va prinde bine acum. Fă cum îţi spun.

— Domnule Mansarda, răspunse iritată Fiona, de ce crezi că toată lumea trebuie să ţi se supună?

Wayne o privi jumătate surprins, jumătate amuzat:

— Hei, ne războim din nou?

Auzindu-l, Fiona ar fi vrut, într-adevăr, să-şi retragă cuvintele, nu ştia ce-i venise să pună o întrebare atât de nelalocul ei.

— De ce cred că toţi trebuie să mi se supună? întrebă Wayne privind-o în ochi. Pentru că, pur şi simplu, de obicei, aşa se întâmplă.

Ce impertinenţă, se gândi Fiona. Era intolerabil! Se răsuci, aşadar, şi dădu să intre în casă, dar Wayne o prinse cu putere de braţ.

— Stai jos, spuse el cu fermitate şi chemă servitorul pentru a-i cere ceva de băut. Fiona nu simţi nevoia să spună nimic, nici după ce îşi sorbi băutura adusă cu foarte multă promptitudine, iar Wayne, ghicind starea în care se află, se adânci şi el în tăcere, după ce-şi sorbi paharul cu sete.

Domnul şi doamna Brindsley îi găsiră în această atitudine şi-i priviră surprinşi. Nereuşind să dezmorţească prea mult atmosfera, după un schimb de replici ocazionale, mătuşa Fionei propuse ca toată lumea să plece la culcare.

* * *

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Wayne nu se putu hotărî, în primele momente, dacă să meargă sau nu la Grande Baie. Avusese o săptămână grea, aşa că putea găsi o scuză pentru a nu se duce, dacă nu avea chef. Se ridică din pat enervat. La urma urmei, de ce trebuia să se simtă obligat să se scuze?

Nu se va duce şi nu va da nimănui niciun fel de explicaţie pentru hotărârea luată. Se simţi însă şi mai inconfortabil, după această decizie. Fata asta, Fiona, îl călca pe nervi.

Îşi aminti că doamna Rooksbridge îi spusese în avion, la Durban, că Fiona semăna foarte mult cu Lys. La început,

văzându-i ochii şi forma corpului fusese şi el înclinat să creadă că e adevărat. Curând după aceea însă, văzuse că sunt foarte deosebite. Lys era mult mai sofisticată şi mai capabilă de a avea grijă de ea însăşi. Fata asta era doar o gâscă golaşă care îşi încerca aripile pentru prima dată. Se îndoia că nu era aşa. Îşi putea imagina locul din care vine. Câteva vizite la doctor, câteva întâlniri cu prietenii de familie, ceva lecturi… În rest – problemele legate de biserică. Cum putea fi, astfel, pregătită să facă faţă vieţii? Cineva trebuia să aibă grijă de ea, se dovedise cu prisosinţă, după toată întâmplarea cu acel Marcel. Ceva îi spuse, în acel moment, că el trebuia să fie cel care va vedea de ea, de atunci încolo. În fond, de aceea insinuase să fie el acela care să o întâmpine la Durban. Încă înainte de a o cunoaşte simţise în sufletul lui această responsabilitate, văzând că invitaţia domnului Brindsley, în mod sigur, nu era cu totul şi cu totul dezinteresată. Nu ştia exact, nici acum, de ce se instalase în el acest sentiment, dar nu putea scăpa de gândul acestei responsabilităţi, chiar dacă uneori ea se comporta ca o mică tigroaică, ceea ce era absolut absurd. Făcuse, evident, o treabă bună cu aranjamentul casei, dar era mai bine dacă n-ar fi implicat-o în această problemă.

Sări brusc din pat şi intră în baie. Avea încă timp să ajungă la Grande Baie, aşa cum promisese.

Fusese un drum obositor, dar atmosfera întâlnită acolo îl enervă şi mai mult. Încercă însă din răsputeri să răspundă tuturor amabilităţilor celor cunoscuţi, căutând-o între timp pe Fiona din priviri. O găsi, în sfârşit, adâncită, aparent, în lectură, dar ochii îi căzură, melancolici, peste mare.

— Bună, îi spuse el zâmbind cu subînţeles. Minunată zi, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Fiona cu ochii în jos, ca şi cum s-ar fi simţit ruşinată în prezenţa lui.

— Ţi-ar plăcea să ieşim puţin cu barca în larg, împreună? Se pomeni el spunându-i şi Fiona făcu ochii mari.

— Cu barca? Dar nu ştiu nimic din toate astea.

— Ah, dacă ţi-e frică… răspunse Wayne.

— Nu, nu mi-e frică, replică Fiona în grabă. În orice caz, nu-mi fac probleme în legătură cu mine.

— Atunci, de ce? întrebă el, aşezându-se lângă ea pe nisip, în timp ce o privea printre gene.

— Dacă o să se întâmple ceva din cauza mea, ce vor spune prieteni tăi? Mă vei scuza în faţa lor?

— Aş face-o, deşi nu văd de ce ar trebui să-i intereseze pe ei, dacă tu vei face ceea ce ai zis. Oricum, să lăsăm asta. Am uitat: nu-ţi place să primeşti ordine, nu-i aşa?

Wayne observă roşeaţa subită din obrajii ei şi modul în care îşi înălţă capul, indignată.

— De data asta ar fi altă situaţie, explică Fiona. Puţin mai departe e o barcă liberă şi tu ştii totul despre bărci, deci, aştept să îmi spui ce trebuie să fac.

— Atunci s-o-ntindem, spuse el, punându-i mâna pe un picior. Apropo, sper că ai habar să-noţi.

— Nu prea ştiu, deşi am încercat de câteva ori, spuse ea ezitând.

— Aşadar, e-n regulă. O dată ce ai învăţat, nu se mai uită. Însoţeşte-mă. Îşi puseră costumele de baie, apoi, cu ajutorul Fionei, Wayne împinse barca în mare.

— Îmi place să mă pierd în larg, spuse Wayne, după ce se îndepărtară considerabil de ţărm.

— Dar nu-ţi place întotdeauna să fii însoţit de alte persoane, comentă Fiona.

— Nu cred că te surprinde asta. M-ai privit întotdeauna ca pe cea mai nesociabilă persoană pe care ai întâlnit-o vreodată, nu-i aşa?

— Da? întrebă Fiona, conştientizând, în acelaşi timp, completa lor izolare. Poate. Nu ştiu, continuă ea, privind cu încredere degetele lui puternice. Era atât de sigur pe el, ştia exact, în fiecare moment, ce avea de făcut. Nu era pentru prima dată când se simţea în siguranţă alături de el.

— Acum, voi lăsa cârmele şi vom folosi vela. Sigur nu

ştii nimic despre toate astea? întrebă el.

— Tiu doar că la dreapta, cum priveşti înainte, e tribordul, iar la stânga babordul, spuse ea, puţin ruşinată.

— Asta e ceva, crede-mă. Acum, gata cu cârmele.

Fiona îl ajută apoi să întindă vela, ascultându-i supusă indicaţiile.

— Acum putem porni, spuse el entuziasmat, când totul fu gata.

Fiona simţi vântul bătându-i cu putere în piept, dar continuă să pună în aplicare toate indicaţiile lui Wayne. Conducând-o cu abilitate tot timpul, se dovedi un profesor excelent şi Fiona simţi cu bucurie cum începe să fie stăpână pe acest sport, pe care nu s-ar fi gândit vreodată, în alte împrejurări, că l-ar putea practica.

— Lys poate să facă toate astea? întrebă ea într-un moment de linişte. Wayne râse, ca şi cum ar fi fost în faţa unei întrebări foarte amuzante.

— Dumnezeule, sigur că da. Practică sportul ăsta de când era copil.

— Trebuie că e foarte bună atunci, spuse ea cu invidie nedisimulată.

— Bună? E superbă.

După o jumătate de oră, Fiona se descurcă însă şi ea foarte bine, iar Wayne nu-i mai dădu indicaţii la fiecare pas, fiind totuşi atent pentru a fi gata să-i sară în ajutor imediat, dacă era nevoie.

— Obosită? o întrebă Wayne, după un timp.

— Nu, răspunse ea, nu cred că voi putea să mă simt vreodată obosită de sportul ăsta, spuse Fiona cu entuziasm. E mai frumos decât orice zbor, pentru că simţi că faci corp comun cu barca. E extraordinar.

Wayne zâmbi mulţumit, vădit de acord.

Fiona nu mai cunoscuse momente atât de emoţionante, până atunci.

Grande Baie îi plăcuse foarte mult şi văzut de pe plajă, dar văzut de pe mare, era de-a dreptul incredibil. Paradisul, gândi Fiona.

Făcuseră apoi prima lor cursă adevărată în bătaia

vântului. Wayne, la sugestia ei, îi făcu o demonstraţie de măiestrie, ţinând totuşi să precizeze mai înainte că nu era pentru începători.

Fiona îl acompanie însă cu dexteritate, fiind sigură, deja, pe toate manevrele.

La întoarcere, Fiona simţi că avusese cea mai veselă zi din viaţa ei.

Ar fi vrut să împartă de acum încolo, orice zi din viaţa ei, cu Wayne.

— Cotim! Acum! spuse Wayne, imprevizibil, întrerupându-i gândurile.

Precipitată, Fiona alunecă şi pe urmă nu mai ştiu nimic.

Capitolul 7

Când se dezmetici, simţi barca venind spre ea, tot mai mult şi mai mult, în timp ce panica punea stăpânire pe toţi nervii ei. După câteva momente, reuşi să străpungă albastrul mării şi atunci îl zări pe Wayne la doar câţiva paşi de ea. Doar câteva mişcări încă şi era lângă ea.

— E-n regulă? întrebă el.

— Da. Îmi pare rău.

— Prinde-te de umerii mei, îi spuse el.

Fiona se conformă.

Îi simţi muşchii puternici înotând spre barcă, atent să-şi sincronizeze mişcările cu ale ei.

Când ajunseră aproape de barcă, Wayne o întrebă:

— Sigur nu te-ai lovit?

— Nu, spuse ea, pipăindu-şi capul. Ah, ba da, cred că da.

Dinspre coastă se auzi o barcă, îndreptându-se cu toată viteza spre ei. În doar câteva minute se postă alături şi Fiona, ajutată de omul din barcă şi de Wayne, sări înăuntru.

— Bună treabă ai făcut, Charles, spuse Wayne, mulţumindu-i. Bagă viteză, e lovită la cap, spuse el, aşezându-se cu grijă lângă domnişoara Merryn.

Charles încuviinţă şi întoarse fără niciun pic de întârziere, dar îşi făcu, totuşi, timp să comenteze:

— Asta vă va tăia un pic din orgoliu, don'şoară, spuse el Nu i s-a mai întâmplat niciodată lui Wayne Mansarda una ca asta. Wayne Mansarda care a înşfăcat jumătate din trofee…

— Taci dracului din gură, se înfurie Wayne şi Fiona, care se simţea din ce în ce mai rău, scoase un oftat. Se temuse că îl va face de râs în faţa prietenilor săi şi exact asta se întâmplase. Din cauza ei, de data aceea, demonstraţia lui Wayne nu se ridicase la standardele cu care îşi obişnuise prietenii până atunci, şi era doar vina ei.

Un medic naval, care tocmai îşi petrecea vacanţa pe ţărm, alături de prieteni, o examină imediat ce fuseseră lăsaţi la mal.

— Nimic grav, spuse el, cercetând-o cu grijă. Doar o tăietură puţin mai adâncă şi o mică vânătaie. Bine că n-a făcut comoţie. Va mai avea dureri de cap până mâine, aşa că e mai bine să fie dusă acasă, pentru că trebuie să stea întinsă-n pat.

Fusese dusă, aşadar, într-una din vilişoarele campingului, unde, după ce îşi schimbase hainele, ajutată de două îngrijitoare, se întinse în pat. Era foarte plăcut să se poată întinde în linişte, după toate cele întâmplate, dar, totuşi, ar fi vrut să-i spună lui Wayne cât de rău îi părea că imaginea lui fusese afectată din cauza neatenţiei ei. Se părea că el dispăruse, după ce se convinsese că nu era nimic grav cu ea.

Nu putu să adoarmă, din cauza durerii puternice de cap, dar stătea cu ochii închişi, incapabilă de a scoate vreun sunet.

Astfel, crezând-o cufundată în somn, una dintre infirmiere, îi spuse celeilalte, cât putu de şoptit:

— I-ai văzut faţa?

Cealaltă replică:

— Bineînţeles că da. Era foarte furios pe ea, biata copilă. La urma urmei, a fost doar vina lui. Ştiuse de la început că ea nu ştia nimic despre vâslit şi toate astea.

— Se întâmplă însă ca el să fie Wayne Mansarda, aşa că se gândeşte doar la vanitatea sa rănită. Chiar dacă ar fi în totalitate vina lui, nimeni n-ar spune asta, doar pentru simplul motiv că el e Wayne Mansarda.

Fiona îşi înfundă faţa în pernă. Era adevărat fiecare cuvânt pe care îl rostiseră. Era sigură că Wayne o condamna pentru toate cele întâmplate şi că acum o ura.

Şi ea – ea îl iubea. Simţea asta fără niciun dubiu, acum.

Medicul naval avusese dreptate. Durerea de cap o lăsase încă din timpul nopţii, aşa că dormise adânc, până târziu, dimineaţa. Abia atinse soneria de lângă pat, când doamna Brindsley intră uşor înăuntru.

— Deci te-ai trezit, spuse ea, cu foarte multă amabilitate în glas. Cum te simţi acum?

— Foarte bine, spuse Fiona mulţumită. Mă mai doare puţin la atingere, dar, în rest, e în regulă.

— E bine atunci, răspunse cercetând-o cu atenţie mătuşa sa. Înseamnă că poţi lua micul dejun. Pot să spun să ţi se aducă totul aici.

Ordonă deci să se aducă mâncarea, după care se aşează pe unul din scaunele de lângă pat.

— Wayne ne-a dat un telefon azi-dimineaţă, ca să ne întrebe cum te simţi.

— Da? E foarte frumos din partea lui, mai ales că ştiu că l-am înfuriat foarte mult cu neatenţia mea, spuse Fiona, cu tremur în voce.

Doamna Brindsley se apropie de pat şi mai mult.

— Draga mea, ce anume te-a făcut să spui toate astea? răspunse indignată doamna Brindsley. Dacă l-ai cunoaşte pe Wayne atât de bine ca mine, ai putea să realizezi ce şoc a fost pentru el această întâmplare.

— Da, pentru că înainte de a pleca în larg cu el l-am întrebat dacă mă va urî, în cazul în care, din cauza mea, nu va avea o demonstraţie la nivel înalt şi pe urmă, cele două îngrijitoare…

— Ce au spus?

— Că se vedea pe faţa lui că era furios din cauza

mea.

Doamna Brindsley râse uşor.

— Draga mea copilă, dacă l-ai cunoaşte pe Wayne aşa cum îl cunosc eu, ai realiza ce şoc a fost pentru el această întâmplare. Se cunoştea după vocea lui, azi, la telefon, cât de rău îi pare pentru suferinţa ta.

— Oh, spuse Fiona, fără prea multă convingere. Într-adevăr?

— Sunt sigură de asta, îi răspunse mătuşa sa şi o lăsă să-şi ia micul dejun.

Pentru câteva minute însă, deşi aranjat foarte atractiv, acesta rămase neatins. Ochii Fionei priviră visători pe fereastră, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet abia perceptibil. Apoi, cu o scuturare scurtă din cap, oftă adânc. Într-adevăr, nu avea de ce să fie furios din cauza ei.

În câteva zile, se restabili total. Nu profitase însă de zilele de boală pentru a lenevi, aşa că citise foarte mult şi scrisese o mulţime de scrisori. Îşi dăduse seama, astfel, cu acest prilej, cât de îndepărtată îi părea viaţa ei trecută. Prietenii, doamna şi domnul Congleton, localitatea în care se născuse şi crescuse… Totul era ca pierdut în ceaţă, în mintea ei. Reală îi părea doar viaţa ei prezentă, ceea ce se întâmpla cu ea în noua ei viaţă şi, mai ales, Wayne.

Nu ştia cum se putuse întâmpla astfel, dar Wayne devenise pentru ea, în ciuda antipatiei iniţiale, cea mai importantă persoană din viaţa ei. Îl iubea. Nu putea să se opună acestui sentiment, deşi ştia foarte bine că Wayne se va căsători cu Lys.

Se răsuci în şezlong, privind încântată curcubeul care se ridică pe cer. Grădina era foarte frumoasă acum, când florile îşi desfăcuseră petalele în toată splendoarea lor. Asta îi mai lipseşte doar casei lui Wayne, se gândi ea. O grădină. I-ar lua mult timp, dar ce frumos ar fi să poată crea acolo o grădină.

— Aş da oricât să ştiu la ce te gândeşti acum, spuse Wayne intrând.

Fiona îi explică ce-i trecuse prin minte şi el fu de acord.

— Da, e adevărat, spuse el, dar n-aş avea timp să supraveghez toate acestea şi nici nu ştiu dacă o grădină intră în viziunea Lysei, cu privire la noua ei casă.

Fiona plesni fără voie din buze. Da, nu era acelaşi lucru cu aranjarea unei case, mai ales într-o ţară ca aceea în care plantele creşteau cu atâta repeziciune. O grădină îţi cerea mult timp, permanent, în astfel de condiţii.

După un timp, Fiona realiză tăcerea instalată între ei, ca şi modul insistent în care o privea Wayne, aşa că se pomeni rostind, doar pentru a spune ceva:

— Le-am scris prietenilor mei din Penfold, localitatea din care vin.

Wayne o privi îngândurat.

— Ciudat. Cei mai mulţi oameni ar fi spus „prietenii mei de acasă”, „am scris acasă”… Nu mai simţi Anglia ca fiind casa ta?

— Nu ştiu, spuse ea, surprinsă de profunzimea observaţiei lui.

— Îţi place aici? întrebă el, încet.

— Oh, da, spuse ea cu căldură, îmi place foarte mult. Dar, desigur, se apropie timpul să plec. Ştii, sunt doar în vizită aici.

Da, trebuia să plece, chiar dacă familia Brindsley i-a spus să rămână. Trebuia să plece, mai înainte ca sentimentele ei pentru Wayne să iasă în vileag.

Fu întreruptă din aceste gânduri de intrarea bruscă în cameră a domnului Brindsley, care, cu o telegramă în mâini, îşi strângea cu putere soţia în braţe.

Wayne se ridică în picioare şi Fiona, alarmată la rândul ei, făcu la fel.

— Wayne, Wayne, dragul meu, spuse domnul Brindsley cu greutate. Nu ştiu cum să-ţi spun… Lys – scutură el din cap, nemaiputând să adauge nimic.

Se întâmplase ceva cu Lys, un accident fatal? se întrebă Fiona, îngrozită. Fiona văzuse cum dispăruse culoarea din obrajii lui Wayne, dar vocea îi sună destul de ferm când vorbi, întinzând mâna după telegramă:

— Permiteţi-mi să citesc şi eu, domnule.

Wayne citi totul, fără nicio expresie. Apoi, puse telegrama pe masă, adăugând absolut inexpresiv.

— Acesta pare să fie cel mai cinstit sfârşit.

— Este tot ceea ce ai de spus? răspunse indignat domnul Brindsley, luând telegrama şi strângând-o cu putere în mâini. „Măritat Tommy Sandage ieri. Rog spune Wayne, urmează scrisoare”, citi cu obrajii aprinşi de mânie domnul Brindsley. Fiica mea a rupt logodna cu tine, adăugă el, fluturând telegrama în faţa lui Wayne – şi tot ceea ce ai de spus e că acesta e cel mai cinstit sfârşit? Aproape că intră în colaps unchiul Fionei.

— Robert, interveni doamna Brindsley, nu reacţiona ca un nebun! Atitudinea lui Wayne e, de fapt, foarte decentă. Orice ar crede el despre Lys în acest moment, preferă să nu spună nimic despre asta în faţa părinţilor ei. Şi, de fapt, dacă ne amintim mai bine, nici nu fuseseră cu adevărat logodiţi, nu-i aşa Wayne?

Inima Fionei tresări de emoţie.

Dacă asta era adevărat…

Mai înainte ca Wayne să fi apucat să răspundă, domnul Brindsley ripostă, înălţând vocea la limită:

— Dacă vrei să spui că nu purtau inele, asta e adevărat, dar a existat, totuşi, o decizie fermă, cunoscută în toată insula. Şi, la urma urmei, cine dracu’ e acest Tommy nu ştiu cum?!

— Oh, e un tip care are nişte afaceri în minele de diamant. Nu va exista nimic în această lume ce Lys va dori să aibă şi nu va putea avea, răspunse doamna Brindsley, evident foarte satisfăcută de toată situaţia.

Dându-şi seama de situaţia încordată dintre el şi soţia sa, domnul Brindsley se întoarse spre Wayne, puţin mai calm, spunându-i cu demnitate:

— Wayne, tot ceea ce aş mai vrea acum e să-ţi prezint toate scuzele mele. Sunt gata să fac tot ceea ce pot pentru a-ţi uşura situaţia.

Dar ce se mai putea face?… Oricine în locul lui s-ar fi simţit umilit şi rănit de atitudinea Lysei, se gândi Fiona, cu durere în suflet. Voia să-l ajute şi nu ştia cum. Deodată,

privind ţintă în ochii unchiului său, Wayne spuse foarte hotărât:

— Aţi putea să mă ajutaţi foarte mult, domnule Brindsley, publicând această veste în cel mult douăzeci şi patru de ore.

— Dragul meu, bineînţeles că o voi face, răspunse domnul Brindsley, simţindu-se foarte îndatorat, după tonul cu care vorbise.

— Şi încă ceva, continuă foarte răspicat Wayne. Aş putea să rămân puţin singur cu Fiona?

— Dar, dragul meu, începu el, însă doamna Brindsley preluă imediat controlul:

— Tot ceea ce mai putem face e să ţinem cont de dorinţele lui Wayne. Să mergem.

Îl prinse apoi de braţ şi-l scoase cu blândeţe din cameră.

Simţind că o părăsesc toate puterile, Fiona se aşeză brusc. Fără nicio vorbă, Wayne îşi lăsă privirile să hoinărească peste tot, în afară de direcţia în care se afla ea. Fiona nu găsi, nici ea, nimic care ar fi putut rupe acea tăcere.

Într-un târziu, Wayne o privi cu căldură şi tonul lui era mai schimbat ca niciodată:

— Îţi mulţumesc că n-ai spus nimic. Aşa m-am putut aduna mai bine pentru a-mi alege cele mai potrivite cuvinte pentru ceea ce vreau să-ţi cer acum. Fiona, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Fiona strânse braţele scaunului până simţi că acestea îi intră în carne. Îl privi ca şi cum i-ar fi spus cel mai de necrezut lucru din lume. Wayne, pe care îl iubea şi care trebuia să să fie soţul Lysei, o cerea acum de nevastă.

— De ce? spuse ea, aproape inconştient.

— De ce? Ridică el din umeri. De ce nu? Ascultă Fiona, nu ştiu dacă e momentul să-ţi vorbesc despre dragoste, acum, dar sunt alte o serie de lucruri care pot justifica cererea mea.

— Ca de exemplu? întrebă Fiona, privindu-l cu insistenţă.

— În primul rând, dacă vei accepta, viitorul tău va fi asigurat. Dacă te vei întoarce în Anglia, ce vei face? Îţi vei lua o slujbă?

Fiona încuviinţă şi el continuă pe acelaşi ton.

— Ei, bine, dacă îmi vei fi soţie, nu va trebui să-ţi faci griji pentru viitorul tău. Nu sunt atât de bogat ca unchiul tău şi nici nu-ţi pot promite că voi putea să-ţi îndeplinesc toate dorinţele, cum am înţeles că va putea viitorul soţ al Lysei să facă pentru ea, dar vei avea, totuşi, mult mai mult decât ai putea avea în Anglia. În plus – ignoră el protestele Fionei, din care reieşea că vrea să încheie această discuţie – vei fi stăpână la Dryfesdale şi vei putea face grădina la care te-ai gândit, încheie el cu un surâs.

Fiona ar fi vrut să-l strângă cu putere în braţe, să-i spună că nimic din toate astea nu avea importanţă, că putea trăi săracă lângă el o viaţă întreagă, dacă o iubea, dar în schimb, spuse doar atât:

— De ce mi-ai spus toate astea?

— De ce? Pentru că am o casă nouă, pe care am încercat să o fac cât mai plăcută şi care are nevoie de mâna unei stăpâne. Cred că tu ai fi foarte bună pentru asta. Şi, în plus, spuse el după o pauză, nu-ţi dai seama că dacă voi anunţa nunta noastră înaintea celei făcute de Lys, onoarea mea va fi salvată?

Asta era, îşi spuse Fiona, exact cum bănuise. Nu o iubea, dar… Foarte bine… Dacă asta îl va ajuta…

— Da, spuse ea, convenţional. Wayne se întoarse şi o îmbrăţişă atât de tare că o ridică de pe scaun.

— Eşti de acord? întrebă el cu şi mai mult entuziasm.

— Voi face tot ceea ce va depinde de mine ca viaţa noastră împreună să fie un succes, spuse ea, întinzându-i mâna.

Wayne o strânse cu putere, privind-o cu bucurie în ochi Omul acesta care părea atât de sigur de el, gândi Fiona, avea atâta nevoie de ea.

— Mai e ceva de spus înainte ca tu să-ţi dai într-adevăr acordul. Trebuie să ştii că Mauritius va fi casa ta, iar în Anglia vei merge foarte rar şi doar în vacanţă.

Nu avea nicio importanţă; chiar dacă nu i-ar fi plăcut atât de mult acele locuri, trăind cu Wayne, ca soţie a lui, era pentru ea Paradisul.

— Sunt de acord, spuse Fiona.

— Şi încă ceva. Nu vei fi menajeră mea, vei fi soţia mea, înţelegi? insistă el.

Fiona încercă să spună ceva, dar el o prinse de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi:

— Înţelegi? întrebă el cu şi mai mare seriozitate.

— Da.

A doua zi dimineaţă, ziarele făcură ambele anunţuri: căsătoria Lysei şi logodna lui Wayne cu Fiona. Se făcură tot soiul de speculaţii asupra celor întâmplate, doamna Brindsley fu chemată la telefon toată dimineaţa, dar nimeni nu avu un răspuns satisfăcător.

De fapt, se gândi doamna Brindsley, totul se întâmplase după cum sperase ea, cu toate că Fiona fusese total nepregătită pentru o astfel de întorsătură a situaţiei. Wayne în schimb, ieşise cu faţa curată. Era un nimic şi a dovedit-o foarte clar cu această ocazie.

După asta, doamna Brindsley uitase totul în legătură cu Fiona şi Wayne, concentrându-se pentru cele ce urmau a fi îndeplinite pentru mariajul dragei sale fiice. Fiica sa iubită, soţia unui miliardar!... Va avea în viaţa ei tot ceea ce mama ei visase, dar nu avusese niciodată.

— Plătesc destul pentru asta, vorbi de una singură, abia auzit, doamna Brindsley, în timp ce lacrimile îi curgeau valuri, valuri pe obraji. Eu am insistat ca Lys să plece în Africa de Sud, exact cu această speranţă, că se va întâmpla ceea ce se întâmplase.

* * *

După prezentarea oficială a logodnei lor, Wayne se prezentă în faţa Fionei cu un splendid inel de logodnă.

— E la fel ca tine, Fiona, spuse Wayne, văzând încântarea extraordinară din ochii ei. Toate calităţile, pentru a putea mulţumi inima oricărui bărbat. Urmă apoi recepţia oficială, la reşedinţa guvernatorului şi Fiona fu uimită de strălucirea din jur.

— Peste câteva minute va începe dansul, îi spuse Wayne. Ştii să dansezi, presupun.

— Nu foarte bine, se confesă Fiona.

— Vei dansa foarte bine, fii fără grijă, răspunse el şi, spre surprinderea Fionei, se întâmplase chiar aşa.

În braţele lui, Fiona dansă cum nu mai dansase niciodată şi Wayne o privi în ochi triumfător.

— I-am spus?

— Tu mi-ai dat această putere, spuse Fiona bucuroasă. Picioarele mele sunt ca fermecate, aş putea dansa la infinit.

Regretă imediat însă ceea ce spusese. Erau cuvinte pe care o fată le poate spune unui bărbat care o iubeşte, dar nu unuia care se căsătoreşte din motivele pentru care o făcuse Wayne. Lui îi făcu însă plăcere să audă această declaraţie şi râse, îmbrăţişând-o cu căldură.

— Nu trebuie să facem asta întotdeauna. Astăzi e logodna noastră, aşa că suntem nevoiţi să facem o figură frumoasă.

Ah, dacă ar fi făcut puţin efort pentru a-i face pe cei din jur să creadă că o iubeşte, nu că doar s-a răzbunat pe ceea ce i-a făcut Lys.

— Hei, ai obosit, deja, spuse Wayne, văzând că paşii ei se lenevesc.

— Nu, spuse ea, dându-şi capul mult pe spate.

În fond, de ce n-ar fi această seară ei? De ce nu s-ar simţi ca şi cum ar fi într-adevăr doi îndrăgostiţi?

Dansaseră aşa, până când simţiseră amândoi nevoia să se oprească, deşi nu exprimaseră nimic din toate astea în cuvinte. Wayne găsi un loc în care Fiona se putea relaxa fără a fi deranjată şi plecă să aducă ceva de băut.

Proaspăta logodită se aşeză în scaun cu un oftat, deşi tot ceea ce trăise în acea seară, în rochia ei strălucitoare şi în atmosfera aceea absolut fantastică pentru ea până mai ieri, o mulţumi pe de-a-ntregul. Închise, aşadar, ochii, visând – în aşteptarea lui Wayne – la balul Cenuşăresei. Înăuntru, orchestra începu un vals uşor, în armonie perfectă cu starea ei de spirit din acel moment.

Atunci, paşii care se apropiară, o întrerupseră din visare. Deschise ochii şi buzele i se curbară într-un surâs de bun venit, pentru Wayne. Dar nu era el.

Era un om slab şi înalt, cu o mustaţă ca pana corbului.

Marcel Henogat.

Capitolul 8

Fiona sări de pe scaun, cu un scâncet de plâns în gât, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Marcel, ce dracu' faci aici? urlă ea de-a binelea, nebăgând deloc în seamă mâna întinsă de bărbatul pe care-l considerase odată prieten.

— Îmi fac datoria socială, obligatorie în clasa din care fac parte, spuse el cu cinism. A fost foarte plictisitor până acum, pentru că n-am putu scăpa nicio clipă de sub ochii logodnicei mele şi a părinţilor ei, făcu el o grimasă revelatoare, pe care o schimbă repede într-un zâmbet curtenitor.

Dar acum mi-am primit răsplata, pentru că te-am întâlnit din nou, scumpa mea Fiona se uită disperată în jur; în niciun caz, Wayne nu trebuia s-o găsească vorbind cu Marcel.

— Deci, acum şi tu eşti logodită. Şi unde mai pui că exact Wayn Mansarda ţi-a devenit logodnic. Mă rog, dacă aşa a fost mai bine pentru tine… E mai bine pentru oricine să gândească practic, când se hotărăşte să se căsătorească. Eu, cel care îţi spune toate acestea, ştiu foarte bine. Celelalte lucruri, care vin ca recompensă, trebuie să se producă în mod discret. Prietenia noastră va fi mult mai plăcută, crede-mă, decât această uniune făcută în pripă.

Fiona îl privi uimită. Nu e posibil să-i sugereze aşa ceva!… Totuşi, o făcuse.

— Poţi înţelege că nu vreau să te mai văd niciodată? strigă Fiona. Eşti oribil! Absolut oribil!

— Nu e un compliment prea drăguţ, ştii asta. Se pare

că nu m-ai iubit niciodată.

— Am crezut la început că te iubesc, pentru că erai atât de amabil şi de dulce. Dar acum ştiu că nu te-am iubit, de fapt, şi că niciodată n-aş fi putut s-o fac.

— Dar e incredibil, spuse el încet. Îl iubeşti într-adevăr pe acest Wayne Mansarda.

— Da, îl iubesc, spuse Fiona cât de clar posibil cu putinţă. Acum înţelegi?

— Da, înţeleg. Atunci, eşti una dintre acele persoane foarte norocoase, care se căsătoresc din dragoste, având, în acelaşi timp, asigurată şi situaţia materială.

Eşti într-adevăr norocoasă.

Fiona nu răspunse şi Marcel o privi cu intensitate în ochi.

— Sau n-am dreptate? Am auzit spunându-se că domnul Mansarda trebuia să se căsătorească cu domnişoara Brindsley, dar ea s-a măritat cu altul. A scris şi în ziarul de dimineaţă. Sper că domnul Mansarda nu s-a căsătorit cu o fată dulce ca tine, doar pentru a-şi salva onoarea, chérie.

Nemaiputând suporta niciun cuvânt în plus, Fiona spuse cu răceală:

— Dacă nu vei pleca în acest moment, voi pleca eu. Şi-i voi spune lui Wayne tot ce mi-ai spus acum.

— Oh, nu, draga mea, nu-i vei vorbi despre mine logodnicului tău. Dacă o vei face, îi voi spune că eşti îndrăgostită de el.

— Oh nu, îl imploră ea, începând să plângă încet.

— Depinde de tine. Dar, înainte de a ne spune alte lucruri şi mai rele… Au revoir, draga mea.

Fiona se aşeză la loc pe scaun, încercând din răsputeri să găsească dispoziţia de dinaintea plecării lui Wayne.

Îl văzu întorcându-se, însoţit de un servitor, care ducea o tavă şi-i trimise un zâmbet.

— Iartă-mă că am întârziat atât de mult, spuse el. Mi s-a părut mie, sau ai vorbit cu cineva? spuse el.

Pentru un moment, Fiona simţi o nevoie disperată să-

i spună adevărul. Pe urmă, însă, se pomeni spunându-i:

— Stăteam aici, cu ochii închişi şi cineva, trecând pe-aici, m-a întrebat dacă mă simt rău. Nu ştiu cine era.

— Am înţeles, spuse Wayne şi schimbă subiectul.

Fiona nu-şi mai reveni însă toată seara, la gândul că-l minţise pe logodnicul ei. Indiferent de circumstanţe, nu se putea ierta că a făcut asta.

* * *

Ziua nunţii fusese fixată peste şase săptămâni şi Fiona spera că aceasta va fi, într-adevăr, cea mai frumoasă zi din viaţa ei, aşa cum visase întotdeauna. Nu-şi imaginase niciun moment că Wayne ar iubi-o, dar între ei doi se instalase o prietenie plină de înţelegere.

Observase încă înainte de căsătorie că Wayne e un om foarte ocupat, dar îşi făcea totuşi timp să stea în compania ei cât de mult era posibil. În weekend ieşeau cu barca în larg şi Fiona îi mărturisi, de nenumărate ori, că făcuse o pasiune pentru acest sport.

— Barca e ca un cal, îi spusese el într-una din zile. Simte mâinile care o controlează.

Discutaseră foarte mult în ultima vreme, totuşi, un subiect important pentru ea, rămăsese neatins: viitorul lor împreună. Despre casă şi grădină, da... Dar despre ceea ce constituia viaţa lor împreună, într-adevăr, şi de care, în opinia Fionei, depindea foarte mult fericirea lor viitoare, nu vorbiseră absolut nimic. Problema cea mai importantă însă, gândi Fiona, era cadoul de nuntă pentru Wayne. Din partea lui, era sigură, va primi obişnuitul şirag de perle, dar ea nu ştia ce, pentru că, desigur, nu-i putea oferi nimic de aceeaşi valoare. Atunci, se gândi să ceară ajutorul unchiului său, în acest sens.

— Este un magazin chinezesc în Rose Hill, îi spuse el. Te voi prezenta lui Kang Ke şi te vei putea încrede în sfaturile lui, pentru că nu greşeşte niciodată.

A doua zi, în drumul său la Port Louis, domnul Brindsley o duse pe Fiona la Rose Hill.

— Domnişoara Merryn vrea să cumpere ceva deosebit, dar nu la preţurile exorbitante practicate de

obicei aici, îi spuse domnul Brindsley patronului chinez.

— Puteţi avea încredere că va găsi cel mai potrivit lucru, spuse acesta. Uitaţi-vă mai întâi pe-aici, domnişoară Merryn şi dacă nu găsiţi ceva care să vă placă, vom căuta şi în magazie.

Fionei îi păru imposibil să nu găsească acolo ceva potrivit, când fiecare colţişor era plin de cele mai atractive lucruri pe care le văzuse vreodată. Totuşi, după un timp, realiză că nimic din tot ce văzuse nu era exact ce şi-ar fi dorit drept cado de nuntă pentru Wayne.

Tocmai se pregătea să-i spună toate astea lui Kang Ke, dar acesta, văzând interesul cu care Fiona privise mai devreme oglinzile din magazin, îi spuse, apropiindu-se:

— Sunteţi interesată să cumpăraţi o oglindă, domnişoară Marryn?

— Da, dar…

— Dar aici n-aţi găsit nimic potrivit. Aţi putea să-mi spuneţi pentru ce sau cine v-aţi gândit s-o cumpăraţi? E un cadou?

— Da, spuse Fiona simţind cum i se urcă sângele în obraji. Mă voi mărita în curând. E pentru logodnicul meu.

Kang Ke dădu repede nişte instrucţiuni unui băiat care fusese chemat dintr-o cameră alăturată magazinului şi în scurt timp, acesta apăru cu o oglindă mare, rotundă. De la prima privire aruncată, Fiona ştiu că era exact cadoul pe care şi-l dorise.

— Oh, exclamă Fiona, entuziasmată. Ce înseamnă inscripţia aceasta? întrebă ea, arătând literele chinezeşti care străpungeau uşor lemnul roşu-închis al ramei oglinzii.

— „Îndrăgeşte bobocul de azi: el este floarea de mâine!”

Într-adevăr! Ce putea găsi mai potrivit?

Înaintea ceremoniei religioase, se desfăşură, obligatoriu, ceremonia civilă, la care luase parte doar domnul şi doamna Brindsley, cel mai bun asistent al lui Wayne, plus, bineînţeles, Fiona şi Wayne.

— Nu uita că de-acum eşti doamna Mansarda, cu acte-n regulă, îi spuse Wayne, în timpul pregătirilor pentru

ceremonia religioasă.

Apoi, la biserică, îi înmână un buchet de trandafiri, şi-i aşeză la gât perlele. Prea destul, pentru ca Fiona să simtă că nu mai vede nimic altceva în jur. Semnaseră în registrul bisericii şi cineva se apropie pentru a ridica vălul de pe faţa Fionei. Domnul Brindsley se apropie de Fiona imediat, vrând să-i dea sărutul obişnuit la încheierea ceremoniei, dar Wayne sări imediat:

— Eu trebuie să fiu primul, spuse el, sărutând cu delicateţe buzele roz. Fiona simţi cum i se înroşesc obrajii. Wayne n-o sărutase niciodată, în toate acele săptămâni de când erau logodiţi.

Se înapoiară la Kilclief, fără să vorbească în maşină prea multe, dar ochii le străluceau de mulţumire şi de bucurie, văzând cum femeile şi copiii care le ieşiră în drum, aruncau peste ei o mulţime de flori. Se întoarseră atunci unul spre altul, râzând cu poftă amândoi şi astfel gheaţa se risipi văzând cu ochii.

— Nu m-am temut niciodată în viaţa mea de nimic, în afara momentului în care am sărit prima oară cu paraşuta, se confesă el, prinzând-o de mână. Astăzi însă, dacă tu nu erai acolo, privindu-mă atât de mulţumită şi de stăpână pe tine, aş fi luat-o la fugă.

Stăpână pe ea! Dacă i-ar fi putut auzi bătăile inimii şi disperarea cu care spunea în gând rugăciunea pentru o căsătorie fericită împreună!…

— Eşti foarte dulce, Fiona, şopti Wayne şi buzele ei se despărţiră, dornice, în aşteptare, în timp ce se întoarse spre el.

Ajunseră însă şi maşina se opri. Wayne coborî, întinzându-i o mână, pentru a o ajuta să coboare şi ea. În timp ce se pregăteau să intre în casă, o voce dulce şi răguşită, îi acostă repezit, de pe unul din scaunele din verandă.

— Din păcate am ajuns prea târziu pentru a putea fi prezentă la ceremonie, dar permiteţi-mi să fiu eu prima care vă felicit.

Faţa pe care Fiona era obişnuită s-o vadă în oglindă

în fiecare zi, dar mult mai strălucitoare! Nu putea fi decât Lys!

După o pauză care îi păru Fionei o eternitate, îl auzi pe Wayne spunând:

— Ce dracu' cauţi aici, Lys?

Răspunsul ei îi dădu fiori de moarte Fionei:

— Ce urare de bun venit, iubitule. De ce am venit să te văd? Ce putea fi mai normal? Nu la fel de normal ţi s-a părut însă ţie să mă anunţi că te vei căsători. A trebuit să aflu asta de la Michel.

Fiona îi aruncă, repede, o privire spre Wayne, dar îi fu imposibil să-şi dea seama ce simte, după mască aşezată din nou pe figura sa.

Se confruntă acum cu femeia pe care o iubea, într-adevăr, în timp ce se căsătorise cu o alta, pentru care simţea doar prietenie. Fiona nu ştia pentru cine trebuia să aibă acum părere de rău: pentru ea însăşi sau pentru el. Cu un curaj de care nu s-ar fi simţit în stare înainte, îl prinse de braţ şi-i spuse cu căldură:

— Wayne, dragul meu, din minut în minut, se vor întoarce cu toţii de la biserică. Trebuie să fim pregătiţi să-i întâmpinăm. Lys va înţelege şi ne va scuza. Vom avea destul timp să ne spunem toate noutăţile, după aceea.

Lys păru s-o observe pentru prima oară, atunci, pe Fiona. Se întoarse încet spre ea, măsurând-o din cap până în picioare:

— Ce simţ al datoriei civice, draga mea.

Apoi, răsucindu-se din nou spre Wayne:

— Trebuie să te felicit, într-adevăr. Dacă astăzi ne-am fi căsătorit noi doi, i-am fi lăsat pe toţi să se distreze şi ne-am fi văzut de ale noastre, ştii asta.

Wayne nu mai spuse nimic, dar o împinse uşor pe Fiona în hol, pentru că maşina părinţilor Lysei era deja la poartă.

După ce Aline îi aranjă Fionei vălul şi rămaseră singuri, Wayne se grăbi să-i spună:

— Fiona, n-am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare de această întâmplare.

— A fost puţin melodramatic, nu-i aşa? răspunse ea zâmbind forţat şi Wayne râse încet şi scurt.

— A fost, într-adevăr. Lys a avut întotdeauna un simţ teatral foarte bine dezvoltat.

Şi-a studiat cu multă artă intrarea.

Da, aşa a fost, deşi, după câte spunea, nu ştiuse nimic înainte despre nuntă.

— Vreau să ştii un lucru, Fiona. Prezenţa ei aici nu va schimba cu nimic lucrurile între mine şi tine.

Fiona avu, brusc, un sentiment foarte accentuat de simpatie pentru el, închipuindu-şi că realizase, acum, în prezenţa Lysei, cât de mult pierduse, dacă încă o mai iubea şi totuşi, avusese grijă să-i spună toate acestea. Ştia, de-acum, că dacă nu va putea avea dragostea soţului ei, va avea, în mod sigur, loialitatea lui. Îşi aminti cuvintele călugăriţei care o ajutase la amenajarea casei: „Logodnicul tău e foarte bun şi amabil”. Da, poate erau momente în care era despotic, dar în esenţă, era foarte onest.

Voi avea răbdare, îşi spuse Fiona, Wayne va uita. Lys poate rămâne aici pentru totdeauna.

În momentul sosirii oaspeţilor, Fiona constată cu surpriză că nu ea şi Wayne erau în centrul atenţiei, ci Lys. Pentru ei fuseseră doar felicitări seci, convenţionale, dar pentru Lys – exclamaţii de fericire, de surpriză şi de curiozitate.

— Am ţinut să fiu prezentă la nunta lui Wayne, dar n-am găsit un avion să pot ajunge la timp. Am greşit amândoi, dar, oricum, e cel mai bun prieten al meu, spunea Lys şi pentru a confirma cele afirmate, se agăţa de braţul lui Wayne, privindu-l cu faţa ei dulce toată un zâmbet şi întrebându-l insinuant:

— Nu-i aşa, iubitule?

Lys minţea cu foarte multă iscusinţă, pentru că nu ştiuse nimic de nunta lui Wayne până în momentul în care ajunsese la Kilclief.

Atunci, de ce se întorsese?

* * *

Deoarece începuse campania agricolă, Wayne îi

spuse Fionei că regretă, dar e imposibil să aibă o vacanţă în acele zile.

— Nu face nimic, răspunse Fiona, am visat întotdeauna că după nuntă voi pleca direct la casa mea nouă.

— Ai un suflet foarte bun, Fiona, dar îţi promit, totuşi, o vacanţă în aceste zile, imediat ce voi fi mai liber. De ce să nu avem luna noastră de miere, dacă putem?

La un moment dat, după ce invitaţii se mai liniştiră, domnul Brindsley îi sugeră Fionei să-şi schimbe rochia de mireasă, aşa că o chemă pe mătuşa sa, pentru a o însoţi în camera ei. Uitase că era camera Lysei, atât de mult se obişnuise să trăiască în acel ambient. Lys însă nu uitase, şi Fiona avu surpriza să-şi găsească toate hainele, inclusiv cele pregătite pentru petrecerea de nuntă, aruncate, toate, pe podea.

— Capricioasă fată, spuse îngăduitor doamna Brindsley. Dar, la urma urmei, e camera ei.

După câteva momente, Lys însăşi apăru în prag.

— Mămico scumpă, îi voi da eu Fionei o mână de ajutor. Poţi să te întorci să vezi de oaspeţi.

— Eşti sigură că nu te-ai plictisi? Mi-ar face bine să mă odihnesc, puţin, dar…

— Da, ai lucrat prea mult, spuse ea, sugerând din ton şi privire că era doar vina Fionei. Du-te, trebuie să te odihneşti, iar eu şi Fiona vom avea, astfel, prilejul să ne cunoaştem.

Lys îşi aprinse o ţigară şi se aşează pe scaun, privind-o pe Fiona cum îşi culege hainele de pe jos.

— Camera mea, maşina mea, logodnicul meu… N-ai pierdut deloc timpul pe-aici.

Fiona nu răspunse, dar obrajii începură să-i ardă brusc; speră că Lys va fi fericită în căsătoria în care intrase şi nu se va mai interesa de Wayne, dar vedea acum că nu era aşa.

— Am multe să-ţi reproşez, spuse Fiona.

— În schimb, eu vreau să te felicit. M-ai scos foarte frumos din calculele tale.

Atunci, cu curajul disperării, Fiona întrebă:

— Lys, de ce te-ai întors?

Lys făcu ochii mici.

— N-ai auzit ce i-am spus lui Wayne? Am fost foarte curioasă să văd toate astea.

— Care e adevăratul motiv, în fond? Nu ştiai nimic de planurile noastre de căsătorie. Atunci, de ce?

— Ai dreptate, nu acesta a fost motivul, dar a fost mult mai bine să spun asta, decât să le fi spus lor adevărul, şi nici nu era atât de umilitor.

— Aş vrea să ştiu adevărul, te rog, Lys.

— Vei afla totul, mai devreme sau mai târziu, oricum. L-am părăsit pe soţul meu. Am ajuns la concluzia că a fost o mare greşeală căsătorindu-mă cu el. Aşa că m-am întors cu intenţia de a-i spune asta lui Wayne şi de a mă căsători cu el.

— Dar n-ai fi putut, exclamă Fiona, eşti încă măritată.

— Draga mea, încă da… Dar în zilele noastre, există o procedură care se cheamă divorţ, ştii asta, nu?

— Nu pentru toată lumea. Nu când… Nu când…

Fiona nu mai putu continua, văzând uimirea din ochii Lysei.

— Ştii, continuă Lys, aproape şoptit. Am crezut că te-ai căsătorit cu Wayne pentru banii lui, dar văd că chiar îl iubeşti. E amuzant, nu-i aşa? Ar trebui poate să recunosc şi faptul că…

— Ce anume? Se repezi Fiona, strângându-şi umerii, ca în faţa unei furtuni.

— Dacă Wayne te iubeşte, spuse Lys încet, îmi dai voie să consider acest lucru absolut incredibil, nu-i aşa?

— Dacă nu mă iubeşte, de ce s-a căsătorit cu mine?

Lys o privi în tăcere, apoi o prinse pe Fiona de umeri şi o forţă să se uite în oglindă, la cele două chipuri.

— Chiar nu-ţi dai seama?… De asta. Nu eşti la fel de atractivă ca mine, dar Wayne, când a văzut că m-a pierdut, te-a ales pe tine, pentru că semănăm, totuşi. Dar, ori de câte ori te va săruta, îşi va închipui că sunt eu cea pe care o strânge în braţe. Şi tu ştii asta.

Cu faţa prinsă în mână, arzând de durere şi mânie, Fiona alergă pe scări în jos, urmărită de vocea triumfătoare a Lysei:

— Nu uita!... Nu renunţ niciodată la ceea ce îmi revine de drept.

* * *

Peste mai puţin de o jumătate de oră, Fiona şi Wayne se aflau în drum spre Dryfesdale, cu ecoul urărilor încă în urechi şi cu părul plin de confeti.

— Ce obiceiuri... Dar, oricum, scăpăm de toate astea imediat ce ne retragem în casa noastră, spuse Wayne. Am invitat câteva persoane la cină, pentru mâine. Iartă-mă că am făcut-o fără a-ţi cere părerea înainte. Căsnicia implică şi astfel de invitaţii, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Părinţii mei au murit când eram mică, nu ştiu cu adevărat ce înseamnă să ai o casă a ta.

Ajunseră, în sfârşit, şi noua lor casă, atât de primitoare întotdeauna, era acum şi mai strălucitoare. Luminată din toate părţile de globuri vopsite în verde, vilişoara prinse un aer atât de plăcut, că Fiona exclamă de bucurie şi surpriză:

— Oh, Wayne, e minunat! spuse ea şi faţa lui se lumină de mulţumire.

Dar abia intrară în verandă, când Wayne o anunţă că trebuie s-o lase singură, pentru că are câteva probleme de rezolvat, care nu suportă niciun fel de amânare.

Deşi surprinsă, Fiona îi răspunse zâmbind că va avea grijă să fie aşteptat cu baia pregătită şi cu ceva de mâncare.

— Ce nevastă, spuse el sărutând-o uşor pe obraji şi Fiona nu-şi dădu seama dacă spusese toate astea în mod serios sau dacă o tachina.

* * *

Cina pentru doi aştepta aranjată cu tot dichisul pe masa lungă din lemn. Camera era luminată discret de lumânări albe, subţiri, care îşi legănau flacăra în adierea aerului.

Când intră, Wayne privi cu admiraţie în jur, apoi spre

fata care se străduise în crearea acelei atmosfere.

— Nu dau foarte multă lumină, arătă Fiona nervoasă spre lumânări, dar m-am gândit că au un aer prietenos.

— Chiar aşa este, spuse Wayne. Se aşezară unul lângă altul şi Fiona, privindu-l, scoase un oftat de fericire. Cu restul camerei în umbră, păreau rupţi de restul lumii şi situaţia asta crea o nouă punte de apropiere între ei.

— I-am spus lui Napoleon să pună o sticlă de şampanie la gheaţă.

— Ce idee să aibă acest nume, râse Fiona copilăreşte.

Încercă apoi să afle ce probleme îl făcuseră să lipsească de acasă în acea seară pentru un timp, dar Wayne îi dădu să înţeleagă că nu-i plăcea să se confeseze în faţa ei în legătură cu problemele de muncă.

La sfârşitul mesei, o întrebă:

— Luăm cafeaua pe terasă?

— Dacă vrei…

Petrecură câteva minute râzând de istorisirile lui Wayne, întâmplări din timpul şcolii, din viaţa sa de insular. La un moment dat, Wayne se opri.

— Fiona cum era casa ta? Ce fel de oameni erau părinţii tăi?

— Tata era doctor, spuse Fiona, bucuroasă că avea prilejul de a vorbi despre părinţii ei, pe care-i iubise atât de mult. N-am dus-o niciodată foarte bine, pentru că pacienţii lui erau oameni foarte săraci, care nu-şi puteau permite să-şi cumpere medicamente şi atunci el vâra repede mâna în buzunar şi le dădea totul până la ultimul ban. A murit într-un accident de maşină, iar mama a murit câţiva ani mai târziu, de cancer.

— Ai îngrijit-o tu, pe mama ta?

— Bineînţeles, răspunse Fiona. Toţi au iubit-o, dar nu s-a mai putut face nimic pentru ea.

— Hai să intrăm, spuse el brusc. Am câteva discuri noi. Cu siguranţă putem găsi ceva interesant.

Dar nu părea foarte hotărât cu privire la ceea ce ar fi vrut să asculte. Puse mai întâi o nocturnă de Chopin, apoi ceva extrem de modern şi, în fine, după ce făcu să răsune

camera de acordurile unui vals păru într-adevăr mulţumit.

Veni apoi spre Fiona şi-i spuse foarte curtenitor:

— Pot avea plăcerea, madam?

Fiona râse şi-i întinse mâna emoţionată.

Nu mai dansaseră într-o intimitate atât de mare.

— Ştii că ai încă o mulţime de confeti în păr? spuse el, prinzând câteva dintre ele.

O cuprinse de mijloc, şoptind cu căldură:

— Fiona…

Dragostea pe care o ţinuse atâta vreme ascunsă, era pe punctul să iasă la iveală, în urma acestei şoapte fierbinţi. Îşi ridică fruntea şi buzele i se întredeschiseră în aşteptarea lui.

„De fiecare dată când te va săruta, se va gândi la mine”, îi răsunară în minte cuvintele Lysei.

Melodia se termină, în acelaşi timp, şi Wayne îi spuse fără s-o privească, punând discurile la loc:

— Acum cred că trebuie să te retragi. Sper că ai avut o zi frumoasă.

— Da, a fost o zi minunată, răspunse Fiona, cercetându-l cu atenţie.

— Am câteva scrisori de scris, dar nu voi face niciun zgomot care să te disturbe, spuse Wayne.

Fiona nu răspunse. Urcă în camera ei, pregătindu-se de culcare, apoi se întinse în pat, aşteptând. După un timp, în sfârşit îi auzi paşii şi Fiona îşi ţinu respiraţia. Wayne deschise cu grijă uşa de lângă camera lui, pe urmă, fără niciun fel de dubiu, se auzi cheia răsucindu-se în broască.

Lys greşise.

Femeia cu care se căsătorise Wayne, nu era aceeaşi cu femeia pe care o iubea.

* * *

Dimineaţa următoare Fiona se trezise neodihnită şi cu o mare durere de cap. Anunţă, astfel, că nu va coborî la micul dejun.

Reacţia lui Wayne fu foarte promptă şi Fiona îl auzi, curând, bătându-i în uşă.

— Bună, încercă ea să zâmbească, dar Wayne îi vârî

imediat un termometru în gură şi-i prinse mâna pentru a-i lua pulsul.

Fiona îl privi îngrijorată, gândindu-se la ce urma să-i spună.

— Normal, spuse el, scoţându-i termometrul din gură şi privindu-l cu atenţie. Slavă domnului. O durere de cap poate însemna aici începutul multor boli. Îţi voi aduce, totuşi, nişte medicamente.

Apoi, cu promptitudinea care-l caracteriza, îi aduse într-adevăr două tablete şi o ceaşcă de ceai, supraveghind-o în timp ce le înghiţea.

— Bună fată, spuse el, sărutând-o pe frunte. Acum, te vei odihni în pat până la ora prânzului. Nu răspunzi la telefon, nu primeşti pe nimeni.

Fiona dădu uşor din cap, în timp ce lacrimile începuseră să-i împăienjenească ochii.

Era, oricum, destul de amabil cu ea.

N-o putea blama, totuşi, pentru propria lui greşeală. Şi, într-o zi, Lys va pleca.

La ora prânzului, Fiona putu să-l anunţe pe Wayne că se simţea mai bine.

— Nu arăţi ca şi cum te-ai fi restabilit complet, spuse el, aşa că vom contramanda întâlnirea de diseară.

— Nu, nu trebuie să faci asta, răspunse ea. Cine vine?

— Unchiul şi mătuşa ta şi, bineînţeles, Lys, plus încă două sau trei persoane, dar putem anunţa că rămâne pe altă dată, dacă nu te simţi bine.

— Nu, Wayne. Voi pregăti tot ceea ce e necesar, după care mă voi odihni puţin.

Când se apropie timpul de cină, Fiona se privi în oglindă, schimbându-şi rochia, şi se îngrozi de paloarea care-i cuprinse obrajii. Atunci, deşi n-o mai făcuse niciodată, se machie cât putu de bine, însă privirea amuzată a Lysei, în momentul sosirii, îi confirmă stângăcia.

Lys, în schimb, era absolut strălucitoare şi domină toată atmosfera.

După masă, petrecându-şi braţul pe după al lui

Wayne, îl trase în verandă, unde se auziră discutând despre lucruri din trecutul lor. Oricine îi vedea, putea jura că erau cei mai buni prieteni şi aşa şi era. Dacă Lys admitea că el, ca şi ea însăşi, se căsătorise fără dragoste, atunci exista un motiv foarte puternic pentru a-i uni într-o prietenie foarte strânsă.

Capitolul 9

Fiona lăsă deoparte cartea, cu un oftat. Trecuse o lună de la căsătoria ei cu Wayne şi totul decursese fără probleme. Era însă ceva care începuse să o neliniştească foarte mult pe Fiona şi lucrurile nu mai puteau rămâne aşa. Acceptase atitudinea lui Wayne, de caldă prietenie şi afecţiune politicoasă, dar în ultimul timp simţise că nu mai rezista să continue în acest mod. Îşi aminti cuvintele spuse de el, în momentul în care-i ceruse mâna: „Nu vreau să fii menajera mea, vreau să fii soţia mea”. Doar că Lys se întorsese între timp acasă şi el realizase că n-o putea înlocui.

Era la curent Lys cu toate acestea? Fiona era sigură că verişoara ei presupunea care era situaţia, de aceea evitase să rămână singură cu ea.

Întotdeauna o făcuse pe Fiona să se simtă o intrusă, începând cu momentul în care descoperise oglinda cumpărată de ea.

— Aşadar, Wayne, ai cumpărat oglinda până la urmă, exclamă ea, controlându-şi machiajul.

— Eu am cumpărat-o, spuse Fiona. Un cadou de nuntă pentru Wayne.

Lys râse, ca şi cum ar fi auzit ceva foarte amuzant.

— E chiar atât de amuzant? întrebă Fiona. Nu văd de ce ar fi.

— Nu, iubito, n-aveai cum să ştii. Nu l-ai auzit pe Wayne spunându-i lui Kang Ke că oglinda nu face banii pe care i-a cerut el.

Fiona întrebă atunci, în şoaptă:

— Wayne ştia ce înseamnă inscripţia?

— Da, i s-a spus că e ceva cu mugurii care înfloresc sau ceva de genul ăsta, răspunse ea cu indiferenţă. Da, a zis că i se pare cam deplasat, cam de prost gust.

— Înţeleg, răspunse Fiona, dezamăgită, constatând că Wayne nu fusese deloc sincer în aprecierile sale, de faţă cu ea.

În plus, nu putea să nu vadă atitudinea Lysei, care nu pierdea niciun prilej pentru a scoate în relief ignoranţa verişoarei sale.

Aşa se întâmplase şi în seara în care vorbiseră, în casa unchiului său, despre grădina pe care o aveau în vedere.

Auzind discuţia dintre ei, Lys alergă în casă şi se întoarse pe verandă cu braţele pline de planşe.

— Aici puteţi găsi totul, spuse ea triumfătoare, desfăcând planurile şi întinzându-le, orgolioasă, pe masa mare, din lemn.

— Aştept ideile Fionei. Are câteva proiecte proprii în acest sens, răspunse Wayne.

Dar, cum în vocea lui răzbătu regretul că nu putea pună în aplicare planul prezentat de Lys, Fiona interveni cu modestie:

— Aş fi bucuroasă dacă am ţine cont de toate astea. În fond, nu ştiu mare lucru despre grădini, spuse ea, privind supusă în direcţia lui Wayne.

Ajunsă acasă, studie din nou hârtiile înmânate de Lys şi trebui să recunoască faptul că totul fusese conceput cu cel mai înalt profesionalism şi ar fi fost de-a dreptul o mare prostie din partea ei, dacă n-ar fi ţinut cont de ideile acelea minunate. Observase, de asemenea, cu surpriză, că totul fusese scris de mâna Lysei, până în cele mai mici amănunte. Uitase Wayne de acest plan?…

Vremea era mult mai rece acum, dar aşa cum i se spuse deja înainte, Mauritius devenise un adevărat paradis; dar era şi şarpele: frumuseţea Lysei, care domina totul.

„Nu uita, nu voi renunţa niciodată la ceea ce îmi aparţine de drept” şi, într-adevăr, se comporta ca şi cum el

ar fi făcut parte din proprietatea ei.

Dacă doamna Brindsley ar fi fost un alt gen de femeie, ca mama sa, de pildă, i-ar fi cerut acum sfatul. Dar aşa…

Mătuşa sa se bucura foarte mult de întoarcerea Lysei acasă.

La fel de mult cum se bucurase de căsătoria ei cu un bărbat atât de bogat.

— Nu realizasem înainte cât de mult îmi vei lipsi, pisicuţă, spuse doamna Brindsley. Nu cred că aş mai rezista să mă despart de tine din nou, oftă ea.

— Nici nu cred că va mai fi cazul, răspunse Lys scurt.

Îi displăcuse întotdeauna sentimentul ăsta de posesiune afişat de mama sa, dar acum era hotărâtă să-l întoarcă în favoarea ei.

— Mami, trebuie să-i spui lui tati că am nevoie din nou de indemnizaţia mea. N-am primit niciun ban de la Tommy de când l-am lăsat.

— Nu ţi-a scris nimic? Vreau să spun, a fost o despărţire pentru totdeauna? întrebă, uşor nervoasă, doamna Brindsley.

— Mă tem că da, spuse Lys, căutând scrumieră. I-am spus că nu sunt genul de femeie pe care s-o pui pe un raft, după care să uiţi cu totul de ea.

Doamna Brindsley o privi fără să înţeleagă.

— Dar ce a făcut? Tu eşti cea care a rupt relaţia?

— N-am mai putut suporta, spuse ea cu un aer complet uşuratic. Aşa că sunt liberă.

Nu fusese acesta planul iniţial. Îl întâlnise pe Tommy Sandage într-o noapte, într-un club şi reuşise să-l cucerească. A doua zi dimineaţă, îi propusese să se căsătorească, dar Lys îi spusese că era deja logodită. Nici nu voise s-audă, pentru că, spunea el, îşi făcuse multe speranţe, iar ea îl încurajase.

— Ai de ales – ne căsătorim, ori nu ne mai vedem niciodată.

Se căsătoriseră cam în grabă, dar timp de câteva săptămâni, Lys crezuse că descoperise raiul pe pământ.

Apoi, începuseră problemele. Înainte de a o fi cunoscut, Tommy aranjase un safari, cu o duzină de prieteni şi o făcu să înţeleagă că nu va renunţa la acest plan.

— Dar nu mă poţi lăsa singură, Tommy, suntem căsătoriţi de puţin timp.

— N-am de gând să renunţ la planurile mele, spusese el. Voi pleca împreună cu ei, la data prevăzută.

— Foarte bine, îl întrerupse ea.

— Nimic nu mă va împiedica, continuă el, neluând în seamă cuvintele ei.

— Atunci…

— Haide, Lys, nu cred că ai crezut că voi fi unul dintre aceia care îţi vor cânta în strună, nu-i aşa?

Fusese generos cu ea, atâta timp cât lucrurile au mers bine între ei. Îi promisese că vine după ea la Mauritius.

Nu se întâmplase însă aşa. De când era acolo, nu-i scrisese nici măcar un rând. Presupunea astfel că Tommy se înfuriase atât de tare, încât terminase cu ea.

Până în acel moment, Lys nu avusese niciun fel de teamă. Dar acum începuse să intre în panică. Nu-l iubise pe Tommy. Cum ar fi putut, când o tratase cum o tratase? Dar ce se va întâmpla cu ea? Simţea pentru Wayne o iubire ardentă, dar el, deşi nu recunoştea nici măcar faţă de el însuşi, o iubea pe Fiona. Dacă Wayne ar fi fost liber, totul ar fi fost foarte simplu. Dar nu era. Atunci, rămânea un singur lucru de făcut: Wayne trebuie să fie liber. Dinţii ei incredibil de albi, se înfipseră în buzele ei fine. Într-un fel sau altul, această căsătorie absurdă trebuia distrusă. Şi dacă el n-o făcea din proprie iniţiativă, trebuia să fie convins că e spre binele Fionei să fie liberă.

Lucrurile se dovediră însă mult mai complicate decât îi păruseră Lysei la prima vedere. Cercetările ei discrete despre un eventual alt bărbat, pentru care Fiona ar avea un interes cât de mic, eşuaseră.

Indispusă la culme, Lys se îndreptă spre fereastră. Plouă, bineînţeles, îşi spuse ea cu năduf.

Se simţea oribil, atât de neajutorată. Trebuia să facă

ceva. Nu mai suporta acest sentiment al inutilităţii.

Îşi puse costumul de călărie şi ieşi.

Nu erau mulţi cei care erau interesaţi să călărească pe insulă, dar tatăl ei avea întotdeauna un cal pus deoparte pentru ea, aşa că primi cu bucurie sugestia ei de a călări puţin în dimineaţa aceea.

Deşi îşi pierduse puţin dexteritatea, Lys se descurcă totuşi foarte bine, încălecând-o la trap pe Dinah, ţinând-o bine în frâu, pe marginea drumului. Totul ar fi fost perfect, dacă, la un moment dat, de după o cotitură, nu le-ar fi ieşit brusc în faţă o maşină. Totul se petrecu cu o viteză atât de mare, încât şoferul maşinii reuşi să frâneze abia în ultimul moment. Speriată, Dinah se înălţă pe două picioare, iar Lys, luată prin surprindere de toată întâmplarea, fu aruncată de partea cealaltă a drumului.

Din fericire pentru ea, căzu peste un snop de trestie de zahăr, care îi amortiză impactul.

Îşi ridică umerii imediat, conştientizând faptul că cineva se postase în spatele ei.

— Eşti rănită, mademoiselle? Regret foarte mult…

Apoi, cu o uimire ieşită din comun, adăugă, imediat, cu o voce total schimbată:

— Dar… eşti tu, Fiona…

Lys îşi ridică încet părul de pe frunte, întorcându-şi capul spre cel care o interpelase.

— Nu, nu sunt Fiona. Lys Sandage, verişoara sa. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Marcel Henogat o privi cu curiozitate. Foarte ciudat că făcuse această confuzie. O mai întâlnise pe fata asta, desigur, dar nu observase asemănarea înainte, când o cunoscuse pe Fiona. Era, oricum, alt gen de fată, îşi spuse el, privind-o cum stătea întinsă acolo pe pământ, în faţa lui. Putea fi interesant.

— Dezamăgit? Deloc. Fiona e foarte dulce când vrea ea, dar uneori – phui!

— E o tigroaică.

Lys se ridică, scuturându-şi hainele. Ultima remarcă a acestui om, apărut atât de brusc în faţa ei, nu i se

potrivea, desigur, Fionei. Nu văzuse nimic de tigroaică în ea. Dacă ar fi asemănat-o cu un şoarece, ar fi fost mult mai aproape de adevăr.

Îl cunoştea pe acest om – acum îşi dădea seama. Fusese logodit cu fata al cărei tată avea o moşie învecinată cu a tatălui său. Henogat. El era.

— Cred că dumneata şi cu mine trebuie să avem o discuţie mai lungă despre verişoara mea, domnule Henogat. N-ai vrea să prânzim împreună într-una din zilele următoare, în Port Louis?

Marcel ezită. Nu era chiar ceea ce şi-ar fi dorit.

Simţind unde trebuie să bată pentru a-l determina să accepte, Lys spuse:

— Fiona nu este prea fericită. Sunt foarte îngrijorată din pricina ei. Ne-am putea întâlni marţea viitoare? îi sugeră ea. La Flor Mauricien, adăugă, diplomatic.

— Voi fi încântat.

Nu ştia ce putea ieşi din toate astea, dar un lucru era sigur: nu reuşise să şi-o scoată pe Fiona din minte până atunci.

Vremea păru să se schimbe brusc şi Wayne privi cu îngrijorare cerul.

— Se pare că va fi un ciclon, azi, spuse el gânditor. Dacă pleci de acasă, vezi să nu te îndepărtezi prea mult şi dacă începe vântul, întoarce-te imediat, se adresă el Fionei, grijuliu.

Tăcu, privind pierdut înainte.

— Nu-mi place deloc acest presentiment, ca şi cum se apropie o nenorocire, continuă el.

— Şi eu simt asta, răspunse Fiona, dar nu-i mai spuse că simte asta, de mai multă vreme.

— Wayne, spune-mi ce-i cu tine, spuse ea, brusc.

— Cu mine? Nimic special. Voi pleca imediat după masă, în dimineaţa asta şi mă voi întoarce pentru prânz. Dacă va fi cazul, îţi voi telefona.

Fiona aşteptă până când maşina se îndepărtă cu totul, după care se întoarse în casă.

Urmă apoi rutina de fiecare zi: inspectă bucătăria,

controlă frigiderul, dădu comenzile pentru aprovizionare. Ar fi vrut să aibă ceva foarte greu de lucru, ca să nu se mai gândească la nimic. Din păcate, în afara rezolvării câtorva probleme mărunte legate de casă şi de cititul unor cărţi pentru care nu avusese timp înainte, nu prea avea nimic de făcut. Gramatica limbii creole nu-i mai dădea nici ea bătăi de cap şi, oricum, în dimineaţa asta nu s-ar fi putut concentra la astfel de lucruri.

Era aproape de prânz când constată că ploaia se înteţise. Nu primise niciun telefon de la Wayne până atunci, aşa că, probabil, nu fusese anunţat niciun ciclon.

Dar chiar şi ochii săi neexperimentaţi puteau vedea că e pe cale să explodeze o furtună cum nu mai trăise niciodată până atunci.

Dădu ordin ca toate obloanele să fie închise.

Făcu, apoi, tot ceea ce ştia că era necesar pentru protejarea casei şi aşteptă. Ce altceva putea face? În depărtare, plantaţia de trestii intrase parcă în agonie. Deodată, o lumină puternică străbătu tot cerul şi, imediat, un tunet ca de sfârşit de lume, rupse tot cerul. Începuse!… O ploaie cum nu mai văzuse în viaţa ei, căzând cu furie, orizontal.

Napoleon intră să verifice jaluzelele şi ea îl întrebă cu inima strânsă:

— E ciclonul?

— Poate. Nu ştiu, spuse el, şi rămase locului, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar se temea s-o facă.

— Ce e, Napoleon? întrebă ea, repede. S-a întâmplat ceva?

— Azi-noapte, când domnu’ şi doamna erau afară, a venit doamna cea tânără şi…

— Doamna Sandage?

— A spus că aşteaptă, dar a plecat după scurt timp.

Deci, pentru un motiv sau altul, Lys i-a căutat. În starea în care se afla acum, simţise că ceva foarte important o determinase să facă asta.

Îl alungă pe Napoleon cu un gest, după care se aşeză. Era foarte apăsător totul, aşa, cu toate obloanele trase şi

cu ploaia care bătea cu putere în ferestre.

Wayne era afară când începuse ploaia? De obicei era acasă la vremea prânzului. Dar era imposibil să poţi conduce pe ploaia asta infernală. Totuşi, nu mai putea sta aşa. Coborî în camera de jos. Trebuia să audă telefonul. Wayne va suna cu siguranţă, pentru a-i spune că e totul în regulă cu el. Nu se poate să nu-şi dea seama că ea îşi face multe griji din pricina lui. Încercă apoi să-l caute, dar nu reuşi să facă legătura. Poate se întrerupsese linia din cauza ploii sau a vântului. Înseamnă că Wayne încercase s-o anunţe, dar nu avusese cum să intre în legătură cu ea.

Încet, încet, gândurile îi zburară la ceea ce-i spusese Napoleon. De ce venise Lys?

Apoi, brusc, realiză că în momentul în care pusese mâna pe clanţa uşii camerei sale, simţi în aer un parfum de liliac, care-i aminti de zilele petrecute în Anglia. Parfumul de liliac fusese întotdeauna parfumul preferat al Lysei. Nu folosise niciodată altul.

Apoi, toate gândurile cu privire la Lys îi ieşiră din minte. Afară se auzi un sunet înfundat şi apoi câţiva paşi pe scări. Fiona deschise uşa, în ciuda vântului puternic şi a ploii care lovea cu îndărătnicie pereţii. Era Wayne şi fusese destul o privire, pentru a înţelege că se întâmplase ceva cu el.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Fiona alergă prin ploaie spre el.

— Sprijină-te de mine, spuse ea cu durere în glas, luându-i braţul şi petrecându-l pe după ea.

Încet, încurajându-l cu căldură, Fiona îl purtă în dormitorul lui şi-l întinse pe pat.

Va fi chemat un doctor, bineînţeles, dar până atunci trebuia să stăpânească situaţia.

Ordonă să fie adusă apă caldă, în timp ce căuta toate cele necesare pentru un prim-ajutor. Crezuse un moment că Wayne îşi pierduse cunoştinţa şi intră în panică, dar în timp ce-i dezinfectă rana, îl auzi gemând de durere.

— Îmi pare rău, iubito, spuse el tandru, dar într-adevăr trebuie să faci asta. Voi fi cât se poate de

cooperant.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fiona încet.

— Rupere de nori. Ţi-a fost frică.

— Puţin, recunoscu Fiona. Nu ştiam ce este şi nu ştiam unde eşti. Ce s-a întâmplat?

— Eram la jumătatea drumului spre casă când a început. Nu mă mai puteam întoarce şi era un singur adăpost, sub un copac. Am ezitat să intru, din cauza fulgerelor. Aşa că n-am avut altă soluţie, decât să-mi continuu drumul. Credeam că îl cunosc atât de bine, încât faptul că nu se vedea nimic nu mă putea împiedica. Dar am fost prea sigur de asta. Am ieşit de pe şosea şi am intrat într-un excavator. Mi s-a spart parbrizul. De-aia am tăietura asta. Dumnezeule, ce durere de cap!

— Trebuie să te vadă un doctor.

— Nu. Trimite-l doar pe Napoleon să mă ajute să intru în pat, şi adu-mi două aspirine. Până mâine dimineaţă, voi fi bine.

Wayne adormise la doar câteva minute după ce fusese băgat în pat, iar Fiona, deşi nu avea poftă de mâncare, se duse totuşi în sufragerie, pentru prânzul ei solitar.

De două sau trei ori, intră în camera sa, pentru a se uita prin uşa care comunica spre dormitorul lui Wayne. Dormea.

Deşi puţin încruntat, părea totuşi mulţumit de această relaxare.

Întunericul se lăsase mai devreme ca de obicei, iar Fiona, îngrijorată şi singură, se retrase în camera ei.

Aprinse o lampă mică de noptieră, pregătindu-se să citească ceva, dar îl auzi pe Wayne mormăind ceva. La început crezu că i se pare, dar după câteva clipe, nu mai avu niciun dubiu. Alergă repede în camera lui, lăsând uşa deschisă pentru a avea destulă lumină, fără a-l deranja aprinzând una în camera lui.

Îi cercetă fruntea, în partea nebandajată. Era transpirată şi fierbinte, dar buzele, judecând după frecvenţa cu care încerca să le umezească cu limba, erau

foarte uscate.

După asta, îl auzi vorbind clar, fără niciun efort.

— Lys.

Fiona îşi ţinu respiraţia. Parcă îi înfipsese un cuţit în inimă.

— Lys, draga mea, înţelegi, nu-i aşa?

Fiona rămase tăcută lângă pat, cu mâna la inimă.

— Înţelegi, Lys?... Nimic nu contează în afară de noi doi. Cealaltă... a fost o greşeală.

Ce mizerie, se gândi Fiona, aproape intrată în agonie după cele auzite.

— Trebuie să crezi, Lys, te iubesc numai pe tine... Pe tine, pe tine, pe tine.

Durerea lui o făcu să uite de durerea sa proprie. Era bolnav, trebuia ajutat să se simtă mai bine... Trebuia să-l facă să creadă că ea era Lys.

Îi puse la loc capul pe pernă şi-i prinse mâinile între-ale ei.

— Tiu asta, iubitule. M-am temut puţin la început, dar acum ştiu...

Wayne scoase un oftat adânc de mulţumire şi se relaxă.

— Spune-mi.

Fiona îi pretindea să-i vorbească despre ceva ce tocmai murise în inima ei. Dar, în acel moment, juca rolul unei alte femei, aşa că îi putu îndeplini dorinţa.

Îşi apropie obrazul de al lui:

— Te iubesc, te iubesc dragostea mea, cu tot sufletul meu, cu toată puterea. Întotdeauna o voi face, indiferent de ceea ce ne va rezerva viitorul. Ce importanţă are ce s-a întâmplat?

— Te cred. Apoi, după o scurtă pauză... Cu lumina asta care vine din spate, pare că ai un nimb în jurul capului. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti un înger atât de cald. Real, cald, uman. Dacă n-ar exista bariera asta între noi doi.

— Nu va mai fi. Nu te mai gândi la asta. Vei fi fericit.

O privi cu căldură şi pleoapele îi căzură grele de

somn. Adormi liniştit, purtând această promisiune în visele lui.

Fiona îl privi îndelung, încă iubitoare, dar cu inima începând vizibil să i se răcească.

De-acum, ştia ce avea de făcut.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, înainte ca Wayne să se fi trezit, Fiona se hotărâse să meargă la Kilclief. În ciuda furtunii de ieri, soarele strălucea cu putere încă din zori. Nici cultura de zahăr nu părea să fi suferit prea mult, deşi o mulţime de copaci fuseseră smulşi din rădăcini şi blocau acum mare parte din drum. La câteva sute de metri depărtare de poarta lor, Fiona văzu maşina lui Wayne. Era răsturnată într-o parte în şanţ, în aşa fel că Fionei nu-i veni să creadă Wayne reuşise să scape doar cu câteva lovituri. Trebuia să fie scoasă de acolo şi trimisă la garaj.

Când ajunse la Kilclief, în afară de grădinar care mătura trotuarele şi alţi câţiva servitori care făceau curat în partea de sus a casei, Fiona nu văzu niciun alt semn de viaţă. Păşi cu atenţie, pentru a nu atrage privirile lor curioase şi urcă direct la etaj. Trecând pe lângă camera gemenelor, le auzi glăscioarele şi se gândi o clipă să intre. Era poate singurul loc din casă unde s-ar fi simţit binevenită.

Dar problemele sale erau legate de Lys, aşa că se îndreptă spre camera pe care o ocupase ea însăşi înainte de căsătorie. Bătu uşor în uşă, dar nu primi niciun răspuns.

Pentru că ceea ce avea de vorbit era foarte urgent, Fiona intră.

Cum o auzi abia când păşi înăuntru, Lys, pe jumătate încă adormită, ridică surprinsă din sprâncene:

— Draga mea Fiona, obişnuieşti să intri aşa întotdeauna, în camera altora?

— N-aş fi venit neanunţată, dacă n-ar fi fost vorba de ceva foarte important.

Lys regretă cele spuse şi trebui să recunoască faptul

că Fiona continua să fie un mister pentru ea.

— Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

Fiona se aşează, pentru că, brusc, simţi că nu mai are putere să stea în picioare.

— Ieri, în timpul prânzului, Wayne a pornit spre casă prin ploaia aia infernală, a avut un accident cu maşina şi s-a rănit la cap, spuse Fiona cu greutate.

— Dumnezeule, exclamă Lys.

E rănit grav?

— Nu e foarte grav, dar a delirat puţin.

— Mai ai ceva să-mi spui?

Aş vrea să mai dorm puţin, spuse Lys.

— A greşit, în ceea ce mă priveşte. A spus nişte lucruri…

— Despre mine? întrebă Lys repede.

— Despre tine şi el.

Lys se ridică într-un cot, curioasă.

— Ce anume a spus?

Fiona strânse cu putere braţele scaunului.

— Îşi face foarte multe probleme, gândindu-se că, dacă s-a căsătorit cu mine, tu ai putea crede că nu te mai iubeşte.

— Ce? Ţi-a spus ţie toate astea?

— Lumina era foarte slabă şi a avut impresia că eşti tu.

— Înţeleg, spuse Lys încet.

Şi tu, ce ai făcut?

— I-am vorbit ca şi cum ai fi fost tu, ca să-l liniştesc. I-am spus că eu – tu, adică – îl iubesc…

I că faptul că s-a căsătorit nu poate schimba iubirea mea pentru el…

Lys se zăpăci cu totul, pentru moment, aşa că nu găsi niciun răspuns.

— Eu… Încercă ea să spună ceva…

De ce ai venit la mine?

— Oh, nu înţelegi? Dacă se trezeşte şi mă găseşte pe mine în locul tău şi îşi aminteşte ce a spus… Îţi dai seama cum se va simţi?

— Nu-şi va reaminti. Sau va crede că am stat acolo.

— Nu pot să risc. Nu vezi că Wayne nu vrea să mă rănească?

N-ar fi spus niciodată acele lucruri dacă şi-ar fi închipuit că sunt eu.

— Poate ai dreptate, spuse ea gânditoare. Dar de ce a trebuit să vii la mine să-mi spui toate astea? continuă Lys să nu înţeleagă.

— Cum, nu înţelegi? întrebă Fiona şi în vocea ei era ceva mai mult decât o simplă impacientare. Trebuie să vii cu mine imediat…

Trebuie să creadă că ai fost tu aceea care l-a îngrijit.

Lys îşi savură triumful.

Prostuţa asta nu vedea cum i-a căzut în plasă. Asta nu însemna însă că-i va face acum jocul.

— Stai puţin… Nu sunt sigură că e bine să mă amestec în toate astea. Ce motiv aş avea să fiu acolo?

Fiona îşi adună toate puterile şi răspunse răspicat:

— N-ai avut niciun motiv să fii acolo noaptea trecută, dar ai fost.

Nu era însă momentul s-o enerveze acum, când avea nevoie de ea, se gândi Fiona, aşa că spuse cu mai puţin resentiment:

— Furtuna?…

Ai trecut pe-acolo şi te-ai gândit să intri?…

Lys strâmbă din nas… Deci, Fiona era destul de deşteaptă pentru a fi descoperit asta, dar nu atât de deşteaptă, totuşi, pentru a realiza motivul. Incredibil, gândi ea.

— Da, am trecut cu maşina pe-acolo, spuse ea mustăcind. Oricum, dacă îi spunem că am fost eu acolo, atunci va trebui să găsim un motiv pentru care tu nu erai. Îl vei spune deci, că ai prânzit cu un prieten la Port Louis.

— Dar Wayne mi-a spus să nu ies din casă, din cauza furtunii, obiectă ea.

— Aşa a spus?

O nouă informaţie, deci.

O proaspătă soţie pleacă în Port Louis să ia prânzul

cu un prieten, deşi soţul său îi spusese să stea acasă. Nu trebuia s-o sperie mai mult.

— Poate nu va fi nevoie să spunem asta, deveni mai diplomatică Lys, dar e bine să avem pregătită povestea.

— Grăbeşte-te, Wayne trebuie să te găsească acolo.

Cele două femei se întoarseră la Dryfesdale în tăcere.

Imediat ce opri în faţa casei, Fiona spuse şoptit:

— E mai bine să mergem direct la Wayne. Poate s-a şi trezit.

— Poate ar fi mai bine să merg doar eu, răspunse Lys.

Fiona încuviinţă:

— Voi fi pe-aproape, pentru cazul în care vei avea nevoie de mine.

Complet stăpână pe ea însăşi, Lys deschise uşa camerei lui Wayne. Acesta era deja trezit, cu ochii fixaţi spre uşă, zâmbind larg. În momentul în care o recunoscu, însă, ca şi cum ar fi fost şters cu un burete, surâsul lui dispăru cu totul.

— Ce dracu' faci aici? se răsti Wayne.

— Dragul meu, ce ingratitudine, răspunse ea, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine.

După ce am avut atâta grijă de tine, astă-noapte…

Wayne se ridică furios, pe coate:

— Tu ai avut grijă de mine? Fiona a avut grijă de mine. A fost de-a dreptul minunată. Unde e?

— M-a prins ploaia când era pe-aproape, dragule, şi am intrat cu gândul de a rămâne până trece vijelia. După asta ai venit tu şi…

— Ce minciună ordinară, replică el înfuriat. Unde e Fiona?

— În hol, răspunse ea scurt. S-o chem?

— Da. Nu, aşteaptă o clipă. Dacă tu ai fost cea care m-a îngrijit, unde a fost Fiona?

Lys ezită, artistic…

— Ei, bine? întrebă el.

— Vezi, Wayne, ar fi fost mai bine dacă nu mă întrebai. I-am promis Fionei că nu…

— Îmi vei spune, sau, dacă nu, vei merge s-o chemi, pentru a-mi spune ea însăşi.

— Dragule, nu te simţi bine. Nu vrei să aştepţi până te mai restabileşti puţin?

— Prefer să ştiu totul acum, spuse el cu o grimasă în colţul gurii. Unde a fost?

Lys făcu o mişcare semnificativă din mână şi, ca şi cum ar fi fost nevoită să capituleze, răspunse:

— A fost să prânzească, undeva în Port Louis, la Flor Mauricien, cred.

— I-am spus să nu… Cu cine a fost? insistă el.

Lys se aşeză pe marginea patului şi, prinzându-i mâinile într-ale ei, murmură:

— Wayne, iubitule, cred că vei avea un şoc dacă…

— N-are importanţă.

— Am vorbit cu o prietenă la telefon, noaptea trecută, după ce tu ai adormit şi…

Ea mi-a spus că a văzut-o pe Fiona la Flor Mauricien. Era îmbrăcată cu o rochie verde cu guler alb.

— Cine era cu ea? insistă din nou Wayne. Tia această rochie. Fiona arăta ca o nimfă a pădurii îmbrăcată astfel.

— Ţii un bărbat pe nume Marcel Henogat?

Lys văzu jocul de umbre de pe faţa lui Wayne, în timp ce se retrăsese brusc sub plapumă.

— Aş vrea să mai dorm puţin… Ai putea să mă laşi singur, acum?

— Bineînţeles, Wayne, nu trebuie să te oboseşti prea mult.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine noaptea trecută, spuse el, ca şi cum şi-ar fi reamintit.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Lys, îndreptându-se spre uşă.

— Lys! O strigă el.

— Da, iubitule?

— Sper că noaptea trecută n-am spus nimic nepotrivit. Uneori durerile de cap te fac să delirezi.

— Ceva ce ar putea avea consecinţe dezastruoase?… Nu, dragule, n-ai scos un cuvânt, doar nişte gemete

uşoare.

Wayne oftă adânc, după care murmură:

— Mulţumesc.

Lys ieşi din camera lui Wayne Mansarda cu o mulţumire vizibilă. O găsi pe verişoara sa aşezată pe un scaun, încercând să scrie ceva.

— Eşti mulţumită? o întrebă Lys, caustic. Poate vrei să ştii ce a zis Wayne.

Fiona se ridică şi deschise fereastra.

— E ceva ce trebuie să ştiu neapărat? Probabil ţi-a spus că nu puteţi fi fericiţi din cauza mea.

Tia acum cum lucra mintea lui, îşi spuse, cu tristeţe Fiona.

Lys făcu ochii mari.

Nu asta era ceea ce-i spusese Wayne, dar era exact ceea ce intenţionase să-i spună ea Fionei.

— Da, este exact ceea ce a spus. Simte că îţi este dator că te-a luat de soţie în aceste condiţii.

— Fiona sări brusc de pe scaun.

— E doar vina mea. Eu sunt cea care trebuie să sufere, dar nu Wayne. Nu Wayne.

— Fiona, spuse Lys cu pasiune. Wayne nu îţi va cere niciodată libertatea, dar tu poţi fi cea care alege să i-o redea. Tiu că îţi cer ceva foarte greu, pentru că îl iubeşti, dar dacă îl iubeşti nu înseamnă că vrei să-l ştii fericit?

Fiona căută în grabă un scaun pe care să se aşeze:

— Da, tot ce vreau e să-l văd fericit, spuse ea, mişcându-se cu greutate spre locul în care putea să se aşeze.

— Atunci? întrebă nerăbdătoare Lys.

Nemişcarea din ochii Fionei îi făcu pe ai ei proprii să lăcrimeze.

— Ce garanţie am că-l vei face fericit? Eşti o femeie egoistă, după cum am putu să-mi dau foarte bine seama, în ultimul timp. Ai o inimă foarte rece, Lys. Cu inima asta, îl vei putea face fericit?

Lys zâmbi. Era pe un teren sigur acum.

— Nu uita un singur lucru. Poate sunt cum zici tu,

dar, oricum, eu sunt cea pe care o iubeşte Wayne. I dacă eu nu-l voi face fericit, atunci, cu siguranţă, nimeni altcineva nu va fi în stare de asta.

Era adevărat. Fiona ştia asta.

— Nu te poţi ascunde pe insula asta atât de mică, zise Fiona. Aş vrea să mă întorc în Anglia, dar nu am destui bani.

Lys râse încet.

— Draga mea, dacă vreodată vei vrea să te întorci în Anglia, îţi voi da eu banii pentru asta, nu trebuie să te îndoieşti.

— Crezi că aş accepta vreun ban de la tine? întrebă cu durere Fiona.

— Fă cum crezi că e mai bine pentru tine. Uite ce e, Fiona. Tiu că Wayne n-a jucat cel mai cinstit joc cu tine, dar nu crezi că acum ar fi mai bine pentru amândoi să terminaţi cu greşeala asta?

Aşa ar fi mai bine şi pentru tine, şi pentru el.

Urmă o tăcere foarte lungă. Aşa cum simţi Lys, un moment crucial, a cărui tensiune deveni de nesuportat.

— Deci? întrebă ea, impacientată.

Un oftat prelung păru s-o trezească pe Fiona din reverie:

— Nu, Lys. Eşti prea grăbită să scapi de mine. Presupun că ai un motiv, sau altul. Nu am încredere în tine.

Lys se învinovăţi în sinea ei pentru nerăbdarea de care dăduse dovadă, dar nu mai era nimic de făcut, de-acum.

— Poate crezi că, în timp, Wayne mă va uita şi te va iubi pe tine. Ok. Îi voi spune lui Wayne să te convingă el. Dacă ai fi onestă, ai pleca.

Cu aceste cuvinte, Lys se îndepărtă şi Fiona ştia că ceea ce-i spusese era adevărat.

— Dar nu pot, plânse inima ei în agonie…

Nu pot să-l părăsesc.

Seara, Wayne insistase să coboare pentru cină, deşi nu se simţea în cea mai bună formă. Insistase să i se aducă

o carte, dar Fiona observă că paginile acesteia nu erau schimbate foarte des.

Încercă de câteva ori să înceapă o conversaţie, dar răspunsurile lui fuseseră pe un ton atât de nenatural, că preferă tăcerea.

Apoi, Wayne începu să vorbească atât de brusc, încât Fiona tresări:

— Eşti nervoasă în seara asta. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea, cu respiraţia întretăiată.

— Cred că ploaia te-a speriat puţin.

— Da, e adevărat.

— Apropo, cum se face că nu erai acasă când am venit eu?

Pentru moment, Fiona era tentată să-i spună adevărul, dar, analizând mai bine situaţia, ajunse totuşi la concluzia că dacă lăsa să curgă mai departe acea minciună, era mai bine pentru toţi.

— Am prânzit în Port Louis, spuse ea, plecându-şi privirea.

Wayne se adânci din nou în tăcere.

— N-a fost prea înţelept să pleci de acasă. Am prevăzut ce va urma şi te-am sfătuit să nu ieşi din casă. De ce a trebuit să faci asta, Fiona?

Fiona se gândi repede ce motiv plauzibil putea găsi.

— Cred că din cauza stresului aşteptării. N-am mai putut sta în casă.

— Înţeleg, spuse Wayne.

Se temu că o va întreba cu cine cinase şi intră în panică; Lys nu-i spusese ce anume trebuie să răspundă în acest punct. Wayne Mansarda răspunse însă foarte calm.

— Cred că trebuie să mă retrag. Mâine am foarte mult de lucru. Pentru câteva minute foarte lungi, niciunul dintre ei nu făcu nicio mişcare.

Apoi, fără să spună nimic, Wayne se ridică. Se auzi, apoi, închizând cu foarte multă grijă uşa camerei lui.

În dimineaţa următoare, Wayne coborî la micul dejun fără bandajul care-i strânsese fruntea în ultimele ore.

Deşi ocupată cu pregătirea cafelei, Fiona simţi cu

claritate privirile lui, aţintite gânditoare asupra ei.

Bănuia ce-i putea trece prin minte, aşa că evită să-şi ridice ochii. Imediat, Wayne pe un ton de conversaţie:

— Îmi place foarte mult rochia asta a ta, verde cu guler alb.

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă îmbrac în verde, spuse Fiona, bucuroasă că atmosfera reintra în normal.

— Te prinde foarte bine, e adevărat, dar n-am ştiut niciodată ce parfum obişnuiai să foloseşti înainte.

— Parfum? Dar n-am folosit niciodată.

Nu-mi place.

— Oricum, nu ştiu – are un parfum aparte.

Fiona îşi desfăcu gulerul rochiei şi-l mirosi, insistent. Da, avea un parfum. Liliac.

Parfumul Lysei. Îl recunoscu imediat. Dar era absurd să se gândească la faptul că Lys şi-ar fi pierdut timpul probându-i rochiile.

— Poate a prins parfumul vreunei flori din casă, acceptă el o explicaţie extremă.

După cină, Lys îşi făcu din nou apariţia. Era într-o dispoziţie foarte bună şi-şi propuse să-l amuze pe Wayne, ceea ce-i reuşi, cu foarte mult succes. Îşi amintiră de zilele adolescenţei lor şi Fiona îi ascultă în tăcere. Poate n-o plăcea foarte mult pe Lys, dar un lucru era sigur: ea şi Wayne aveau o mulţime de puncte comune.

După un timp, convinsă că nimeni nu-i va simţi lipsa, se retrase pe verandă şi apoi în grădină. Dinăuntru, se auzea pianul, la care Lys cânta nişte bucăţi foarte moderne, vesele şi absurde. O cercetă cu atenţie, în bătaia luminii. Nu înţelegea de ce se găseau mereu atâtea asemănări între ele două. O invidiase încă de la început pe Lys pentru părul ei mătăsos, pe când al ei era de-a dreptul sălbatic.

Momentul muzical continuă apoi cu un vals şi inima Fionei se umplu de durere.

Când muzica se opri, Fiona se îndreptă spre casă, dar se opri înainte pe o ridicătură de pământ, aflată în pantă.

Postaţi în contra luminii, Lys şi Wayne păreau să nu

mai ştie nimic de cei din jur.

El o cuprinsese cu braţele, ea îşi lăsase capul blond pe pieptul lui. În timp ce Fiona îi privea aşa, Lys îşi ridică buzele spre el şi-i spuse cu pasiune:

— Nu se poate, Wayne, nu pot pleca în felul ăsta.

— Lys, ţi-am promis. Totul va fi cât se poate de bine. Lucrurile încep să se clarifice acum, doar că trebuie să ai puţină răbdare.

Fiona îşi privi ceasul. Avionul decola în câteva minute. Dacă se grăbea, mai putea să-l prindă. Nu mai putea rămâne aici în această postură. Nu mai voia să audă de insula asta, unde venise cu atâtea speranţe, şi nici de căsătoria cu Wayne, care o făcuse atât de nefericită.

Acum că văzuse cu ochii ei că Wayne nu putea fi fericit fără Lys, îi mai rămăsese un singur lucru e făcut. Nu doar sentimentele pentru Wayne o făcură să simtă asta, cât, mai ales, mândria ei, trezită în sfârşit.

Încă cinci minute. Îşi înfipse unghiile în carne. Dragostea… Mândria… Nimic nu era mai greu de suportat ca durerea de a-l părăsi pe Wayne.

Cu fiecare secundă care trecea, era tot mai imposibil să stea acolo, liniştită, văzând cum zboară toate speranţele ei de fericire.

Primul lucru pe care-l făcu în momentul întoarcerii în casă, fu să-i telefoneze Lysei, pentru a-i spune că intenţionează să plece.

Lys îşi menţinuse promisiunea de a-i plăti drumul. Îi promise apoi Lysei de a nu-i spune nimic din toate acestea lui Wayne şi-i auzi râsul scurt, nestăpânit, de mulţumire.

Îi lăsă, totuşi, un bilet, neavând curajul să-i spună de hotărârea luată, faţă în faţă.

— O clipă!…

Brusc, la uşa avionului se crea o mică îmbulzeală şi, imediat, Wayne apăru grăbit printre scaune. Era alb de enervare, dar făcu un efort vizibil pentru a se stăpâni.

— Cum îndrăzneşti? Se repezi el spre Fiona…

Cum îndrăzneşti? Lasă dracului toată nebunia asta şi vino cu mine! urlă el.

— Domnule, nu e permis, alergă spre el stewardesa. Doar pasagerii…

Wayne se aplecă spre Fiona, într-o atitudine de St. Bernard, gata să atace:

— Vii? Sau nu ştiu ce sunt în stare să-ţi fac!…

— Nu, răspunse ea cu respiraţia tăiată. Nu, e mai bine aşa.

Fără niciun cuvânt în plus, Wayne o luă pe sus.

Ţâşni cu ea în braţe afară din avion şi, în ciuda privirilor curioase, nu se opri până la maşina sa, unde o trânti pe scaunul din spate, după care se aşeză cu cea mai mare viteză la volan.

Ca şi cum i-ar fi transmis maşinii toată starea sa, aceasta viră nervoasă, ieşind ca fulgerul din aeroport.

Cineva începu să vorbească şi Fiona realiză că se mai afla un bărbat în maşină.

— Dumnezeule, am scăpat ca prin urechile acului, exclamă el.

— Cu toţii, fu de acord, cu subînţeles, Wayne.

Pe urmă nu mai vorbiră nimic şi Wayne se îndreptă cu toată viteza, nu spre Dryfesdale, ci spre Kilclief.

În faţa porţii se opri şi celălalt bărbat coborî cu repeziciune.

— Mulţumesc, spuse străinul şi dădu să se îndepărteze.

— N-a fost un gest altruist, spuse sec Wayne.

— Nu, am realizat, asta, răspunse bărbatul, privind în direcţia Fionei.

Wayne îl privi o clipă cum se îndepărtează, după care porni, mai puţin agitat.

— Era soţul Lysei, dacă te interesează cumva. E aici pentru că am ajuns la concluzia că aşa e mai bine pentru toţi şi am trimis după el. Nu te vei mai implica de acum în toate astea, spuse el, în momentul în care opri în faţa casei lor.

Apoi, deschise portiera dinspre ea şi-i întinse o mână.

Fiona se supuse ca prin vis. Nu ca şi cum s-ar fi simţit prizoniera lui acum, ci ca şi cum ar fi fost oarbă.

Intrară în casă şi Wayne o cuprinse de mijloc, în timp ce se aşeză pe un scaun, trăgând-o pe genunchii lui.

— Vino, iubito. Vino, scumpa mea, spuse el cu o şoaptă profundă, dar Fiona nu simţi nimic în inima ei.

Pe urmă, cu o mână tremurândă, Wayne îi înlătură părul de pe frunte şi-i ridică bărbia, forţând-o să-l privească.

— Întoarce-te, iubita mea. Întoarce-te.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care îi umeziră într-o secundă obrajii.

— Nu, nu trebuie să faci asta, spuse el cu căldură. Uită-te în ochii mei.

Trecură câteva minute bune, până când Fiona avu în sfârşit curajul să-l privească.

— Ascultă, Fiona, spuse el grăbit. Sunt o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să ni le spunem, dar tot ce contează acum e că te iubesc.

Înţelegi? Te iubesc.

O strânse la piept cu disperare, împotriva protestelor ei. Buzele lui le căutară pe ale ei şi o sărută cu toată pasiunea dragostei multă vreme reţinută.

Corpul ei rămase impasibil şi inima lui Wayne tresări din nou de disperare.

Apoi, foarte lent, Fiona se întoarse spre el, îi cuprinse umerii cu braţele şi-şi ascunse faţa lângă gâtul lui.

— Atunci? spuse el ridicându-i obrajii cu un râs uşor de triumf.

— Oh, Wayne, spuse Fiona respirând scurt şi repede, nu poţi să-mi spui asta…

— Dar e adevărat… Dacă înseamnă ceva pentru tine… Înseamnă?…

— Ştii că da… Ştii că… se bâlbâi ea…

— Ştiu?… Da… Mi-ai spus asta, în timpul delirului meu, sub pretextul că eşti Lys…

— Wayne, strigă ea disperată, plângând cu sughiţuri… Wayne, dar eram Lys, în acel moment.

— Ce?… surâse el îngăduitor… Nu am crezut asta niciun moment.

— Dar ai spus… „Lys, iubita mea”… Şi pe urmă ai spus că nimic altceva nu are importanţă pentru tine.

— Cerule! Atunci, de-asta ai reacţionat aşa… De-asta, tot ceea ce s-a întâmplat… Comoara mea…

Cum n-ai reuşit să înţelegi… Nu vorbeam cu Lys, vorbeam despre Lys, despre faptul că ea nu mai are importanţă pentru mine.

Poate m-am exprimat confuz din cauza durerii, dar…

— Înţeleg… Dar, totuşi, cum ai realizat că eram eu şi nu Lys?

— Prostuţa mea. Tu nu ştii să minţi. Îţi aminteşti că ţi-am spus că pare să ai un nimb în jurul capului?… Noaptea trecută, când stăteai acolo, tăcută, în lumină, am văzut din nou nimbul acesta şi mi-am dat seama că n-am visat în timpul febrei. Erai tu cea pe care mi-ai spus că mă iubeşti. În plus, Lys îşi poartă părul mult prea lipit de cap… Şi încă ceva…

— Da, spune-mi.

— E ceva ce n-o să-ţi placă… Lys mi-a spus că ai prânzit cu Marcel Henogat în Port Louis…

Fiona îl întrerupse, scuturându-se de plâns.

— Wayne, asta nu-i adevărat.

— Mă rog, până la urmă am înţeles tot jocul Lysei. Ai fost ca o jucărie în mâinile ei.

Draga mea, aş vrea să-ţi spun ceva care te va face să înţelegi şi să uiţi toată povestea asta cu Lys. Ştii că eu nu am trăit aici toată viaţa, nu-i aşa?

Tatăl meu a cumpărat proprietatea asta pe când aveam zece ani. Lys era pe-atunci doar o mână de om. Era o fetiţă foarte dulce. S-a schimbat foarte mult, crescând. Dragostea posesivă a mamei ei a transformat-o în ceea ce e azi.

Părinţii mei au murit într-o perioadă în care eram mult prea tânăr pentru a mă ocupa de moşie.

Unchiul tău s-a oferit să mă ajute şi să mă înveţe, până în momentul în care am fost eu însumi capabil să preiau frâiele. Aşa a început toată povestea cu Lys.

Am intrat într-un fel de parteneriat cu domnul

Brindsley, care n-a avut încredere să lase totul pe mâna mea. Un fel de obsesie, cred. După un timp, am refuzat, pentru că mi-am dat seama că era mai bine să fiu eu cel care îmi conduc proprietatea.

Într-o seară, m-a invitat să luăm cina împreună cu familia lui. Am acceptat. Lys era acolo.

— Şi ea învăţase să se protejeze, după dragostea posesivă a mătuşii Nella pentru ea, nu-i aşa? spuse Fiona caustic.

— Da. Învăţase să ignore sentimentele oricui venea în contact cu ea.

În schimb, domnul Brindsley, nu ezitase să se folosească de fiica sa, pentru a-şi atinge scopul: moşia mea. Aşa că într-o zi mi-a spus că dorinţa lui cea mai mare este să mă căsătoresc cu Lys.

— Dar unchiul meu e aşa de bun şi de amabil mereu şi…

— Da… Dacă interesele lui nu sunt în joc… I-am răspuns că nu m-am gândit niciodată la asta şi că nu cred că Lys mă priveşte ca pe un viitor soţ.

Am plecat atunci înfuriat, spunându-i că mă voi căsători doar din dragoste, dar Lys începuse după un timp să mă curteze, la insistenţele tatălui ei, sunt sigur. A venit la mine, mi-a spus că mă iubeşte, şi-a pus braţele în jurul meu… Iar eu… Ca orice băiat care nu mai cunoscuse până atunci nimic din toate astea…

Ştiu că n-am nicio scuză… Oricum, ne-am logodit, apoi… Nu după mult timp, am realizat însă că ea m-a folosit, cum s-ar fi folosit de oricare alt bărbat. După ce am început construirea casei, Lys a găsit pretextul că aici nu se găsesc aici lucrurile pe care şi le doreşte pentru noua noastră casă şi a plecat în Africa de Sud.

Când am văzut că nu se mai întoarce, ignorând chiar dorinţa tatălui ei, am realizat, fără nicio urmă de îndoială, că nu mă iubeşte, ci doar mă foloseşte. De aceea, am refuzat să-i spun să se întoarcă.

Atunci, unchiul tău a luat decizia să te cheme, deoarece ştia că Lys nu va suporta faptul că o altă fată îi

va lua locul şi se va întoarce. M-a trimis la Durban după tine, doar în speranţa că aşa o va face geloasă pe Lys. De-asta am fost atunci atât de nervos.

Dar am ştiut dintr-o singură privire că tot ceea ce nu putusem găsi la Lys, şi mi-aş fi dorit foarte mult, găseam la tine. Ai început să-mi bântui toate visele, imediat. Oricum, toate cele întâmplate mi-au arătat ce însemni tu pentru mine.

Ea e foarte bine acum cu soţul ei, e exact ceea ce îşi dorea, aşa că nu ne va mai deranja.

După o scurtă tăcere, Wayne o întrebă:

— Fiona, e ceva ce ai vrea să mai ştii?

Trebuie să fim foarte clari. Mai e ceva?

— Ceea ce i-ai spus Lysei în faţa pianului, îmbrăţişând-o.

— A fost doar un gest prietenesc, deoarece îmi spusese că se teme că Tommy nu o va mai căuta niciodată. Atunci mi-a venit în minte gândul de a-l chema eu. Dar văd că a trebuit să te protejez chiar de tine însăţi.

— Şi oglinda?…

— Chiar nu i-a scăpat nimic, pentru a ne face rău?… Nu mi-a plăcut la început, e adevărat, dar chinezul mi-a explicat ce înseamnă acele caractere scrise pe ramă şi am înţeles mesajul tău şi de ce ai ales acel dar. Aşa, te-am cunoscut, în sfârşit.

O cuprinse în braţe cu adoraţie.

— Doamnă Mansarda, eşti în stare să-ţi împachetezi câteva lucruri în cel mult zece minute? Trebuie să plecăm.

— Să plecăm?

— În luna noastră de miere.

Wayne îi privi strălucirea din ochi. Mugurul de ieri, se transformase astăzi în floare…

Sfârşit